AZ
EMBERISÉG FEJLŐDÉSÉNEK MEGOLDÁSA

Az L2Q Kérdezési Rendszer

A Hiányzó Oktatási Útvonal

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

TARTALOM

MIÉRT VAN SZÜKSÉGÜK A GYERMEKEKNEK AZ L2Q KÉRDEZÉSI ESZKÖZTÁR **4-15**

MIÉRT AZ L2Q RENDSZER A HIÁNYZÓ OKTATÁSI ÚTVONAL **16-19**

AZ L2Q KÉRDEZÉSI ESZKÖZTÁR

1. FORRÁS ÉS EREDET **20-49**

2. BIZONYÍTÉKI MÉRCE **50-82**

3. ÖSZTÖNZÉS ÉS HASZON **83-111**

4. JELLEM ÉS KÖVETKEZETESSÉG **112-141**

5. ENGEDÉLY A KÉRDEZÉSRE **142-171**

6. ÉRZELMI BEFOLYÁS **172-213**

7. NARRATÍVA ÉS VALÓSÁG **214-246**

8. PSZICHOLÓGIAI HATÁS **247-273**

9. ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL **274-299**

AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE **300-330**

NEM TANULHATSZ ABBÓL, AMIT NEM LÁTSZ

MIÉRT VAN SZÜKSÉGÜK A GYERMEKEKNEK AZ L2Q KÉRDEZÉSI ESZKÖZTÁRRA

AZ L2Q KÉRDEZÉSI ESZKÖZTÁR ÁTADÁSA A GYERMEKEKNEK, HOGY MEGVÉDJE ELMÉJÜKET, ELŐREMOZDÍTSA A TANULÁST, FELISMERJÉK AZ IGAZSÁGOT, ÉS MEGTÖRJÉK A MEGTÉVESZTÉS ISMÉTLŐDÉSÉT

A gyermekek elméjét és tanulását a világ környezete alakítja, mielőtt még teljesen megértenék, mi alakítja őket.

Ezért van szükségük a gyermekeknek az L2Q Kérdezési Eszköztárra.

Az L2Q Kérdezési Eszköztár nem egy szokványos oktatási erőforrás.

Ez egy a világon új, strukturált oktatási módszer, amelyet a Bizonyítékok Könyvéből fejlesztettek ki, és a World Education Online keretében szerveztek meg azért, hogy a gyermekeknek strukturált módszert adjon annak megtanulására, hogyan kérdőjelezzék meg a valós világ környezetét, ismerjék fel az igazságot, fejlesszék az önálló gondolkodást, és akadályozzák meg, hogy a létrehozott hazugságok alakítsák elméjüket és tanulásukat.

Az L2Q Kérdezési Eszköztár nem mondja meg a gyermekeknek, mit gondoljanak.

Az L2Q Kérdezési Eszköztár strukturált módszert ad a gyermekeknek arra, hogy ugyanazzal a mércével kérdőjelezzék meg azt, amit eléjük tárnak, beleértve az információkat, a

felnőtteket, az iskolákat, a rendszereket, a pénzt, a tekintélyt, a narratívákat, a viselkedést, a pszichológiai hatást és a saját feltételezéseiket.

Megtanítja őket annak vizsgálatára, mi igaz, a megtévesztés felismerésére, a pszichológiai hatás megértésére, és ugyanazon mérce mindenhol történő alkalmazására.

Ez nem csupán több információ megtanulásáról szól.

Arról szól, hogy a gyermekek eszközöket kapjanak a világ környezetének megkérdőjelezésére, mielőtt a létrehozott hazugságok, az ismételt narratívák, az érzelmi befolyás, a félelem, a tekintély, a hallgatás, a függőség és a megtévesztés alakítaná a világról alkotott képüket.

Amikor a gyermekeket nem tanítják meg arra, hogyan kérdezzenek megfelelően, elméjük védtelen marad azzal szemben, amit ismételnek, védenek, elrejtenek, normalizálnak és igazságként tárnak eléjük.

A létrehozott hazugságok nem csupán félrevezetik a gyermekeket.

Hatással vannak arra, hogyan látnak, tanulnak, gondolkodnak, bíznak, értenek és reagálnak az őket körülvevő világra.

A PSZICHOLÓGIAI HATÁS ÉS A GYERMEKEK ELMÉJE

A Pszichológiai Hatás az L2Q Kérdezési Eszköztár egyik legfontosabb része.

A Pszichológiai Hatás azért fontos, mert a megtévesztés az elmén keresztül működik, mielőtt a gyermekek rendelkeznének az azonosításához szükséges eszközökkel.

Amit ismételnek, jutalmaznak, amitől félnek, amit elrejtenek, normalizálnak, védenek vagy igazságként mutatnak be, az alakítja a gyermekek észlelését, tanulását, bizalmát, megértését és viselkedését.

A gyermekeknek eszközöket kell kapniuk ahhoz, hogy megkérdőjelezzék, miként hatnak elméjükre az információk, történetek, rendszerek, a tekintély, a félelem, a nyomás, a jutalom, a büntetés, a hallgatás, az ismétlés és az érzelmi befolyás.

Amikor a gyermekek megtanulják megkérdőjelezni a pszichológiai hatást, kezdik megérteni, hogyan alakítja a világ környezete az embereket belülről.

Ez a megértés védi az elméjüket.

Előremozdítja a tanulást.

Fejleszti az önálló gondolkodást.

Képessé teszi a gyermekeket az igazság felismerésére.

Megszünteti a megtévesztést mint a gyermekek elméjén keresztül működő irányító útvonalat, mert a létrehozott hazugságokat megkérdőjelezik, tesztelik és feltárják ahelyett, hogy elfogadnák, ismételnék és örökölnék őket.

MENTÁLIS JÓLLÉT ÉS A MEGTÉVESZTÉS ELTÁVOLÍTÁSA

A megtévesztés nem csupán elrejti az igazságot.

Hatással van arra, hogyan éreznek, gondolkodnak, bíznak, tanulnak és látják a világot a gyermekek.

Amikor a gyermekeket létrehozott hazugságok, ismételt narratívák, félelem, hallgatás, érzelmi befolyás, nyomás, tekintély és megtévesztés veszi körül, a világ sötétebbnek, zavarosabbnak, fenyegetőbbnek és reménytelenebbnek tűnik, mint amilyennek valójában lennie kellene.

Ez hatással van a gyermekek elméjére.

Hatással van a tanulásukra.

Hatással van a világ megértésébe vetett bizalmukra.

Hatással van arra a képességükre, hogy bízzanak abban, ami igaz.

Ezért központi jelentőségű az L2Q Kérdezési Eszköztár a gyermekek elméjének védelmében, a tanulás erősítésében és a mentális jóllét oktatáson keresztüli javításában.

Amikor a gyermekek megkapják a megfelelő kérdezéshez szükséges eszközöket, a megtévesztés kezdi elveszíteni az észlelésük feletti befolyását.

A létrehozott hazugságokat megkérdőjelezik ahelyett, hogy magukba szívnák őket.

A félelemre épülő narratívákat tesztelik ahelyett, hogy ismételnék őket.

A tekintélyt megvizsgálják ahelyett, hogy vakon elfogadnák.

Az érzelmi befolyást felismerik ahelyett, hogy az irányítaná gondolkodásukat.

A hallgatást megkérdőjelezik ahelyett, hogy hagynák a rejtett kárt tovább folytatódni.

A gyermekek nem maradnak magukra egy olyan világban, amelyet nem tanítottak meg nekik megérteni.

Strukturált módszert kapnak annak megkérdőjelezésére, mi alakítja az elméjüket.

Módot kapnak arra, hogy elválasszák az igazságot a létrehozott hazugságoktól.

Módot kapnak arra, hogy tisztábban lássák a világot, ahelyett hogy csak a megtévesztés, a félelem, a narratívák, a hallgatás és a pszichológiai hatás által létrehozott sötétebb változatot látnák.

Amikor a megtévesztést eltávolítják a gyermekek megértéséből, a világnak nem kell reménytelennek, zavarosnak vagy sötétnek tűnnie.

A gyermekek kezdik látni, hogy a problémák viselkedésen, rendszereken, ösztönzőkön, hallgatáson, narratívákon és az L2Q strukturált, bizonyítékokon alapuló kérdezési útvonalának hiányán keresztül jönnek létre, ismétlődnek, részesülnek védelemben és folytatódnak.

Ez azt jelenti, hogy a világ olyasmivé válik, amit megkérdőjeleznek, megértenek, amiből tanulnak, és amelynek javításához hozzájárulnak.

Ez erősíti a mentális jóllétet, mert a gyermekek többé nem csupán magukba fogadják a világ terhét.

Megtanulják, hogyan értsék meg.

Megtanulják, hogyan kérdőjelezzék meg.

Megtanulják, hogyan lássák azt, ami igaz.

Megtanulják, hogyan fejlesszék az önálló gondolkodást.

Az L2Q Kérdezési Eszköztár átadása a gyermekeknek védi az elméjüket azáltal, hogy módszert ad nekik a megtévesztés eltávolítására a világról alkotott képükből.

Amikor a megtévesztés elveszíti útvonalát a gyermekek elméjén keresztül, a félelem, a zavarodottság, a hamis sötétség és az ismételt narratívák elveszítik erejüket arra, hogy alakítsák, hogyan látják a gyermekek a valóságot.

A HALLGATÁS, A PÉNZ ÉS A MEGTÉVESZTÉST VÉDŐ MECHANIZMUS MEGKÉRDŐJELEZÉSE

A gyermekeknek azért is szükségük van az L2Q Kérdezési Eszköztárra, mert a megtévesztést a hallgatás védi.

A hallgatás nem üres.

A hallgatás azt védi, amit nem kérdőjeleznek meg.

A hallgatás azt védi, amit az emberek félnek kimondani.

A hallgatás azt védi, amit a rendszerek nem akarnak feltárni.

A hallgatás azt védi, amit a pénz, a függőség, a foglalkoztatás, a pozíció, a hírnév, a tekintély és a félelem rejtve tart.

Ez azért számít, mert a gyermekeket egy olyan világban oktatják, ahol a hallgatás már működik.

Olyan felnőttek tanítják őket, akiket tanítottak, képeztek, fizettek és egy olyan rendszerbe helyeztek, ahol az a szerepük, hogy az általuk megismert rendszeren belül információt tanítsanak, közvetítsenek, ismételjenek és értékeljenek.

Ez nem jelenti azt, hogy a tanárok rossz emberek.

Azt jelenti, hogy maga az oktatás is ugyanabban a világkörnyezetben helyezkedik el, amelynek megkérdőjelezésére az L2Q tanítja a gyermekeket.

A jelenlegi oktatás nem tanítja meg megfelelően a gyermekeket arra, hogy megkérdőjelezzék a hallgatás mögötti mechanizmust.

Nem tanítja meg megfelelően a gyermekeket arra, hogy megkérdezzék: mit véd a pénz, mit irányít a függőség, mit követel meg a foglalkoztatás, mit akadályoz meg a tekintély, mit rejt el a hírnév, mit hallgattat el a félelem, mit alakítanak az ösztönzők, és minek a folytatását engedik a rendszerek.

Amikor a gyermekeket nem tanítják meg a hallgatás megkérdőjelezésére, megtanulják elfogadni a világot úgy, ahogyan azt eléjük tárják.

Megtanulják azt, amit ismételnek, de nem azt, amit elrejtenek.

Megtanulják azt, amit jóváhagynak, de nem azt, amit védenek.

Megtanulják azt, amit tanítanak, de nem azt, amit elkerülnek.

Megtanulnak működni a világ környezetében anélkül, hogy megértenék azt a mechanizmust, amely fenntartja a létrehozott hazugságokat, a megtévesztést, a félelmet, a függőséget és az ismétlődő mintákat.

Az L2Q Kérdezési Eszköztár módszert ad a gyermekeknek e mechanizmus megkérdőjelezésére.

Arra tanítja őket, hogy megkérdezzék:

Mit nem mondanak ki?

Miért nem mondják ki?

Kinek kedvez a hallgatás?

Mit véd a pénz?

Mit irányít a függőség?

Mit akadályoz meg a félelem?

Minek a megkérdőjelezését akadályozza meg a tekintély?

Milyen ismétlődő minta folytatódik azért, mert az emberek hallgatnak?

Ezért alapvető fontosságú a hallgatás megkérdőjelezése a gyermekek elméjének védelméhez és tanulásuk előremozdításához.

Amikor a gyermekek megtanulják megkérdőjelezni a hallgatást, kezdik meglátni, mi rejtőzik az oktatás, a rendszerek, a tekintély, a narratívák, a pénz és az ismétlődő viselkedés felszíne mögött.

Amikor meglátják, mit véd a hallgatás, kezdik megérteni a megtévesztés mögötti mechanizmust.

Amikor megértik a megtévesztés mögötti mechanizmust, fejlődik az önálló gondolkodás.

Amikor fejlődik az önálló gondolkodás, a létrehozott hazugságok elveszítik útvonalukat a gyermekek elméjén keresztül.

Így ad az L2Q Kérdezési Eszköztár a gyermekeknek módszert arra, hogy eltávolítsák a megtévesztést a világról alkotott képükből.

Képessé teszi őket arra, hogy megkérdőjelezzék azt, amit megmutatnak, amit elrejtenek, amit védenek, amit ismételnek, amiért fizetnek, amitől félnek, amit elhallgattatnak és amit igazságként mutatnak be.

Ez központi jelentőségű az oktatás javításában, mert az oktatás nem javulhat, amíg arra tanítja a gyermekeket, hogy ismételjék az információkat anélkül, hogy megtanítaná őket megkérdőjelezni a világ környezetét körülöttük alakító hallgatást, pénzt, függőséget, ösztönzőket és tekintélyt.

MIÉRT KÖZPONTI JELENTŐSÉGŰ EZ A Q2L ÉS A YOUNG QUESTIONERS SZÁMÁRA

Ez központi jelentőségű a Q2L és a Young Questioners számára.

A gyermekeket biztonságosan, szülőkön, tanárokon, gondozókon, iskolákon, oktatási környezeteken és felelős felnőtteken keresztül érik el, hogy megkapják a megfelelő kérdezéshez szükséges eszközöket, tanuljanak a valós világ környezetéből, és kifejlesszék az önálló gondolkodást, mielőtt ugyanaz a világ arra alakítaná őket, hogy megismételjék azt.

A szerep nem az, hogy megmondja a gyermekeknek, mit gondoljanak.

A szerep az, hogy megadja a gyermekeknek az L2Q módszert, hogy kérdezzenek, lássanak, megértsenek, felismerjék az igazságot, megvédjék elméjüket, előremozdítsák a tanulást és tanuljanak a valós világ környezetéből.

A gyermekek nem csupán a felnőttektől tanulnak.

A gyermekek más gyermekektől is tanulnak.

Megfigyelik egymást.

Hatással vannak egymásra.

Megosztják egymással az ötleteket, viselkedéseket, szokásokat, érdeklődési köröket, megértést és gondolkodásmódokat.

Amikor a kérdezés fejlődik a gyermekekben, gyermekről gyermekre terjed.

Amikor a megértés fejlődik a gyermekekben, gyermekről gyermekre terjed.

Amikor az önálló gondolkodás fejlődik a gyermekekben, gyermekről gyermekre terjed.

Azok a gyermekek, akik megtanulnak kérdezni, segítenek más gyermekeknek megtanulni kérdezni.

Azok a gyermekek, akik megtanulnak megérteni, segítenek más gyermekeknek megtanulni megérteni.

Azok a gyermekek, akikben kialakul az önálló gondolkodás, segítenek más gyermekeknek is önálló gondolkodást kialakítani.

Ezért a gyermekek jelentik a változás elsődleges útvonalát.

A hatás nem áll meg egyetlen gyermeknél.

Gyermekcsoportokon, osztálytermeken, iskolákon, közösségeken és jövő generációkon halad keresztül.

Amikor a gyermekek megtanulnak kérdezni, elkezdenek látni.

Amikor elkezdenek látni, elkezdenek megérteni.

Amikor fejlődik a megértés, fejlődik az önálló gondolkodás.

Amikor fejlődik az önálló gondolkodás, a megtévesztés elveszíti útvonalát.

Amikor a megtévesztés elveszíti útvonalát, a megtévesztésből létrejövő kár is elveszíti útvonalát az embereken, az oktatáson, a rendszereken és a társadalmon keresztül.

Ezért az egyik legfontosabb dolog, amit az oktatásnak meg kell tennie, hogy képessé tegye a gyermekeket a megfelelő kérdezésre.

Védi a gyermekek elméjét.

Erősíti a tanulást.

Fejleszti az önálló gondolkodást.

Eltávolítja a megtévesztést a világból azáltal, hogy a következő generációnak képességet ad az igazság felismerésére.

A gyermekeknek szükségük van a megfelelő kérdezés eszközeire.

Így halad előre a tanulás.

Így fejlődik az önálló gondolkodás.

Így veszíti el útvonalát a megtévesztés.

Így javul az oktatás, hogy a világ is javuljon.

Az igazságon alapuló világ akkor kezdődik, amikor a gyermekek megkapják a megfelelő kérdezéshez szükséges eszközöket.

MIÉRT AZ L2Q STRUKTURÁLT, BIZONYÍTÉKOKON ALAPULÓ KÉRDEZÉSI RENDSZER A HIÁNYZÓ OKTATÁSI ÚTVONAL

Az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer azért különbözik, mert más a forrása.

A Bizonyítékok Könyvéből fejlesztették ki.

A Bizonyítékok Könyve több mint 30 év időbélyeggel ellátott, első kézből származó tapasztalatait, bizonyítékait, nyilvános nyilvántartásait, vitatásait és a világ környezetén keresztül megmutatkozó ismétlődő mintáit dokumentálta.

Ahogy gyarapodtak a bizonyítékok, egy ellentmondás egyre láthatóbbá vált.

A kérdezés létezett.

Az ismétlődés mégis folytatódott.

Ugyanaz a megtévesztés folytatódott.

Ugyanaz a hallgatás folytatódott.

Ugyanaz a függőség folytatódott.

Ugyanazok az ellentmondások folytatódtak.

Ugyanazok az ismétlődő minták folytatódtak.

A Bizonyítékok Könyve nem a kérdezés hiányát tárta fel.

Azt tárta fel, hogy a kérdezés már létezett, miközben ugyanaz a világ tovább ismétlődött.

Ez az ellentmondás áll az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer középpontjában.

Ha a kérdezés már létezett, miért folytatódtak ugyanazok a minták?

A Bizonyítékok Könyve újra és újra ugyanezt az ellentmondást tárta fel.

A kérdezés létezett.

Az ismétlődés mégis folytatódott.

Ez megmutatta, hogy a probléma nem a kérdezés hiánya volt.

A probléma egy olyan strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonal hiánya volt, amely megtanítja, hogyan kell magát a világ környezetét megkérdőjelezni.

Az emberek kérdéseket tehetnek fel, és mégis megismételhetik a körülöttük lévő világot.

Az emberek kérdéseket tehetnek fel, és mégis ugyanaz a világkörnyezet alakíthatja őket, amely az ismétlődést létrehozza.

Az emberek kérdéseket tehetnek fel, és mégis örökölhetik, elfogadhatják, védhetik és folytathatják az ismétlődő mintákat.

A kérdezés létezése ezért nem bizonyíték arra, hogy az embereket megtanították, hogyan kell kérdezni.

A kérdezés létezése nem bizonyíték arra, hogy az embereket megtanították megérteni, mi hozza létre az ismétlődést.

A hiányzó összetevő nem több információ volt.

Információ már létezett.

A hiányzó összetevő nem több kérdezés volt.

A kérdezés már létezett.

A hiányzó összetevő egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonal volt annak megtanulására, hogyan kell magát a világ környezetét megkérdőjelezni.

Egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonal annak vizsgálatára, mi folytatódott ismételten annak ellenére, hogy a kérdezés már létezett.

Egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonal az ismétlődést létrehozó mechanizmusok vizsgálatára.

Ez a hiányzó útvonal lett az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer.

Az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszert a Bizonyítékok Könyvén keresztül létrehozott bizonyítékalapból fejlesztették ki.

Azért fejlesztették ki, mert a Bizonyítékok Könyve olyan ismétlődő mintákat tárt fel, amelyek annak ellenére folytatódtak, hogy a kérdezés már létezett.

Azért fejlesztették ki, mert a Bizonyítékok Könyve feltárt egy hiányzó oktatási útvonalat.

Azért fejlesztették ki, mert a Bizonyítékok Könyve megmutatta, hogy a kérdezés és annak megtanulása, hogyan kell kérdezni, nem ugyanaz.

Az L2Q-t azért fejlesztették ki, hogy megvizsgálja, mi folytatódott ismételten annak ellenére, hogy a kérdezés már létezett.

Az L2Q-t azért fejlesztették ki, hogy az ismétlődést létrehozó mechanizmusokat vizsgálja, ne pedig csupán az ismétlődés által létrehozott következményeket.

Az L2Q-t azért fejlesztették ki, hogy a világ környezetét vizsgálja, ahelyett hogy egyszerűen csak tevékenykedne benne.

Az L2Q-t azért fejlesztették ki, hogy segítsen az embereknek megérteni a világ környezetét, ahelyett hogy egyszerűen csak működnének benne.

Ezért különbözik az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer.

Ezért jelenti az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer a hiányzó oktatási útvonalat.

A kérdezés forrása és eredete számít.

Az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer forrása és eredete számít.

Az L2Q Strukturált, Bizonyítékokon Alapuló Kérdezési Rendszer a Bizonyítékok Könyvén keresztül létrehozott bizonyítékalapból ered.

Annak megértése, honnan származik a rendszer, az első lépés annak megértéséhez, miért különbözik.

Ezért kezdődik az első rész a Forrás és Eredet témával.

1. RÉSZ - FORRÁS ÉS EREDET

MI IS VALÓJÁBAN A FORRÁS ÉS EREDET

A Forrás és Eredet a Tanulj Kérdezni (L2Q) Kérdezési Eszköztár alapja, mert minden azzal kezdődik, honnan származik az információ, és mi alakítja azt.

Az embereket folyamatosan információ veszi körül, de nem tanítják meg őket arra, hogyan vizsgálják meg megfelelően, vagy hogyan tanuljanak az őket körülvevő világ környezetéből.

Információt mutatnak az embereknek.

Információt mondanak az embereknek.

Információt tanítanak az embereknek.

Elvárják az emberektől, hogy megjegyezzék az információt.

Elvárják az emberektől, hogy ismételjék az információt.

Elvárják az emberektől, hogy végrehajtsák az információt.

Elvárják az emberektől, hogy megvédjék az információt.

De nem tanítják meg az embereket arra, hogyan kérdőjelezzék meg, lássák, értsék meg és tanuljanak abból, amit eléjük tárnak.

Az emberek jelenleg a létező legnagyobb tanulási környezetben élnek, mégsem tanították meg őket megfelelően arra, hogyan tanuljanak belőle.

Az embereket arra hagyták, hogy működjenek egy olyan világban, amelyet nem tanítottak meg nekik megfelelően megérteni.

Nem tanítják meg őket egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonalon keresztül arra, hogyan alakítja a világ környezete az elméjüket, meggyőződéseiket, érzelmeiket, bizalmukat, viselkedésüket, észlelésüket és megértésüket.

Nem tanítják meg őket arra, hogyan befolyásolja az emberiséget a pénz, a függőség, a tekintély, a hallgatás, a narratívák, az ismétlés, a félelem, az ösztönzők, az elérés, a státusz és a létrehozott hazugságok.

Maga a világ környezete is tanulási környezet.

Folyamatosan tanulási lehetőségeket tár az emberiség elé.

Az emberek gyakran arra várnak, hogy tanítsák őket, miközben már a létező legnagyobb tanulási környezetben állnak.

A világ környezete ezért minden nap oktatja az embereket, akár felismerik ezt, akár nem.

A probléma az, hogy sok embert nem tanítottak meg arra, hogyan lássa ezeket a tanulságokat.

Nem tanították meg őket arra, hogyan kérdezzék meg:

Mi alakítja a gondolkodásomat?

Mi alakítja a meggyőződéseimet?

Mi alakítja az érzelmeimet?

Mi alakítja a bizalmamat?

Mi alakítja a viselkedésemet?

Mi alakítja az észlelésemet?

Mi alakítja a megértésemet?

Mi alakítja a körülöttem lévő világot?

E kérdések nélkül az emberek egész életüket úgy élhetik le, hogy alakítják őket, anélkül hogy felismernék, hogy alakítják őket.

Az emberek gyakran a világ felszínét öröklik anélkül, hogy megértenék, mi van alatta.

Láthatnak rendszereket.

Láthatnak szabályokat.

Láthatnak tekintélyt.

Láthatnak pénzt.

Láthatnak oktatást.

Láthatnak ismétlődő problémákat.

De nem feltétlenül értik, mi hozza létre, védi, alakítja őket, vagy mi teszi lehetővé, hogy folytatódjanak.

Ezért nem tanulhatnak az emberek abból, amit nem látnak.

A látás nem egyszerűen nézést jelent.

A látás az a folyamat, amelyben elég mélyen kérdezünk ahhoz, hogy túllépjünk a felszínes magyarázatokon, és elkezdjük felismerni a világ környezetét alakító mechanizmusokat.

A látás megértést hoz létre.

A megértés tanulást hoz létre.

A tanulás önálló gondolkodást hoz létre.

A Forrás és Eredet ezért nem egyszerűen annak azonosításáról szól, honnan származott az információ.

Arról szól, hogy megtanuljunk elég mélyen kérdezni ahhoz, hogy meglássuk, mi alakítja magát az információt.

Az embereknek meg kell tanulniuk megkérdezni:

Ki hozta ezt létre?

Honnan származik?

Miért hozták létre?

Kinek kedvez?

Milyen ösztönzők léteznek?

Mi befolyásolja?

Mi védi?

Mit rejtenek el?

Mit ismételnek?

Mi alakítja az érintett embereket?

Milyen világkörnyezet hozta létre?

Ezek a kérdések azért számítanak, mert az emberek nem csupán információt örökölnek.

Viselkedéseket örökölnek.

Rendszereket örökölnek.

Narratívákat örökölnek.

Függőséget örökölnek.

Hallgatást örökölnek.

Tekintélyt örökölnek.

Ismétlődő mintákat örökölnek.

Létrehozott hazugságokat is örökölnek.

A létrehozott hazugságok nem egyszerűen hamis információk egyedi darabjaiként léteznek.

A létrehozott hazugságok beépülnek magába a világ környezetébe.

Normalizálódnak.

Védelmet kapnak.

Ismétlődnek.

Megvédik őket.

Végül igazságként fogadják el őket.

Az emberek ezután úgy öröklik ezeket a létrehozott hazugságokat, hogy soha nem ismerik fel, hogy eredetileg létrehozták őket.

Az embereket megtanítják arra, hogyan működjenek a világ környezetében anélkül, hogy egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonalon keresztül megtanítanák őket annak megértésére.

Az emberek rendkívül jóvá válhatnak abban, hogy működjenek egy olyan világban, amelyet nem értenek megfelelően.

A működés lehetővé teszi az emberek számára, hogy fennmaradjanak a rendszereken belül.

A megértés lehetővé teszi az emberek számára, hogy tanuljanak a rendszerekből.

Ha az oktatás csak arra tanítja az embereket, hogyan működjenek a világ környezetében, akkor az oktatás segít ugyanazt a világkörnyezetet újratermelni.

Az emberek ekkor a világ környezetének termékeivé válnak ahelyett, hogy a világ környezetének tanulói lennének.

Az emberiség egy olyan világkörnyezetben él, amelyet maga az emberiség folyamatosan újrateremt.

A világ környezete alakítja a felnőtteket.

A felnőttek alakítják a tanárokat.

A tanárok alakítják a gyermekeket.

A gyermekek felnőttekké válnak.

A felnőttek ezután újrateremtik ugyanazt a világkörnyezetet.

A körforgás korlátlanul folytatódik, hacsak az emberek meg nem tanulják megkérdőjelezni azt egy strukturált, bizonyítékokon alapuló kérdezési útvonalon keresztül.

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy saját elméjük a legfontosabb eszközük a világ környezetéből való tanuláshoz.

Semmilyen cím, tekintély, rendszer, intézmény, forrás vagy személy nem képes önállóan megértést létrehozni egy másik ember számára.

A megértést magának az egyéni elmének kell kialakítania.

A kérdezés megértést fejleszt.

A megértés tanulást fejleszt.

A tanulás önálló gondolkodást fejleszt.

Az embereknek ezért az okokból kell tanulniuk ahelyett, hogy végtelenül ismételnék a következményeket.

Meg kell tanulniuk, mi alakítja a világot, ahelyett hogy csak alkalmazkodnának hozzá.

Ezért áll a Forrás és Eredet a Tanulj Kérdezni (L2Q) Kérdezési Eszköztár elején.

Ha a Forrás és Eredet gyenge, minden más rész is gyengül vele együtt.

A Bizonyítéki Mérce gyengül.

Az Ösztönzés és Haszon gyengül.

A Jellem és Következetesség gyengül.

Az Engedély a Kérdezésre gyengül.

Az Érzelmi Befolyás gyengül.

A Narratíva vs. Valóság gyengül.

A Pszichológiai Hatás gyengül.

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol gyengül.

A Forrás és Eredet ezért az egész keretrendszer alapja.

Ez az a kiindulópont, amely lehetővé teszi az emberek számára, hogy magából a világból kezdjenek tanulni.

A folyamat:

Kérdezz.

Láss.

Érts.

Tanulj.

Fejleszd az önálló gondolkodást.

Így hagyják abba az emberek egy olyan világ ismétlését, amelyet nem értenek megfelelően.

Így kezdenek az emberek tanulni a világ környezetéből ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

És ezért a Forrás és Eredet a Tanulj Kérdezni (L2Q) Kérdezési Eszköztár első része.

ÉSZLELÉS

Az embereket a világ környezete alakítja, mielőtt felismernék, hogy alakítja őket.

Az egyik legfontosabb ok, amiért az ismétlődő minták világszerte folytatódnak, az, hogy az emberek gyakran elhiszik azt, amit ismételten látnak.

Az emberek összetéveszthetik az ismétlést az igazsággal.

Az emberek összetéveszthetik az ismerősséget a bizonyítékkal.

Az emberek összetéveszthetik a népszerűséget a hitelességgel.

Az emberek összetéveszthetik a tekintélyt a helyességgel.

Az emberek összetéveszthetik a láthatóságot a fontossággal.

Az emberek összetéveszthetik a magabiztosságot a szakértelemmel.

Az emberek összetéveszthetik a státuszt a megértéssel.

Sokan nem ismerik fel, hogy észlelésük folyamatosan alakul.

Az embereket nem tanítják meg egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonalon keresztül arra, hogyan alakulnak ki a meggyőződéseik.

Arra tanítják őket, mit higgyenek.

Nem tanítják meg őket arra, hogyan jutottak el ahhoz, hogy elhiggyék.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Hogyan jutottam el odáig, hogy ezt elhiggyem?

Ki ismertette meg velem ezt a meggyőződést?

Mióta hiszem ezt?

Milyen gyakran találkoztam ezzel?

Mi erősítette ezt újra és újra?

Önállóan megvizsgáltam?

Vagy örököltem?

A gyermekeket is a világ környezete alakítja, miközben a jelenlegi oktatás nem tanítja meg nekik a strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalat annak megtanulására, hogyan kérdőjelezzék meg azt.

A gyermekek megfigyelik a felnőtteket.

A gyermekek megfigyelik a viselkedést.

A gyermekek megfigyelik a rendszereket.

A gyermekek megfigyelik a tekintélyt.

A gyermekek megfigyelik a pénzt.

A gyermekek megfigyelik a függőséget.

A gyermekek megfigyelik a narratívákat.

A gyermekek megfigyelik az ismétlést.

A gyermekek megfigyelik a hallgatást.

A gyermekek megfigyelik, mit jutalmaznak.

A gyermekek megfigyelik, mit bátortalanítanak el.

A világ környezete ezért elkezdi tanítani a gyermekeket, miközben a jelenlegi oktatás nem biztosítja a strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalat annak megtanulására, hogyan kérdőjelezzék meg azt.

A felnőtteket is folyamatosan oktatja a világ környezete, akár felismerik ezt, akár nem.

Ha az oktatás nem tanítja meg a gyermekeket és a felnőtteket arra, hogyan kérdőjelezzék meg a valós világ környezetét, akkor tudtukon kívül ugyanazokba az ismétlődési körökbe lépnek be, amelyek az előttük élő embereket alakították.

Az emberek egyszerű narratívák csapdájába is kerülhetnek.

Az embereket arra ösztönözhetik, hogy oldalt válasszanak ahelyett, hogy tanulnának abból, amit eléjük tárnak.

Az embereket arra ösztönözhetik, hogy hősökben és gonosztevőkben gondolkodjanak ahelyett, hogy megértenék a világ környezetét alakító mechanizmusokat.

Minél többször látnak az emberek valamit, annál normálisabbá válhat.

Minél normálisabbá válik, annál kevésbé valószínű, hogy megkérdőjelezik.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mi alakítja az észlelésemet?

Mi alakítja a bizalmamat?

Mi alakítja a megértésemet?

Mi alakítja a meggyőződéseimet?

Tisztán látom a világot?

Vagy csak azt látom, amit ismételten elém tártak?

A Forrás és Eredet azért létezik, hogy az embereket az észlelésen túl a megértés felé mozdítsa.

ELÉRÉS, STÁTUSZ ÉS INFORMÁCIÓS KÖRNYEZETEK

Az emberek gyakran feltételezik, hogy a legnagyobb eléréssel rendelkező információ szükségképpen a legfontosabb információ.

Ezt meg kell kérdőjelezni.

Sokan tudat alatt a legnagyobb hangokat, a legnagyobb közönségeket, a legnagyobb platformokat és a legnagyobb státuszt követik.

Az emberek gyakran kiszervezik a kíváncsiságukat.

Sokan megvárják, hogy egy tekintéllyel rendelkező személy mondja meg nekik, mi fontos, mielőtt érdeklődni kezdenének.

Sokan megvárják a népszerűséget, mielőtt megvizsgálnának valamit.

Sokan megvárják a státuszt, mielőtt megengednék maguknak a tanulást.

Sokan megvárják, hogy valaki más döntse el, mi érdemli meg a figyelmüket.

Ez azt jelenti, hogy az emberek megengedhetik az elérés és a státusz rendszereinek, hogy eldöntsék, mit kezelhet az elméjük fontosként.

Az emberek tudtukon kívül passzív tanulókká válhatnak aktív tanulók helyett.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Miért kap ez a forrás ilyen nagy elérést?

Ki irányítja azt a környezetet, amelyen keresztül ezt az információt terjesztik?

Ki dönti el, mit emelnek ki?

Ki dönti el, mit ismételnek?

Ki dönti el, mit rejtenek el?

Ki dönti el, mit távolítanak el?

Ki dönti el, mi válik láthatóvá?

Ki dönti el, mi veszít a láthatóságából?

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy maga az elérés elkezdheti előállítani az észlelt igazságot.

Minél többször látnak valamit, annál ismerősebbé válik.

Minél ismerősebbé válik, annál könnyebben elfogadhatóvá válhat.

Minél elfogadottabbá válik, annál inkább kezdhet igaznak tűnni.

Ezért magát a láthatóságot is meg kell kérdőjelezni.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Bizonyíték miatt követem ezt a forrást?

Vagy az elérése miatt követem ezt a forrást?

Megértés miatt követem ezt a forrást?

Vagy a státusza miatt követem ezt a forrást?

Figyelmen kívül hagyok információt azért, mert nem kapott elérést?

Arra várok, hogy valaki más mondja meg, hogy számít?

Megengedem valaki másnak, hogy eldöntse, mi érdemel vizsgálatot?

Az embereknek abba kell hagyniuk, hogy engedélyre várjanak a tanuláshoz.

Az embereknek aktív tanulókká kell válniuk passzív tanulók helyett.

Saját elméjüknek kell a legfontosabb tanulási eszközükké válnia.

PÉNZ, FÜGGŐSÉG ÉS RENDSZEREK

A pénz az egyik legnagyobb mechanizmus, amely a világ környezetében mindenütt alakítja a viselkedést.

Az embereknek ezért meg kell tanulniuk megkérdőjelezni az információt körülvevő mechanizmusokat.

A pénz függőséget hozhat létre.

A függőség alakíthatja a viselkedést.

A viselkedés alakíthatja azt, amit kimondanak.

A viselkedés alakíthatja azt, amit ismételnek.

A viselkedés alakíthatja azt, amit védenek.

A viselkedés alakíthatja azt, amit elrejtenek.

A viselkedés alakíthatja azt, amit megkérdőjeleznek.

A viselkedés alakíthatja azt, aminek a folytatását megengedik.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ez a forrás hozza létre a pénz útvonalát?

Ez a forrás irányítja a pénz útvonalát?

Ez a forrás finanszírozza a pénz útvonalát?

Ez a forrás befolyásolja a pénz útvonalát?

Ez a forrás hoz létre vagy befolyásol olyan rendszereket, amelyektől az emberek függnek?

Függenek az emberek ezektől a rendszerektől?

A függőség befolyásolja a viselkedést?

A függőség befolyásolja a kérdezést?

A függőség befolyásolja a hallgatást?

A függőség befolyásolja azt, amit az emberek hajlandók megkérdőjelezni?

Ez nem az egyének hibáztatásáról szól.

A viselkedést alakító mechanizmusok megértéséről szól.

A TANÁROK MINT FORRÁSOK

A tanárok információforrássá válnak a gyermekek számára.

Ez azt jelenti, hogy maguknak a tanároknak is meg kell tanulniuk kérdezni.

Sok tanár ugyanazokon az oktatási rendszereken haladt keresztül, amelyekbe a gyermekek most belépnek.

Információt tanítottak nekik.

Arra képezték őket, hogy információt közvetítsenek.

Információ alapján értékelték őket.

Ezután olyan szerepekbe helyezték őket, ahol információt adnak tovább a következő generációnak.

Ez nem a tanárok hibáztatásáról szól.

Az őket alakító környezet megértéséről szól.

A tanárok ugyanannak a világkörnyezetnek a résztvevői.

Ők is örököltek információt.

Ők is olyan emberektől tanultak, akiket magukat sem tanítottak meg arra, hogyan tanuljanak a világ környezetéből.

Az embereket megtanítják arra, hogyan működjenek rendszereken belül anélkül, hogy megtanítanák őket arra, hogyan értsék meg azokat.

Az emberek rendkívül jóvá válhatnak abban, hogy olyan rendszereken belül működjenek, amelyeket nem értenek megfelelően.

Maguk a tanárok is gyakran ugyanezen az útvonalon haladtak keresztül.

Ez az egyik oka annak, hogy az ismétlődés generációkon keresztül folytatódhat.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki tanította a tanárt?

Ki képezte a tanárt?

Milyen rendszerek alakították a tanárt?

Megtanították a tanárnak a valós világ környezetét?

Megtanították a tanárnak, hogyan alakítja az emberiséget a pénz, a függőség, a tekintély, a hallgatás, a narratívák, az ismétlés, az elérés és a státusz?

Vagy csak arra tanították meg a tanárt, hogyan működjön egy meglévő rendszeren belül?

A tanároknak ezért a kérdezés, a látás, a megértés, a tanulás és az önálló gondolkodás segítőivé kell válniuk.

TANULÁS A HAZUGSÁGOKBÓL

Az emberek gyakran azt gondolják, hogy a hazugságok csak azért léteznek, hogy megtévesszenek.

A Forrás és Eredet arra tanítja az embereket, hogy lépjenek túl ezen.

A hazugságok oktatási eszközökké válhatnak, amikor az elmék készen állnak arra, hogy megkérdőjelezzék őket.

A hazugságok feltárják a viselkedést.

A hazugságok feltárják a függőséget.

A hazugságok feltárják az ösztönzőket.

A hazugságok feltárják a narratívákat.

A hazugságok feltárják a hallgatást.

A hazugságok feltárják az ismétlődő mintákat.

A hazugságok feltárják, mi történik, amikor az embereket nem tanítják meg arra, hogyan kérdőjelezzék meg azt, amit a hazugságok megmutatnak.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit tár fel ez a hazugság?

Milyen mechanizmus tette lehetővé, hogy ez a hazugság folytatódjon?

Kinek származott haszna ebből a hazugságból?

Ki védte ezt a hazugságot?

Ki ismételte ezt a hazugságot?

Milyen ismétlődő mintát tár fel ez a hazugság?

Mit tanulhat az emberiség ebből a hazugságból?

A cél nem az, hogy megtanítsuk az embereket gyűlölni a hazugságokat.

A cél az, hogy megtanítsuk az embereket tanulni belőlük.

TANULÁS ABBÓL, AMIT MEGMUTATNAK

Sokan reagálnak arra, amit megmutatnak nekik, ahelyett hogy tanulnának belőle.

A reakció gyakran megállítja az előrehaladást.

Az emberek dühössé válnak.

Az emberek félni kezdenek.

Az emberek oldalt választanak.

Az emberek álláspontokat védenek.

Az emberek álláspontokat támadnak.

Az emberek narratívák csapdájába kerülnek.

A Forrás és Eredet arra tanítja az embereket, hogy lépjenek túl a reakción.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit lehet ebből tanulni?

Milyen viselkedés tárul fel?

Milyen ismétlődő minta tárul fel?

Mit tár ez fel az emberiségről?

Mit tár ez fel a függőségről?

Mit tár ez fel a pénzről?

Mit tár ez fel a hallgatásról?

Mit tár ez fel a világ környezetéről?

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy nem egyszerűen információt tanulnak.

Azt tanulják, hogyan lássák a világot.

A folyamat így alakul:

Kérdezz.

Láss.

Érts.

Tanulj.

Fejleszd az önálló gondolkodást.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

LÁTHATÓ FORRÁS A VÉGSŐ FORRÁSSAL SZEMBEN

Az emberi kérdezés egyik legnagyobb korlátja, hogy az emberek gyakran megállnak az első látható forrásnál.

Az emberek látnak egy személyt.

Az emberek látnak egy szervezetet.

Az emberek látnak egy kormányt.

Az emberek látnak egy közszolgát.

Az emberek látnak egy médiacsatornát.

Az emberek látnak egy szakértőt.

Az emberek látnak egy online tartalomkészítőt.

Ezután azt hiszik, hogy azonosították a forrást.

De a Forrás és Eredet arra tanítja az embereket, hogy folytassák a kérdezést.

A látható forrás nem feltétlenül a végső forrás.

A látható forrás lehet, hogy információt hajt végre.

A látható forrás lehet, hogy információt ismétel.

A látható forrás lehet, hogy információt véd.

A látható forrás függhet egy másik forrástól.

A látható forrást magát is alakíthatja a világ környezete.

A látható forrás maga is tanulhat még a világ környezetéből.

Az emberek gyakran megállnak az első magyarázatnál, amit kapnak.

Az első magyarázat kényelmesnek tűnhet.

Az első magyarázat teljesnek tűnhet.

Az első magyarázat kielégítőnek tűnhet.

De az elégedettség érzése nem ugyanaz, mint a megértés.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ez a valódi forrás?

Vagy ez az első forrás, amellyel találkoztam?

Ki áll e forrás mögött?

Ki befolyásolja ezt a forrást?

Kinek kedvez ez a forrás?

Milyen környezetben működik ez a forrás?

Milyen mechanizmusok alakítják ezt a forrást?

Az emberek gyakran túl korán megállnak.

A Forrás és Eredet arra tanítja az embereket, hogy folytassák.

LEHETSÉGES INDÍTÉKOK

Az emberek gyakran leegyszerűsített következtetéseknél állnak meg.

A kormány rossz.

A média rossz.

A rendőrség rossz.

A tekintély rossz.

Az intézmények rosszak.

Az emberek gyakran érzelmileg reagálnak arra, amit megmutatnak nekik, ahelyett hogy megvizsgálnák, mit lehet tanulni belőle.

A Forrás és Eredet arra tanítja az embereket, hogy lépjenek túl az egyszerű következtetéseken.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen feltételezéseket teszek?

Elfogadom az első magyarázatot?

Milyen indítékokat nem vettem még figyelembe?

Milyen magyarázatokat nem vettem még figyelembe?

Milyen hosszú távú eredményeket nem vettem még figyelembe?

Csak egy nekem megmutatott narratíván belül kérdezek?

A cél nem az, hogy az embereket egy következtetésbe zárjuk.

A cél az, hogy segítsünk az embereknek önállóan megvizsgálni a lehetőségeket, és tanulni abból, amit eléjük tárnak.

A VILÁG KÖRNYEZETE FOLYAMATOSAN TANÍT

Az emberek gyakran arra várnak, hogy tanítsák őket, miközben már a létező legnagyobb tanulási környezetben állnak.

A világ környezete folyamatosan tanít.

Viselkedésen keresztül tanít.

Ismétlésen keresztül tanít.

Narratívákon keresztül tanít.

Ösztönzőkön keresztül tanít.

Függőségen keresztül tanít.

Tekintélyen keresztül tanít.

Következményeken keresztül tanít.

Hallgatáson keresztül tanít.

A probléma nem az, hogy hiányoznak a tanulságok.

A probléma az, hogy az emberek nem kapták meg azt a strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonalat, amely lehetővé teszi, hogy meglássák és tanuljanak belőlük.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit tanít ez nekem?

Milyen ismétlődő mintát tár fel ez?

Milyen következményt mutat meg?

Milyen viselkedést tár fel?

Mit tanulhat ebből az emberiség?

AZ EMBERISÉG AZ EMBERISÉGTŐL TANUL

Az emberiséget nagyrészt maga az emberiség tanítja.

De magát az emberiséget nem tanították meg arra, hogyan tanuljon a világ környezetéből.

Az emberek információt örökölnek, mielőtt megtanulnák önállóan megvizsgálni azt.

Az emberek információt védenek, mielőtt megértenék.

Az emberek reagálnak, mielőtt tanulnának.

Az emberek követnek, mielőtt kérdeznének.

Az emberek ismételnek, mielőtt megértenének.

Az emberek egyszerű magyarázatoknál állnak meg, mert nem tanították meg nekik a mélyebb kérdezés kialakításának strukturált útvonalát.

Ez nem jelenti azt, hogy az emberiség nem tud fejlődni.

Azt jelenti, hogy az emberiségnek jobb tanulási eszközökre van szüksége.

KÖVETÉS, HIT ÉS A GONDOLKODÁS ÁTRUHÁZÁSA

A világkörnyezet ismétlődésének egyik legnagyobb mechanizmusa a gondolkodás átruházása.

Az embereket követésre tanítják anélkül, hogy megtanítanák őket ezt megkérdőjelezni.

Az embereket arra tanítják, hogy bizonyos emberek többet tudnak náluk.

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a címekben.

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a tekintélyben.

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a pozíciókban.

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a státuszban.

Az embereket arra tanítják, hogy jegyezzék meg, amit mondanak nekik.

Ezután fizetnek az embereknek azért, hogy végrehajtsák azt, amit követniük kell.

Sokan ezután megengedik másoknak, hogy helyettük gondolkodjanak.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Megengedem valaki másnak, hogy helyettem gondolkodjon?

Megengedem valaki másnak, hogy helyettem kérdezzen?

Megengedem valaki másnak, hogy helyettem döntse el, mi az igazság?

A címekben bízom a bizonyíték helyett?

A státuszban bízom a viselkedés helyett?

A tekintélyben bízom a megértés helyett?

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy egy narratíva elhagyása nem hoz létre automatikusan önálló gondolkodást.

Az emberek elhagyhatnak egy tekintélyt, és elfogadhatnak egy másikat.

Az emberek elhagyhatnak egy csoportot, és csatlakozhatnak egy másikhoz.

Az emberek elhagyhatnak egy magyarázatot, és örökölhetnek egy másikat.

Az önálló gondolkodás nem oldalváltás.

Az önálló gondolkodás annak megtanulása, hogyan kell minden oldalt megkérdőjelezni.

AZ EMBERI TUDATOSSÁG FEJLŐDÉSE

A Forrás és Eredet célja jóval több annál, mint hogy egyszerűen megtanítsa az embereket az információ megkérdőjelezésére.

Arról szól, hogy előremozdítsa az emberiség képességét a világ környezetéből való tanulásra.

Az emberi tudatosság fejlődése nem egyszerűen több információ felhalmozásáról szól.

Arról szól, hogy jobb tanulókká váljunk.

Arról szól, hogy növeljük az emberiség kérdezési képességét.

Az emberiség látási képességének növeléséről.

Az emberiség megértési képességének növeléséről.

Az emberiség tanulási képességének növeléséről.

Az emberiség önálló gondolkodási képességének növeléséről.

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy mindenki a világ környezetén belül van.

Senki sem áll rajta kívül.

A kormányok benne vannak.

A média benne van.

A tanárok benne vannak.

A rendőrség benne van.

Az intézmények benne vannak.

A szülők benne vannak.

A gyermekek benne vannak.

A szakértők benne vannak.

A szerzők benne vannak.

Az olvasók benne vannak.

Mindenki befolyásolja.

Mindenkit befolyásol.

Mindenki részt vesz benne.

Minden döntés vagy az ismétlődést segíti, vagy a tanulást.

Elfogadás.

Ismétlés.

Követés.

Megosztás.

Védelem.

Hallgatás.

Mindegyiknek vannak következményei.

A kezdetleges előrehaladás gyakran így néz ki:

Kövess.

Reagálj.

Védd.

Ismételd.

Válassz oldalt.

A fejlettebb előrehaladás így néz ki:

Kérdezz.

Láss.

Érts.

Tanulj.

Fejleszd az önálló gondolkodást.

Tanulj a világ környezetéből.

A cél nem a végtelen kérdezés.

A cél a megértés.

A cél a tanulás.

A cél az önálló gondolkodás.

A cél nem egyszerűen a kérdezés javítása.

A cél az emberiség azon képességének javítása, hogy magából a világ környezetéből tanuljon.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

2. RÉSZ - BIZONYÍTÉKI MÉRCE

MI IS VALÓJÁBAN A BIZONYÍTÉKI MÉRCE

Az 1. rész megállapította, hogy az embereknek a világ környezetéből kell tanulniuk ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

A Forrás és Eredet azzal kezdődik, hogy megkérdezi: honnan származnak az információk, rendszerek, történetek, szabályok, címek, viselkedések és ismétlődő minták; mi alakította őket; mit mutattak az idő során; és milyen világkörnyezet hozta létre őket.

A 2. rész most a Bizonyítéki Mércére tér át.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték valóban alátámasztja-e azt, amit állítanak, tanítanak, ismételnek, védenek, rögzítenek, bemutatnak vagy kikényszerítenek.

A Bizonyítéki Mérce azért létezik, mert az embereket arra tanítják, mit higgyenek, anélkül hogy megfelelően megtanítanák nekik, mi valójában a bizonyíték.

Információt mutatnak az embereknek.

Információt mondanak az embereknek.

Információt tanítanak az embereknek.

Elvárják az emberektől, hogy elfogadják az információt.

Elvárják az emberektől, hogy ismételjék az információt.

Elvárják az emberektől, hogy megvédjék az információt.

De nem tanítják meg az embereket arra, hogyan vizsgálják meg megfelelően, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit mondanak.

Ez hozza létre a világ környezetének egyik legnagyobb problémáját.

Az információt igazságként lehet bemutatni, mielőtt megfelelően megkérdőjeleznék.

A történeteket igazságként lehet ismételni, mielőtt a bizonyítékot megvizsgálnák.

A címeket bizonyítékként lehet kezelni.

A tekintélyt bizonyítékként lehet kezelni.

A rendszereket bizonyítékként lehet kezelni.

A népszerűséget bizonyítékként lehet kezelni.

Az írásos feljegyzéseket bizonyítékként lehet kezelni.

Az ismételt állításokat bizonyítékként lehet kezelni.

A félelmet bizonyítékként lehet bemutatni.

Az ellennarratívákat bizonyítékként lehet kezelni.

A létrehozott, módosított, kiválasztott vagy előállított anyagot bizonyítékként lehet bemutatni.

De ezek egyike sem bizonyíték önmagában.

A Bizonyítéki Mérce azért létezik, hogy megakadályozza, hogy az alá nem támasztott információ elfogadott igazsággá váljon.

A Bizonyítéki Mérce arra tanítja az embereket, hogy lassítsanak, mielőtt megtörténik az elfogadás.

Arra tanítja az embereket, hogy megkérdezzék, valójában mit mutatnak meg, mit állítanak, mi támasztja alá az állítást, mi hiányzik, minek mondanak ellent,

mit mutatnak be félelemmel vagy érzelmi nyomással, és mit ismételtek egyszerűen addig, amíg igaznak nem tűnik.

A Bizonyítéki Mérce nem helyettesíti a Forrás és Eredetet.

Arra épül.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származik valami, és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit abból állítanak.

A Bizonyítéki Mérce célja nem az, hogy megmondja az embereknek, mit higgyenek.

A cél az, hogy megtanítsa az embereket az információ vizsgálatára, mielőtt elhinnék, ismételnék, védenék vagy cselekednének az alapján.

MIT KELL TENNIE A BIZONYÍTÉKNAK

A bizonyíték nem egyszerűen létező információ.

A bizonyítéknak mutatnia kell valamit.

A bizonyítéknak alá kell támasztania azt, amit állítanak.

A bizonyítéknak ki kell állnia a megkérdőjelezést.

A bizonyítéknak nyitottnak kell maradnia a további vizsgálatra.

A bizonyítéknak kapcsolódnia kell a valósághoz.

A bizonyítéknak összhangban kell lennie a viselkedéssel.

A bizonyítéknak fel kell tárnia az ellentmondást.

A bizonyítéknak idővel is következetesnek kell maradnia.

A bizonyítéknak segítenie kell az embereket abban, hogy tanuljanak abból, amit megmutatnak.

A bizonyíték azt is üdvözli, ha megkérdőjelezik.

A bizonyítéknak nincs szüksége védelemre a megkérdőjelezéstől.

A bizonyíték nem fél a vizsgálattól.

A bizonyíték túléléséhez nem támaszkodik címekre, tekintélyre, ismétlésre, félelemre, státuszra vagy érzelmi nyomásra.

A kérdezés erősíti a bizonyítékot.

A kérdezés javítja a megértést.

A kérdezés feltárja a gyengeséget.

A kérdezés feltárja az ellentmondást.

A kérdezés feltárja, mi hiányzik.

A kérdezés feltárja, mi nincs alátámasztva.

A kérdezés segít az embereknek tanulni.

Az alá nem támasztott információ gyakran ellenáll a megkérdőjelezésnek, mert a kérdezés fenyegeti azt, amit nem lehet megfelelően alátámasztani.

A Bizonyítéki Mérce ezért arra tanítja az embereket, hogy a kérdezés nem az igazság ellensége.

A kérdezés az igazsághoz vezető egyik útvonal.

AZ INFORMÁCIÓ NEM BIZONYÍTÉK

Az információ nem automatikusan bizonyíték.

Egy kijelentés nem automatikusan bizonyíték.

Egy cím nem automatikusan bizonyíték.

Egy szerep nem automatikusan bizonyíték.

Egy rendszer nem automatikusan bizonyíték.

Egy ismételt történet nem automatikusan bizonyíték.

Egy írásos történet nem automatikusan bizonyíték.

Egy örökölt meggyőződés nem automatikusan bizonyíték.

Egy védett narratíva nem automatikusan bizonyíték.

Az, hogy valakit azért fizetnek, hogy információt ismételjen, nem automatikusan bizonyíték.

Az, hogy egy rendszer azt mondja, valami igaz, nem automatikusan bizonyíték.

Az információhoz kapcsolt félelem nem automatikusan bizonyíték.

Egy másik narratívával szemben álló ellennarratíva nem automatikusan bizonyíték.

Az MI által létrehozott, módosított, összefoglalt, kiválasztott vagy bemutatott információ nem automatikusan bizonyíték.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit állítanak?

Milyen bizonyíték támasztja alá?

Honnan származik a bizonyíték?

Megvizsgálható a bizonyíték?

Megkérdőjelezhető a bizonyíték?

Alátámasztja a bizonyíték az állítást?

Alátámasztja a viselkedés az állítást?

Alátámasztja a következetesség az állítást?

Milyen bizonyíték hiányzik?

Milyen bizonyítékot rejtettek el?

Milyen bizonyíték mond ellent az állításnak?

Mit fogadtak el bizonyíték nélkül?

Ezt a bizonyítékot létrehozták, módosították, kiválasztották, összefoglalták, átkeretezték vagy olyan módon mutatták be, amely félrevezető lehet?

Ez azért számít, mert az embereket meg lehet tanítani az információ elfogadására anélkül, hogy valaha megtanulnák, megfelelően alá van-e támasztva.

Megjegyezhetnek alá nem támasztott információt.

Ismételhetnek alá nem támasztott információt.

Védhetnek alá nem támasztott információt.

Továbbadhatnak alá nem támasztott információt a következő generációnak.

A világ környezete ezután olyan információkon keresztül ismétlődik, amelyeket azelőtt fogadtak el, hogy megfelelően megvizsgálták volna őket.

AZ ISMÉTELT TÖRTÉNETEK IGAZSÁGGÁ VÁLÁSA

Az emberi tanulás egyik legnagyobb kudarca, hogy az emberek összetéveszthetik az ismétlést az igazsággal.

Egy történetet létre lehet hozni.

Egy cím tekintélyt adhat neki.

Egy rendszer elérést adhat neki.

A pénz okot adhat az embereknek arra, hogy ismételjék.

Az idő ismerősséget adhat neki.

Az írásos feljegyzések a tartósság látszatát adhatják neki.

Ha elég ember ismétli, az társadalmi bizonyítékot adhat neki.

A jövő generációk ezután igazságként örökölhetik.

De az ismétlés nem bizonyíték.

Egy ismételt történet nem bizonyíték.

Egy írásos történet nem bizonyíték.

Egy örökölt történet nem bizonyíték.

Egy védett történet nem bizonyíték.

Egy címekkel, rendszerekkel, pénzzel, eléréssel, félelemmel, státusszal és idővel megtámogatott történet továbbra sem bizonyíték, hacsak nem lehet megfelelően megvizsgálni és alátámasztani.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki hozta létre ezt a történetet?

Ki adott neki tekintélyt?

Ki ismételte?

Kinek származott haszna abból, hogy elhitték?

Kit fizettek azért, hogy fenntartsa?

Ki védte meg a megkérdőjelezéstől?

Milyen bizonyíték támasztja alá?

Milyen bizonyíték mond ellent neki?

Mi történik, amikor megkérdőjelezik?

Ez bizonyíték?

Vagy örökölt meggyőződés?

A Bizonyítéki Mérce nélkül az ismételt történetek egyszerűen azért válhatnak elfogadott igazsággá, mert elég ember ismétli, ír róluk, védi őket vagy továbbadja őket.

A CÍMEK, A TEKINTÉLY ÉS A FIZETETT SZEREPEK NEM BIZONYÍTÉKOK

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy higgyenek a címeknek.

Arra tanítják őket, hogy higgyenek a tekintélynek.

Arra tanítják őket, hogy higgyenek a hivatalos szerepeknek.

Arra tanítják őket, hogy higgyenek a rendszereknek.

Arra tanítják őket, hogy higgyenek azoknak, akiket azért fizetnek, hogy beszéljenek, kikényszerítsenek, tanítsanak, bemutassanak vagy ismételjenek információt.

De egy cím nem bizonyíték.

A tekintély nem bizonyíték.

Egy fizetett szerep nem bizonyíték.

Egy hivatalos pozíció nem bizonyíték.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a címet?

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a tekintélyt?

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a szerepet?

Milyen bizonyíték támasztja alá azt, amit ez a személy mond?

Milyen bizonyíték támasztja alá azt, amit ez a rendszer állít?

Kinek kedvez, ha ezt elhiszik?

Kinek kedvez, ha ezt nem kérdőjelezik meg?

Kit fizetnek azért, hogy ismételje?

Kit fizetnek azért, hogy kikényszerítse?

Kit fizetnek azért, hogy megvédje?

Mi történik, amikor bizonyítékot kérnek?

Ez nem arról szól, hogy minden címet, szerepet, rendszert vagy tekintélyt automatikusan elutasítsunk.

Arról szól, hogy ne tévesszük össze őket a bizonyítékkal.

A Bizonyítéki Mérce arra tanítja az embereket, hogy a tekintélyt továbbra is meg kell vizsgálni.

A címeket továbbra is meg kell vizsgálni.

A rendszereket továbbra is meg kell vizsgálni.

A fizetett szerepeket továbbra is meg kell vizsgálni.

Ugyanazt a mércét mindenhol alkalmazni kell.

RENDSZEREK, FORRÁS ÉS BIZONYÍTÉK

Egy rendszer létezése nem bizonyíték arra, hogy a rendszert igazságból hozták létre.

Ez közvetlenül kapcsolódik a Forrás és Eredethez.

A Forrás és Eredet azt kérdezi:

Honnan származik ez a rendszer?

Ki hozta létre?

Mi alakította?

Milyen viselkedést mutatott az idő során?

Mit véd?

Mit ismétel?

Mit rejt el?

Mit enged meg?

A Bizonyítéki Mérce ezután azt kérdezi:

Milyen bizonyíték támasztja alá a rendszer állításait?

Milyen bizonyíték mond ellent nekik?

Milyen bizonyíték hiányzik?

Milyen bizonyíték keletkezik a megkérdőjelezés után?

A bizonyíték igazságot mutat?

Vagy csak tekintélyt, megfelelést, ismétlést és védelmet mutat?

Az emberek gyakran úgy vélik, hogy ha valami létezik, akkor azt bizonyára igazságból hozták létre.

Ezt meg kell kérdőjelezni.

Ha rendszereket olyan emberek hoztak létre, tartottak fenn vagy védtek, akik nem az igazságból működtek, akkor az e rendszerek által létrehozott információkat, címeket, szabályokat, feljegyzéseket, tekintélyt és narratívákat nem lehet egyszerűen azért igazságként elfogadni, mert léteznek.

Az, hogy egy rendszer régi, nem bizonyíték az igazságra.

Az, hogy egy rendszer erős, nem bizonyíték az igazságra.

Az, hogy egy rendszer hivatalos, nem bizonyíték az igazságra.

Az, hogy egy rendszert generációkon keresztül ismételnek, nem bizonyíték az igazságra.

Az, hogy egy rendszert pénz, státusz, tekintély, félelem vagy erő véd, nem bizonyíték az igazságra.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen bizonyíték támasztja alá?

Milyen bizonyíték mond ellent neki?

Milyen bizonyíték hiányzik?

Milyen bizonyítékot hagytak figyelmen kívül?

Milyen viselkedést mutat a rendszer?

Mit tesz a rendszer, amikor megkérdőjelezik?

Válaszol?

Kijavítja?

Elkerüli?

Megvédi önmagát?

Igazságot hoz létre?

Vagy megfelelést hoz létre?

Itt kapcsolódik közvetlenül a Bizonyítéki Mérce a világ környezetéhez.

A bizonyíték nem csak kijelentésekre vonatkozik.

Rendszerekre is vonatkozik.

Szabályokra is vonatkozik.

Tekintélyre is vonatkozik.

Címekre is vonatkozik.

Viselkedésre is vonatkozik.

Narratívákra is vonatkozik.

Ismétlődő mintákra is vonatkozik.

Félelemre épülő bemutatásra is vonatkozik.

Ellennarratívákra is vonatkozik.

Létrehozott, módosított, kiválasztott vagy előállított anyagra is vonatkozik.

Ezért a Bizonyítéki Mérce az oktatás egyik hiányzó útvonala.

Nélküle az embereket meg lehet tanítani arra, hogyan működjenek rendszereken belül anélkül, hogy valaha megtanítanák őket megkérdőjelezni, vajon ezeket a rendszereket alátámasztja-e az igazság, a bizonyíték, a következetesség és a viselkedés.

A Bizonyítéki Mérce azért létezik, hogy megakadályozza, hogy az alá nem támasztott információ elfogadott igazsággá váljon.

Segít az embereknek elindulni az elfogadástól a vizsgálat felé.

Segít az embereknek a hittől a megértés felé haladni.

Segít az embereknek attól, hogy az ismételt információ termékei legyenek, odáig eljutni, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

BIZONYÍTÉK AZ IDŐ SORÁN

E rész első része kifejtette, hogy az információ, a címek, a tekintély, a fizetett szerepek, a rendszerek, az írásos feljegyzések, az ismételt történetek, az örökölt meggyőződések, a félelemre épülő bemutatás, az ellennarratívák és a létrehozott, módosított, kiválasztott vagy előállított anyagok nem automatikusan bizonyítékok.

Azt is kifejtette, hogy a bizonyíték üdvözli, ha megkérdőjelezik.

Ez a rész most arra tér át, hogyan kell a bizonyítékot az idő során vizsgálni.

A Bizonyítéki Mérce nem csak egyetlen pillanatot vizsgál.

Azt vizsgálja, mi mutatkozik meg az idő során.

Egyetlen kijelentés félrevezető lehet.

Egyetlen feljegyzés hiányos lehet.

Egyetlen magyarázat szelektív lehet.

Egyetlen válasz elkerülheti a tágabb mintát.

Egy késleltetett kijelentést fel lehet használni annak helyettesítésére, ami valós időben megmutatkozott.

Ezért kell a bizonyítékot az idő egészén keresztül vizsgálni.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mi mutatkozott meg az idő során?

Mikor mutatkozott meg?

Valós időben mutatkozott meg?

Az esemény után rögzítették?

Később magyarázták meg?

A későbbi magyarázat egyezik a valós idejű bizonyítékkal?

A bizonyíték következetes maradt?

A viselkedés következetes maradt?

Megváltozott a történet?

Megváltozott a magyarázat?

Megismétlődött ugyanaz a minta?

Megjelent ellentmondás?

Hozzáadtak bizonyítékot?

Eltávolítottak bizonyítékot?

Figyelmen kívül hagytak bizonyítékot?

Mi történt a megkérdőjelezés után?

A késleltetett magyarázatoknak soha nem szabad felülírniuk a sorrendben megmutatkozó valós idejű bizonyítékot.

Ez azért számít, mert az igazságnak nem szabad egyetlen elszigetelt pillanatra támaszkodnia, amikor egy hosszabb minta valami mást mutat.

Az időn át vizsgált bizonyíték segít az embereknek meglátni a mintákat.

Segít meglátni az ellentmondást.

Segít meglátni, mit védenek.

Segít meglátni, mit kerülnek el.

Segít meglátni, hogy a szavak, a viselkedés, a feljegyzések, az időzítés és az eredmények összhangban vannak-e.

A Bizonyítéki Mérce ezért arra tanítja az embereket, hogy a bizonyítékot egy folyamat részeként vizsgálják, ne egymástól elszakított információdarabokként.

A VISELKEDÉS MINT BIZONYÍTÉK

A szavak nem elegendők.

Amit az emberek mondanak, össze kell hasonlítani azzal, amit tesznek.

A viselkedés feltárhatja azt, amit a kijelentések elrejtenek.

A viselkedés feltárhatja azt, amit a címek védenek.

A viselkedés feltárhatja azt, amit a rendszerek elkerülnek.

A viselkedés feltárhatja azt, amit a pénz, a függőség, a félelem, a pozíció, a hírnév vagy az ösztönző alakít.

Egy személy mondhatja, hogy az igazságból cselekszik.

Egy rendszer mondhatja, hogy igazságosságból cselekszik.

Egy intézmény mondhatja, hogy gondoskodásból cselekszik.

Egy fizetett szerep mondhatja, hogy kötelességből cselekszik.

Egy cím mondhatja, hogy tekintélyből cselekszik.

De a Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a viselkedés alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

A viselkedés egyezik a szavakkal?

A cselekvés egyezik az állítással?

Válaszol a rendszer, amikor megkérdőjelezik?

Korrigál a tekintély, amikor bizonyítékot mutatnak neki?

Az igazságot védi a fizetett szerep?

Vagy a pozíciót, a rendszert, a pénzt, a hírnevet vagy a narratívát védi?

A hallgatás ellentmond az állításnak?

Az elkerülés ellentmond az állításnak?

A késlekedés ellentmond az állításnak?

Az eltávolítás, blokkolás, elutasítás vagy büntetés ellentmond az állításnak?

Az időn át mutatott viselkedés az egyik legtisztább bizonyítéki útvonallá válhat, mert a viselkedés azt mutatja meg, mit tesznek valójában az emberek és a rendszerek, nem csupán azt, amit mondanak.

Ha a szavak és a viselkedés elválnak egymástól, a Bizonyítéki Mércének meg kell kérdőjeleznie ezt az eltérést.

Ha egy állítás egy dolgot mond, de a viselkedés ismételten mást mutat, a viselkedést meg kell vizsgálni.

BIZONYÍTÉK A MEGKÉRDŐJELEZÉS UTÁN

A Bizonyítéki Mércének azt is meg kell vizsgálnia, mi történik az információ megkérdőjelezése után.

Sok állítás erősnek tűnik mindaddig, amíg bizonyítékot nem kérnek.

Sok rendszer igaznak tűnik mindaddig, amíg választ nem kérnek tőle.

Sok cím hitelesnek tűnik mindaddig, amíg állításait meg nem vizsgálják.

Sok narratíva stabilnak tűnik mindaddig, amíg ellentmondásokat nem mutatnak meg.

A megkérdőjelezés feltárja a bizonyítéki mércét.

A bizonyíték üdvözli a megkérdőjelezést, mert a kérdezés erősíti azt, ami igaz, és feltárja azt, ami gyenge, ami hiányzik, aminek ellentmondanak, vagy ami nincs alátámasztva.

Az alá nem támasztott információ gyakran ellenáll a megkérdőjelezésnek, mert a kérdezés fenyegeti azt, amit nem lehet megfelelően alátámasztani.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mi történik, amikor bizonyítékot kérnek?

Biztosítanak bizonyítékot?

Megválaszolják a kérdést?

Kijavítják a problémát?

Foglalkoznak az ellentmondással?

Figyelmen kívül hagyják a bizonyítékot?

Megtámadják azt, aki kérdez?

Hallgatást alkalmaznak?

Tekintélyt alkalmaznak bizonyíték helyett?

Eljárást alkalmaznak igazság helyett?

Addig késleltetik a problémát, amíg az emberek abba nem hagyják a kérdezést?

A rendszert védik ahelyett, hogy a bizonyítékot vizsgálnák?

Az számít, mi történik a megkérdőjelezés után, mert a válasz maga is bizonyítékká válik.

A válaszadás bizonyítékká válhat.

A korrigálás bizonyítékká válhat.

A válasz megtagadása bizonyítékká válhat.

Az elkerülés bizonyítékká válhat.

A hallgatás bizonyítékká válhat.

Az ellentmondás bizonyítékká válhat.

A védelem bizonyítékká válhat.

Az ismételt nem-válasz bizonyítékká válhat.

A Bizonyítéki Mérce arra tanítja az embereket, hogy ne csak az eredeti állítást vizsgálják meg, hanem azt a viselkedést is, amely az állítás megkérdőjelezését követi.

BIZONYÍTÉK, IDŐVONAL ÉS VÁLASZ

A Bizonyítéki Mérce azt is megköveteli, hogy az emberek az idővonalon és a válaszon keresztül kövessék a bizonyítékot.

A bizonyítékot nem szabad elszakítani attól, mikor mutatták meg, honnan származott, ki látta, ki kapta meg, ki kérdőjelezhette meg, és mi történt utána.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mikor mutatták meg ezt?

Hol mutatták meg ezt?

Ki állította elő?

Ki kapta meg?

Ki látta?

Kit kérdőjeleztek meg?

Kinek volt lehetősége válaszolni?

Kinek volt lehetősége korrigálni?

Kinek volt lehetősége cáfolni?

Ki maradt csendben?

Mi történt ezután?

Milyen viselkedés követte?

Milyen minta folytatódott?

Ez azért számít, mert a bizonyíték gyengülhet, ha elszakítják az idővonalától.

A bizonyíték akkor is gyengülhet, amikor az emberek figyelmen kívül hagyják, ki látta, ki kapta meg, kinek volt lehetősége válaszolni, és mi történt utána.

A valós idejű bizonyíték azért számít, mert megmutatja, mit helyeztek el, mutattak meg, rögzítettek, kérdőjeleztek meg vagy tettek láthatóvá abban az időben.

A késleltetett magyarázatokat a valós időben megmutatkozott bizonyítékhoz mérten kell megkérdőjelezni.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

A későbbi magyarázat egyezik a valós idejű bizonyítékkal?

A későbbi kijelentés átírja azt, ami megmutatkozott?

A későbbi feljegyzés elkerüli azt, amit megkérdőjeleztek?

A későbbi magyarázat eltávolítja a kontextust?

Az idővonal alátámasztja az állítást?

A láthatóvá válás utáni viselkedés alátámasztja vagy cáfolja az állítást?

A valódi bizonyítéki mérce nem csak azt kérdezi, hogy létezik-e valami.

Azt kérdezi, hogyan létezik a tágabb nyilvántartásban.

Azt kérdezi, mit mutat a bizonyíték, amikor sorrendbe helyezik.

Azt kérdezi, hogy az idővonal alátámasztja-e az állítást.

Azt kérdezi, hogy a láthatóvá válás utáni viselkedés alátámasztja vagy cáfolja-e az állítást.

Így kezdenek az emberek tanulni a bizonyítékból ahelyett, hogy egyszerűen csak információt gyűjtenének.

LÁTHATÓ, REJTETT, HIÁNYZÓ, ILLETVE AZ, AMINEK ELLENTMONDANAK

A Bizonyítéki Mércének meg kell tanítania az embereket összehasonlítani azt, amit megmutatnak, azzal, amit nem mutatnak meg.

Az embereket gyakran az eléjük helyezett bizonyíték vezeti.

De ami hiányzik, ugyanolyan fontos lehet.

Amit elrejtenek, ugyanolyan fontos lehet.

Aminek ellentmondanak, ugyanolyan fontos lehet.

Amit megvédenek a megkérdőjelezéstől, ugyanolyan fontos lehet.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit mutatnak meg?

Mit nem mutatnak meg?

Mi hiányzik?

Mit rejtenek el?

Mi nincs alátámasztva?

Minek mondanak ellent?

Mit védenek?

Mit kerülnek el?

Mit távolítottak el?

Mit nem válaszoltak meg?

Ez azért számít, mert az embereket kiválasztott bizonyítékkal lehet vezetni.

Megmutathatják nekik a kép egy részét, miközben a többit elrejtik.

Megmutathatnak nekik egy kijelentést, miközben a viselkedés ellentmond neki.

Megmutathatnak nekik egy feljegyzést, miközben az idővonalat figyelmen kívül hagyják.

Megmutathatnak nekik tekintélyt, miközben hiányzik a bizonyíték.

Megmutathatnak nekik magabiztosságot, miközben hiányzik az alátámasztás.

A Bizonyítéki Mérce segít az embereknek túllátni a szelektív bemutatáson.

Segít összehasonlítani azt, amit megmutatnak, azzal, ami hiányzik, amit elrejtenek, aminek ellentmondanak, amit elkerülnek vagy védenek.

BIZONYÍTÉK BEMUTATÁSA, FÉLELEM ÉS ENGEDELMESSÉG

A Bizonyítéki Mércének azt is meg kell kérdőjeleznie, hogyan mutatják be a bizonyítékot.

Minél erősebb a bizonyítékot bemutató mechanizmus, annál fontosabbá válik magának a bizonyítéknak a megkérdőjelezése.

Az embereknek félelmet lehet mutatni, és arra lehet vezetni őket, hogy magát a félelemkörnyezetet bizonyítékként kezeljék.

A félelem sürgősséget hozhat létre.

A félelem engedelmességet hozhat létre.

A félelem megállíthatja a kérdezést.

A félelem ráveheti az embereket, hogy gyenge, hiányos, szelektív vagy alá nem támasztott bizonyítékot fogadjanak el, mielőtt megfelelően megvizsgálnák.

A félelem ráveheti az embereket, hogy címeket, rendszereket, fizetett szerepeket, hivatalos kijelentéseket, ismételt figyelmeztetéseket és társadalmi nyomást kövessenek anélkül, hogy megkérdeznék, a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

De a félelem nem bizonyíték.

A sürgősség nem bizonyíték.

A hivatalos nyomás nem bizonyíték.

Az ismételt figyelmeztetések nem bizonyítékok.

A fizetett megfelelés nem bizonyíték.

A tömeges ismétlés nem bizonyíték.

A Bizonyítéki Mércének meg kell kérdeznie, hogy az embereknek bizonyítékot mutatnak-e, vagy olyan félelmet, amelyet arra terveztek, hogy bizonyíték nélkül elfogadjanak valamit.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen bizonyítékot mutatnak meg?

Hogyan mutatják be?

Milyen félelmet kapcsolnak hozzá?

Milyen reakciót hoznak létre?

Milyen bizonyíték hiányzik?

Milyen bizonyítéknak mondanak ellent?

Milyen bizonyítékot védenek a megkérdőjelezéstől?

Segítenek az embereknek megérteni?

Vagy megfelelésre kényszerítik őket?

Ez átfedésben van az Érzelmi Befolyással, a Narratíva vs. Valósággal és a Pszichológiai Hatással, de ide tartozik, mert a Bizonyítéki Mércének meg kell kérdőjeleznie, hogy a félelmet a bizonyíték helyettesítésére használják-e.

ELLENNARRATÍVA ÉS BIZONYÍTÉKI MÉRCE

A Bizonyítéki Mércének az ellennarratívákat is meg kell kérdőjeleznie.

Az emberek megláthatnak egy hamis narratívát, elutasíthatják, majd elfogadhatják az ellennarratívát azért, mert úgy tűnik, hogy szemben áll az elsővel.

De a szembenállás nem bizonyíték.

Egy ellennarratívát is létre lehet hozni.

Egy ellennarratívát is lehet finanszírozni.

Egy ellennarratívának is lehet elérést adni.

Egy ellennarratívát is lehet irányítani.

Egy ellennarratíva is rávezetheti az embereket arra, hogy bizonyíték nélkül higgyenek.

Az emberek kiléphetnek egy létrehozott történetből, és azonnal beléphetnek egy másik létrehozott történetbe.

A Bizonyítéki Mércének ezért mind a narratívát, mind az ellennarratívát meg kell kérdőjeleznie.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen bizonyíték támasztja alá az ellennarratívát?

Honnan származik?

Ki adott neki elérést?

Kinek kedvez, ha elhiszik?

Segít az embereknek megvizsgálni a bizonyítékot?

Vagy egyszerűen egyik hitből a másikba vezeti őket?

Megkérdőjelezi a Forrás és Eredetet?

Megkérdőjelezi a Bizonyítéki Mércét?

Megkérdőjelezi az Ösztönzés és Hasznot?

Mindenhol ugyanazt a mércét alkalmazza?

A Bizonyítéki Mérce nem engedheti, hogy az emberek egy alá nem támasztott hitet egy másik alá nem támasztott hittel helyettesítsenek.

Az útvonal nem egyik narratívától a másik narratívához vezet.

Az útvonal az alá nem támasztott hittől a bizonyítékokon alapuló kérdezéshez, látáshoz, megértéshez, tanuláshoz és önálló gondolkodáshoz vezet.

MI, ELŐÁLLÍTOTT BIZONYÍTÉK ÉS FORRÁSTÖRTÉNET

A Bizonyítéki Mércének arra is fel kell készítenie az embereket, hogy megkérdőjelezzék a létrehozható, módosítható, összefoglalható, kiválasztható, átkeretezhető vagy előállítható bizonyítékot.

Minél meggyőzőbbé válik az előállított bizonyíték, annál fontosabbá válik a Forrás és Eredet.

Az MI valódihoz hasonlóvá teheti a hamis bizonyítékot.

Az MI alátámasztottnak tüntetheti fel a hamis történeteket.

Az MI hitelesnek tüntethet fel hamis képeket, hangokat, dokumentumokat, összefoglalókat és magyarázatokat.

Az MI bizonyíték elrejtésére, átkeretezésére, összefoglalására, kiválasztására vagy eltorzítására is használható.

Ezért az MI által létrehozott vagy MI által bemutatott információt vizsgálat nélkül nem szabad bizonyítékként kezelni.

Ez közvetlenül visszakapcsol a Forrás és Eredethez.

A Forrás és Eredet azt kérdezi:

Honnan származott ez a bizonyíték?

Mikor létezett először?

Ki állította elő?

Milyen előtörténete van?

Látható volt-e már azelőtt, hogy léteztek volna az előállítására, módosítására vagy mesterséges létrehozására alkalmas eszközök?

A Bizonyítéki Mérce ezután azt kérdezi:

Megvizsgálható ez az előtörténet?

Az idővonal alátámasztja?

Ellenőrizhető az eredeti forrás?

Elválasztható a bizonyíték a létrehozott, módosított, összefoglalt vagy átkeretezett anyagtól?

Az MI általi manipuláció előtti világos előtörténettel rendelkező bizonyíték különbözik attól a bizonyítéktól, amely csak azután jelenik meg, hogy léteznek az előállítására, módosítására vagy mesterséges létrehozására alkalmas eszközök.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mi hozta létre ezt a bizonyítékot?

Generálták?

Módosították?

Összefoglalták?

Kiválasztották?

Kiemelték a kontextusból?

Megvizsgálható az eredeti?

Ellenőrizhető a forrás?

Ellenőrizhető az idővonal?

Alátámasztja a viselkedés?

Alátámasztja a tágabb bizonyítéki nyilvántartás?

A Bizonyítéki Mércének segítenie kell az embereket annak megkérdőjelezésében, hogy valóban bizonyítékot látnak-e, vagy olyan mesterségesen előállított bemutatást, amely bizonyítéknak látszik.

BIZONYÍTÉKI MÉRCE ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

A Bizonyítéki Mérce nem csupán egyedi állítások bizonyításáról vagy cáfolásáról szól.

Része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

A Bizonyítéki Mérce nem csupán a bizonyíték megkérdőjelezéséről szól.

Arról szól, hogy megakadályozza, hogy az emberiség összetévessze a bemutatást az igazsággal.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a bemutatást összetévesztik az igazsággal, a félelmet a bizonyítékkal, a tekintélyt az igazsággal,

az ismételt történeteket a bizonyítékkal, és az alá nem támasztott információt a jövő generációk öröklik.

A Bizonyítéki Mérce azért létezik, hogy megállítsa ennek az útvonalnak az ismétlődését.

Segít megvédeni a megértéshez vezető útvonalat.

Arra tanítja az embereket, hogy lassítsanak, mielőtt elfogadnak valamit.

Arra tanítja az embereket, hogy vizsgálják meg, amit megmutatnak.

Arra tanítja az embereket, hogy vegyék észre, mi hiányzik.

Arra tanítja az embereket, hogy hasonlítsák össze a szavakat a viselkedéssel.

Arra tanítja az embereket, hogy kövessék a bizonyítékot az időn keresztül.

Arra tanítja az embereket, hogy megkérdőjelezzék a megkérdőjelezés utáni választ.

Arra tanítja az embereket, hogy megkérdőjelezzék a félelemre épülő bemutatást.

Arra tanítja az embereket, hogy megkérdőjelezzék az ellennarratívákat.

Arra tanítja az embereket, hogy megkérdőjelezzék a mesterségesen előállított vagy módosított bizonyítékot.

Arra tanítja az embereket, hogy mindenhol ugyanazt a mércét alkalmazzák.

Így öröklődik a Bizonyítéki Mérce a Forrás és Eredetből.

A Forrás és Eredet segít az embereknek megkérdőjelezni, honnan származtak az információk, rendszerek, történetek, címek, viselkedések és ismétlődő minták.

A Bizonyítéki Mérce ezután segít megvizsgálni, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak, megmutatnak, ismételnek, védenek, megkérdőjeleznek, elrejtenek vagy aminek ellentmondanak.

Így jutnak el az emberek a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy alá nem támasztott információ termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

A Bizonyítéki Mérce azért számít, mert a cél nem egyszerűen a bizonyíték megkérdőjelezése.

A cél az emberiség azon képességének javítása, hogy tanuljon a magában a világ környezetében megmutatkozó bizonyítékból.

A Bizonyítéki Mérce nélkül az emberek alá nem támasztott információt örökölhetnek, és igazságként ismételhetik azt.

A Bizonyítéki Mércével az emberek elkezdhetik meglátni, mi van alátámasztva, mi hiányzik, minek mondanak ellent, mit védenek, mi mesterségesen előállított, mi félelemre épül, és mit kell tovább kérdőjelezni.

Ezért tartozik a Bizonyítéki Mérce Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalba.

3. RÉSZ - ÖSZTÖNZÉS ÉS HASZON

MI IS VALÓJÁBAN AZ ÖSZTÖNZÉS ÉS HASZON

Az 1. rész megállapította, hogy az embereknek a világ környezetéből kell tanulniuk ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

A 2. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell vizsgálniuk, alátámasztja-e a bizonyíték azt, amit állítanak, ismételnek, védenek, bemutatnak vagy kikényszerítenek.

A 3. rész most az Ösztönzés és Haszon témára tér át.

Az Ösztönzés és Haszon azért létezik, mert az emberek nem érthetik meg megfelelően az emberi viselkedést, amíg meg nem értik, milyen viselkedést jutalmaznak, védenek, melytől függnek, vagy melynek elvesztésétől félnek.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy a cselekedeteket nézzék.

Nem tanítják meg őket arra, hogy megkérdőjelezzék, mi hajtja ezeket a cselekedeteket.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy az eredményeket nézzék.

Nem tanítják meg őket arra, hogy megkérdőjelezzék az eredményeket létrehozó ösztönzőket.

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a rendszerekben.

Nem tanítják meg őket arra, hogy megkérdőjelezzék, mit nyernek ezek a rendszerek a folytatódásból.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy egyéneket ítéljenek meg.

Nem tanítják meg őket arra, hogy megkérdőjelezzék az egyént alakító mechanizmusokat.

Az Ösztönzés és Haszon arra tanítja az embereket, hogy megkérdezzék:

Ki nyer?

Kinek kedvez?

Ki függ ettől?

Ki védi ezt?

Ki fél attól, hogy elveszíti?

Kit jutalmaznak ezért?

Kit fizetnek ezért?

Ki járul hozzá ahhoz, hogy ez folytatódjon?

Az emberek nem csupán a világ környezetében élnek.

Az ösztönzők által alakított viselkedésen keresztül segítenek újrateremteni azt.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy az emberiség ugyanazt a világot ismétli.

Az emberek nem azért hozzák létre ismételten ugyanazt a világot, mert gonoszak.

Azért hozzák létre ismételten ugyanazt a világot, mert az ösztönzők ismételten jutalmazzák őket annak újrateremtéséért.

Az emberiség gyakran újrateremti ugyanazt a világot anélkül, hogy teljesen megértené, mihez járul hozzá.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy a világ ismétlődő problémái folytatódnak.

PÉNZ, FÜGGŐSÉG ÉS A VILÁG KÖRNYEZETE

A pénz az egyik legnagyobb mechanizmus, amely az emberi viselkedést alakítja.

A pénz függőséget hozhat létre.

A függőség megfelelést hozhat létre.

A megfelelés hallgatást hozhat létre.

A hallgatás védheti a rendszereket.

A rendszerek azért folytatódhatnak, mert az emberek függnek tőlük.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy a pénzre csak fizetésként gondoljanak.

De a pénz a viselkedést is alakítja.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek kimondanak.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek nem mondanak ki.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek ismételnek.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek védenek.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek elkerülnek megkérdőjelezni.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek kikényszerítenek.

A pénz befolyásolhatja azt, aminek a folytatását az emberek megengedik.

A pénz befolyásolhatja azt, amit az emberek normalizálnak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Kit fizetnek?

Ki fizeti őket?

Minek az elvégzéséért fizetik őket?

Minek a meg nem kérdőjelezéséért fizetik őket?

Minek az ismétléséért fizetik őket?

Minek a kikényszerítéséért fizetik őket?

Minek a védelméért fizetik őket?

Mi történik, ha megkérdőjelezik?

Mi történik, ha feltárják?

A pénznek nem kell minden gondolatot irányítania.

A függőség is elegendő lehet.

Az emberek ösztönzők termékeivé válhatnak anélkül, hogy ezt valaha teljesen felismernék.

EMBERI JUTALMAK, ODATARTOZÁS ÉS BEILLESZKEDÉS

Az embereket nem csak a pénz befolyásolja.

Az embereket befolyásolhatja még:

Elfogadás.

Népszerűség.

Elismerés.

Figyelem.

Státusz.

Jóváhagyás.

Odatartozás.

Kényelem.

Biztonság.

A kritika elkerülése.

Az elutasítás elkerülése.

A kirekesztés elkerülése.

Az emberek gyakran nem azt kérdezik:

„Igaz ez?”

Ehelyett ezt kérdezhetik:

„Mit csinálnak mások?”

„Jóvá fognak hagyni engem?”

„Továbbra is ide tartozom, ha nem értek egyet?”

Az egyedül maradástól való félelem erősebbé válhat, mint a megértés iránti vágy.

Az emberek megváltoztathatják viselkedésüket azért, hogy jóváhagyást kapjanak, elkerüljék a kirekesztést, fenntartsák a valahová tartozást és beilleszkedjenek azokba a környezetekbe, amelyektől úgy érzik, függnek.

Az emberek fokozatosan megengedhetik, hogy a valahová tartozás fontosabbá váljon a megértésnél.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Az igazságot követem?

Vagy embereket követek?

Önállóan gondolkodom?

Vagy csak beilleszkedni próbálok?

Kinek kedvez, amikor az emberek abbahagyják az önálló gondolkodást?

Milyen viselkedéseket másolnak?

Milyen viselkedéseket normalizálnak?

AZ EMBEREK EMBEREKET MÁSOLNAK

Az emberek gyakran más emberektől öröklik a viselkedést.

Az emberek másolnak:

Nyelvet.

Véleményeket.

Trendeket.

Életmódokat.

Megjelenést.

Hozzáállásokat.

Szokásokat.

Társadalmi viselkedéseket.

Online viselkedéseket.

Nem feltétlenül azért, mert önállóan megértik őket, hanem azért, mert normálisnak, népszerűnek, sikeresnek vagy elfogadottnak tűnnek.

Az ismételt viselkedés egyszerűen azért normalizálódhat, mert elég ember csinálja.

A beilleszkedés normálissá válhat.

Az normalizálódás ismétléssé válhat.

Az ismétlés örökölt viselkedéssé válhat.

Az örökölt viselkedés elfogadott valósággá válhat.

Minél tovább ismétlődik egy viselkedés, annál láthatatlanabbá válhat a mögötte működő mechanizmus.

Az emberek abbahagyhatják a kérdezést, mert maga az ismétlés az igazság látszatát keltheti.

FELSZÍNES KÖRNYEZETEK

A modern környezetek arra ösztönözhetik az embereket, hogy a megértés helyett a látszatot helyezzék előtérbe.

Az embereket lekötheti:

Hogyan néznek ki.

Hogyan jelennek meg online.

Mennyire sikeresnek tűnnek.

Mennyire boldognak tűnnek.

Mennyire népszerűnek tűnnek.

Mit gondolnak róluk mások.

Az emberek idealizált változatokat mutathatnak magukról, miközben elrejtik a valóságot.

A hamis mosolyok felválthatják a valódi jóllétet.

A bemutatott siker felválthatja az igazságot.

Az online identitás felválthatja a hitelességet.

A kép fontosabbá válhat a megértésnél.

Az emberek összekapcsoltnak tűnhetnek, miközben elszigeteltnek érzik magukat.

Az emberek boldognak tűnhetnek, miközben boldogtalanok.

Az emberek sikeresnek tűnhetnek, miközben magánéletükben küzdenek.

Amikor a látszat fontosabbá válik az igazságnál, felszínes környezetek alakulhatnak ki.

NÉPSZERŰSÉG, STÁTUSZ ÉS ÖSSZEHASONLÍTÁS

Az emberek másokhoz mérhetik magukat.

Több pénz.

Több tulajdon.

Több követő.

Több státusz.

Több figyelem.

Több elismerés.

Ez a megértés nélküli összehasonlítás végtelen ciklusait hozhatja létre.

A népszerűség nem bizonyíték.

A figyelem nem bizonyíték.

A követők száma nem bizonyíték.

A státusz nem bizonyíték.

Az, hogy valamit széles körben látnak, nem teszi azt automatikusan igazzá.

Az emberek összetéveszthetik a láthatóságot az igazsággal, a népszerűséget a helyességgel és a befolyást a hitelességgel.

FÉLELEM, HALLGATÁS ÉS ODATARTOZÁS

Az emberek elkerülhetik a kérdezést, mert a kérdezés veszélyeztetheti a valahová tartozást.

Az emberek félhetnek:

A kritikától.

A nevetségessé tételtől.

Az elutasítástól.

A kirekesztéstől.

A megszégyenüléstől.

Az elszigetelődéstől.

Lehetőségek elvesztésétől.

Attól, hogy egyedül maradnak.

A félelem hallgatásra ösztönözhet.

A hallgatás védheti az ismétlődést.

Az ismétlődés normalizálódhat.

A normalizálódott viselkedést a jövő generációk örökölhetik.

A körforgás anélkül folytatódhat, hogy az emberek teljesen megértenék, mihez járulnak hozzá.

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy az ösztönzők erősebbé válhatnak az igazságnál.

Az emberek tudhatják, hogy valamit meg kellene kérdőjelezni, és mégis folytathatják, mert ösztönzők védik a viselkedést.

OKTATÁS, TANÁROK ÉS A VILÁG ISMÉTLÉSE

Az oktatás az Ösztönzés és Haszon egyik legtisztább példája.

A tanárok gyakran ugyanannak az oktatási rendszernek a termékei, amelyben őket magukat tanították.

Abban oktatták őket.

Abban képezték őket.

Abban fizetik őket.

Abban értékelik őket.

Abban helyezik őket szerepekbe.

Elvárják tőlük, hogy azon belül tanítsanak.

Elvárják tőlük, hogy azon belül információt közvetítsenek.

Elvárják tőlük, hogy azon belül információt értékeljenek.

De nem tanítják meg őket arra, hogy a gyermekeknek megtanítsák a világ környezetének megkérdőjelezésére szolgáló strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalat.

Ez nem a tanárok támadásáról szól.

A rendszer megértéséről szól.

A tanárok hozzájárulhatnak ugyanannak a világnak az ismétléséhez, mert ugyanazon ösztönzők által vezérelt környezetben működnek.

Az oktatás újra és újra újrateremtheti ugyanazt a világot anélkül, hogy ez lenne a szándéka.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit jutalmaz az oktatás?

Mit ismétel az oktatás?

Mit véd az oktatás?

Mit kerül el az oktatás?

Mit nem tanít meg az oktatás?

Mi történik, ha az oktatás megváltozik?

Mi történik, ha a gyermekek megtanulják megkérdőjelezni magát a világ környezetét?

MIÉRT SZÁMÍT AZ ÖSZTÖNZÉS ÉS HASZON

Az Ösztönzés és Haszon azért számít, mert az emberek nem érthetik meg megfelelően, miért ismétli az emberiség ugyanazt a világot, amíg meg nem értik, mi jutalmazza ezt az ismétlődést.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származik valami, és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi:

Kinek kedvez?

Ki függ tőle?

Ki védi?

Ki veszít?

Milyen viselkedést hoz létre ez az ösztönző?

Milyen világkörnyezet újrateremtéséhez járul hozzá ez a viselkedés?

Így kezdik meglátni az emberek a világ környezete alatt működő mechanizmusokat.

Így jutnak el az emberek a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el a látástól a megértésig.

Így jutnak el a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek továbbra is azt teszik, amit az előttük élők tettek, anélkül hogy megértenék, mihez járulnak hozzá.

Így jutnak el az emberek attól, hogy ösztönzők által vezérelt rendszerek termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

ÖSZTÖNZÉS ÉS HASZON

ÖSZTÖNZŐK AZ IDŐ SORÁN

E rész első része kifejtette, hogy az emberek nem csupán a világ környezetében élnek.

Az ösztönzők által alakított viselkedésen keresztül segítenek újrateremteni azt.

Ez a rész most arra tér át, hogyan folytatódnak az ösztönzők az idő során.

Az emberek nem mindig tárják fel azonnal az ösztönzőiket.

Az időn át mutatott viselkedés gyakran feltárja őket.

Egy személy mondhat egy dolgot, de ismételten másképp viselkedhet.

Egy rendszer mondhatja, hogy egy célért létezik, de ismételten valami mást védhet.

Egy szervezet állíthatja, hogy semleges, de ismételten ugyanazokat az eredményeket hozhatja létre.

Egy szerep állíthatja, hogy kötelességet teljesít, miközben ismételten megfelelést hoz létre.

Egy fizetett pozíció állíthatja, hogy az igazságot szolgálja, miközben ismételten azt a rendszert védi, amelytől függ.

Az ösztönzők időbeli vizsgálata segít meglátni azokat a mintákat, amelyeket egyedi pillanatok elrejthetnek.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedés ismétlődött az idő során?

Milyen eredmények ismétlődtek?

Milyen ösztönzők maradnak védelem alatt?

Milyen ösztönzők maradnak rejtve?

Ki részesül ismételten előnyben?

Ki kerüli el ismételten a veszteséget?

Ki jut ismételten pénzhez?

Ki jut ismételten státuszhoz?

Ki tartja meg ismételten a pozícióját?

Ki kerüli el ismételten a felelősségre vonást?

Ki járul hozzá ismételten ugyanazon környezet folytatódásához?

Az időn át ismétlődő minták olyan ösztönzőket tárhatnak fel, amelyeket a kijelentések önmagukban nem képesek megmagyarázni.

Ez közvetlenül kapcsolódik a Bizonyítéki Mércéhez.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a viselkedés alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, milyen ösztönző alakítja ezt a viselkedést.

ÖRÖKÖLT SZEREPEK ÉS ISMÉTLŐDŐ HOZZÁJÁRULÁS

Az ösztönzők szerepeken keresztül örökölhetők.

Egy személy beléphet egy szerepbe, miután valaki más távozik, nyugdíjba megy, meghal vagy lecserélik.

A személy azt hiheti, hogy egyszerűen csak munkát vállal.

De a szerep már hordozhat egy mintát.

Hordozhat ismétlődő viselkedést.

Hordozhat ismétlődő hallgatást.

Hordozhat ismétlődő védelmet.

Hordozhat ismétlődő kikényszerítést.

Hordozhat ismétlődő engedelmességet.

Hordozhat ismétlődő tanítást.

Hordozhat ismétlődő megfelelést.

A szerepbe belépő személy ezután folytathatja azt, amit az előző emberek folytattak.

Így ismétlődhet a világ környezete generációkon keresztül.

Az embereknek nem kell létrehozniuk az eredeti mechanizmust ahhoz, hogy hozzájáruljanak.

Örökölhetnek egy szerepet, és segíthetnek a mechanizmus folytatásában.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést hozott létre ez a szerep, mielőtt ez a személy belépett?

Milyen viselkedést követel meg ez a szerep most?

Milyen viselkedést fog folytatni ez a szerep, miután ez a személy távozik belőle?

Mit véd a szerep?

Mit ismétel a szerep?

Mit bátortalanít el a szerep?

Mit akadályoz meg a szerep abban, hogy az emberek megkérdőjelezzék?

Mit tesz normálissá a szerep?

Ez azért számít, mert az emberek hozzájárulhatnak ismétlődő károkhoz, ismétlődő hallgatáshoz, ismétlődő megfeleléshez és ismétlődő rendszervédelemhez, miközben úgy gondolják, hogy egyszerűen azt teszik, amit az előttük élők tettek.

HALLGATÁS, VÉDELEM ÉS ÖSZTÖNZŐ

A hallgatás az ösztönző egyik legerősebb jelzője lehet.

Az emberek gyakran azt gondolják, hogy a hallgatás semmit sem jelent.

De a hallgatás viselkedéssé válhat.

A hallgatás védheti a rendszereket.

A hallgatás védheti a pénzt.

A hallgatás védheti a tekintélyt.

A hallgatás védheti a függőséget.

A hallgatás védheti a hírnevet.

A hallgatás védheti a pozíciókat.

A hallgatás védheti a narratívákat.

A hallgatás védheti a helytelen cselekedeteket.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Ki marad csendben?

Mit véd a hallgatás?

Kinek kedvez a hallgatás?

Ki veszít, ha a hallgatás véget ér?

Mi történik, ha valaki megszólal?

Milyen következményekkel szembesülhet?

Milyen ösztönzők bátorítják az embereket arra, hogy csendben maradjanak?

Minek a folytatását tette lehetővé a hallgatás?

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti azt, amitől függnek.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti a jövedelmüket.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti a hírnevüket.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti a rendszerben elfoglalt pozíciójukat.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti az általuk örökölt szerepet.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a normalizálódás arra tanította őket, hogy ne kérdezzenek.

A hallgatás ezért olyan viselkedéssé válik, amelyet meg kell kérdőjelezni.

A VESZTESÉGTŐL VALÓ FÉLELEM

Az emberek nem csak azért cselekszenek, amit nyernek.

Az emberek azért is cselekszenek, amitől félnek, hogy elveszítenek.

A veszteségtől való félelem ugyanolyan erőteljesen alakíthatja a viselkedést, mint maga a nyereség.

Az emberek félhetnek attól, hogy elveszítik:

A pénzüket.

A munkájukat.

A státuszukat.

A pozíciójukat.

A valahová tartozást.

A jóváhagyást.

A védelmet.

A tekintélyt.

A befolyást.

A biztonságot.

A hírnevüket.

A jövőjüket.

A veszteségtől való félelem megállíthatja a kérdezést még azelőtt, hogy elkezdődne.

A veszteségtől való félelem hallgatást hozhat létre.

A veszteségtől való félelem követést hozhat létre.

A veszteségtől való félelem engedelmességet hozhat létre.

A veszteségtől való félelem részvételt hozhat létre olyan dolgokban, amelyekkel az emberek nem feltétlenül értenek teljesen egyet.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mitől fél ez a személy, hogy elveszíti?

Mitől fél ez a szerep, hogy elveszíti?

Mitől fél ez a rendszer, hogy elveszíti?

Mi változik, ha az emberek abbahagyják a hitet?

Mi változik, ha az emberek abbahagyják a megfelelést?

Mi változik, ha az emberek kérdezni kezdenek?

Mi változik, ha az emberek abbahagyják azt, amit az előttük élők tettek?

A veszteségtől való félelem jóval azelőtt létrehozhat megfelelést, hogy erő alkalmazására lenne szükség.

Az embereknek azt is meg kell érteniük, hogy az igazság nem mindig elég erős ahhoz, hogy felülírja az ösztönzőket.

Az emberek tudhatják, hogy valamit meg kellene kérdőjelezni, és mégis folytathatják, mert a veszteségtől való félelem védi a viselkedést.

KOLLEKTÍV HOZZÁJÁRULÁS ÉS AZ ISMÉTLŐDŐ VILÁG

A világ környezetét általában nem egyetlen ember tartja fenn.

Emberek milliói tartják fenn azzal, hogy ugyanahhoz a mechanizmushoz kis részekkel hozzájárulnak.

Egy ember tanít.

Egy ember kikényszerít.

Egy ember ismétel.

Egy ember jóváhagy.

Egy ember ír.

Egy ember hallgat.

Egy ember követ.

Egy ember véd.

Egyenként ezek a viselkedések ártalmatlannak tűnhetnek.

Együttesen azonban egy teljes világkörnyezetet újrateremthetnek.

Az emberek lehet, hogy csak ezt látják:

A saját szerepüket.

A saját feladatukat.

A saját bérüket.

A saját utasításukat.

A saját felelősségüket.

A saját túlélésüket.

De a világ környezete sok ember együttes hozzájárulásából épül fel, akik ugyanazon mechanizmus kis részeit ismétlik.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mihez járulok hozzá?

Milyen ismétlődő minta folytatásához járulok hozzá?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti a viselkedésem?

Mi történne, ha emberek milliói továbbra is ugyanezt tennék?

Ez az Ösztönzés és Haszon egyik legfontosabb része.

OKTATÁS, TANÁROK ÉS ÖSZTÖNZŐ

Az oktatást az Ösztönzés és Haszon szempontjából is meg kell kérdőjelezni, mert az oktatás alakítja a következő generációt.

A tanárok ugyanannak az ösztönzők által vezérelt rendszernek a termékei.

Abban oktatták őket.

Abban képezték őket.

Abban fizetik őket.

Abban értékelik őket.

Abban helyezik őket szerepekbe.

Elvárják tőlük, hogy azon belül információt közvetítsenek.

Elvárják tőlük, hogy azon belül információt értékeljenek.

Elvárják tőlük, hogy segítsenek a gyermekeknek működni azon belül.

De nem kapják meg azt a strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonalat, amellyel megtaníthatnák a gyermekeket a valós világ környezetének megkérdőjelezésére.

Ez azért számít, mert a tanárok információforrássá válnak a gyermekek számára.

Emellett annak az ösztönzői struktúrának is részévé válnak, amely alakítja, mit tanítanak a gyermekeknek, mit ismételnek a gyermekek, miért jutalmazzák őket, és minek a megkérdőjelezésétől bátortalanítják el őket.

Ez nem a tanárok támadásáról szól.

Arról szól, hogy megértsük azt az ösztönzők által vezérelt rendszert, amelyben működnek.

Ezért az oktatás újra és újra újrateremtheti ugyanazt a világot anélkül, hogy ez valaha is a szándéka lenne.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit jutalmaz az oktatás?

Mit ismétel az oktatás?

Mit véd az oktatás?

Mit normalizál az oktatás?

Mitől bátortalanít el az oktatás?

Mit nem kérdőjelez meg az oktatás?

Mit fizetnek a tanároknak azért, hogy közvetítsenek?

Minek az értékelésére képezik a tanárokat?

Milyen környezetben való működésre készítik fel a gyermekeket?

Mi történik, ha a tanárok magát a rendszert kérdőjelezik meg?

Mi történik, ha a gyermekeket arra tanítják, hogy magát a világ környezetét kérdőjelezzék meg?

Az oktatás nem javulhat megfelelően, ha az oktatáson belüli ösztönzőket nem kérdőjelezik meg.

Ha a tanárokat úgy fizetik, képzik, értékelik és helyezik szerepekbe, hogy ugyanazt a rendszert ismételjék, akkor az oktatás továbbra is olyan embereket hozhat létre, akik arra készülnek, hogy működjenek a világ környezetében, ahelyett hogy tanulnának belőle.

RENDSZEREK, ÖSZTÖNZŐK ÉS ISMÉTLŐDŐ EREDMÉNYEK

A rendszerek hosszú ideig fennmaradhatnak, mert ösztönzők épülnek beléjük.

Az emberek úgy léphetnek be rendszerekbe, hogy azt hiszik, függetlenek.

De a rendszerek a függőségen keresztül fokozatosan alakíthatják a viselkedést.

Minél tovább maradnak megkérdőjelezetlenek az ösztönzők, annál normálisabbnak tűnhetnek.

A rendszerek jutalmazhatják a hallgatást.

A rendszerek jutalmazhatják a megfelelést.

A rendszerek jutalmazhatják a lojalitást.

A rendszerek jutalmazhatják az ismétlést.

A rendszerek jutalmazhatják a kikényszerítést.

A rendszerek jutalmazhatják magának a rendszernek a védelmét.

A rendszerek büntethetik a kérdezést.

A rendszerek büntethetik a feltárást.

A rendszerek büntethetik az igazságot.

A rendszerek büntethetik a megtagadást.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést jutalmaz a rendszer?

Milyen viselkedéstől bátortalanít el a rendszer?

Milyen viselkedést büntet a rendszer?

Milyen viselkedést véd a rendszer?

Milyen eredményeket hoz létre ismételten a rendszer?

Milyen ismétlődő problémák jelennek meg újra és újra?

Milyen ösztönzők okozzák ezeket az eredményeket?

Az emberek gyakran az eredményeket próbálják kijavítani az ösztönzők megkérdőjelezése nélkül.

Ha az ösztönzők változatlanok maradnak, a viselkedés is gyakran változatlan marad.

Ha a viselkedés változatlan marad, az eredmények is gyakran változatlanok maradnak.

Az emberiség ezért ismételheti ugyanazt a világot, miközben azt hiszi, hogy javítani próbálja.

ÖSZTÖNZÉS ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

Az Ösztönzés és Haszon része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az ösztönzők láthatatlanok maradnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek továbbra is azt teszik, amit az előttük élők tettek, anélkül hogy megértenék, mihez járulnak hozzá.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a valahová tartozás erősebbé válik az igazságnál.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a népszerűség felváltja a megértést.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a felszínes környezetek felváltják a hitelességet.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a kirekesztéstől való félelem megállítja a kérdezést.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a normalizálódás az ismétlést elfogadott valósággá változtatja.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a rendszerek a megértés helyett az ismétlést jutalmazzák.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az oktatás arra készíti fel a gyermekeket, hogy működjenek a világ környezetében anélkül, hogy megtanítaná őket annak megfelelő megkérdőjelezésére.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek azért védik azt, ami árt nekik, mert függenek tőle.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származik valami, és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi:

Kinek kedvez?

Ki függ tőle?

Ki védi?

Ki veszít?

Kit fizetnek?

Ki marad csendben?

Ki követ?

Ki normalizál?

Milyen viselkedést hoz létre ez az ösztönző?

Milyen világkörnyezet újrateremtéséhez járul hozzá ez a viselkedés?

Így kezdik meglátni az emberek a világ környezete alatt működő mechanizmusokat.

Így jutnak el az emberek a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el a látástól a megértésig.

Így jutnak el a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Amikor az ösztönzők láthatóvá válnak, a viselkedés is láthatóvá válik.

Amikor a viselkedés láthatóvá válik, a hozzájárulás is láthatóvá válik.

Amikor a hozzájárulás láthatóvá válik, lehetővé válik a megértés.

Amikor lehetővé válik a megértés, az emberiség elkezdheti abbahagyni ugyanannak a világnak az ismétlését.

4. RÉSZ - JELLEM ÉS KÖVETKEZETESSÉG

MI IS VALÓJÁBAN A JELLEM ÉS KÖVETKEZETESSÉG

Az 1. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk látni a világ környezetét ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

A 2. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell vizsgálniuk, alátámasztja-e a bizonyíték azt, amit állítanak.

A 3. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell érteniük, milyen ösztönzők jutalmazzák, védik és ismétlik a viselkedést.

A 4. rész most a Jellem és Következetesség témára tér át.

A Jellem és Következetesség azért létezik, mert az emberek nem érthetik meg megfelelően az embereket, rendszereket, szervezeteket, környezeteket vagy magát a világot, amíg meg nem értik, milyen viselkedés mutatkozik meg ismételten az idő során.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy a szavakra figyeljenek.

Nem tanítják meg őket megfelelően a viselkedés tanulmányozására.

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a címekben.

Nem tanítják meg őket megfelelően a következetesség vizsgálatára.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy higgyenek az ígéreteknek.

Nem tanítják meg őket megfelelően a minták megkérdőjelezésére.

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy elszigetelt pillanatokat ítéljenek meg.

Nem tanítják meg őket arra, hogy az ismétlődő viselkedésből tanuljanak.

A Jellem és Következetesség arra tanítja az embereket, hogy megkérdezzék:

Milyen viselkedést mutatnak ismételten?

Milyen viselkedést jutalmaznak ismételten?

Milyen viselkedést védenek ismételten?

Milyen viselkedést kerülnek el ismételten?

Milyen viselkedés marad következetes az idő során?

Milyen viselkedés változik a körülményektől függően?

Milyen viselkedés segít újrateremteni a világ környezetét?

A jellem nem egyetlen pillanat.

A jellem az idő során ismételten megmutatkozó viselkedés.

A következetesség nem egyetlen kijelentés.

A következetesség a szavak, a viselkedés és az eredmények ismétlődő összhangja az idő során.

A jellem az emberiség egyik legnagyobb tanulási eszköze, mert az ismétlődő viselkedés feltárja azt, amit a szavak, a kép, a hírnév és a bemutatás gyakran elrejtenek.

Ez azért számít, mert az ismétlődő viselkedés gyakran többet tár fel, mint amire az elszigetelt pillanatok valaha képesek.

MI MUTATKOZIK MEG

A világ környezete már most megmutatja az emberiségnek, hogyan működik.

A probléma nem mindig az, hogy semmi sem mutatkozik meg.

A probléma az, hogy az embereket nem tanították meg megfelelően arra, hogyan kérdőjelezzék meg, lássák, értsék meg és tanuljanak abból, ami megmutatkozik.

Az emberek láthatnak hazugságokat.

Az emberek láthatnak ellentmondást.

Az emberek láthatnak hallgatást.

Az emberek láthatnak függőséget.

Az emberek láthatnak félelmet.

Az emberek láthatják, hogy a pénz alakítja a viselkedést.

Az emberek láthatják, hogy a rendszerek önmagukat védik.

Az emberek láthatják, hogy a média narratívákat ismétel.

Az emberek láthatják, hogy a tekintély elkerüli a bizonyítékot.

Az emberek láthatják, hogy mások követnek.

Az emberek láthatják az ismétlődő minták folytatódását.

De a megfelelő kérdezési keretrendszer nélkül az emberek még mindig helytelen megértésre juthatnak.

Az emberek gyakran azért jutnak helytelen megértésre, mert nem tanították meg őket megfelelően arra, hogyan kérdőjelezzék meg, lássák, értsék meg és tanuljanak abból, ami megmutatkozik.

Az emberek láthatják, mi mutatkozik meg, és mégsem értik, mit jelent.

Láthatják a viselkedést, és csak az egyénekre összpontosíthatnak.

Láthatják az ellentmondást, és megállhatnak a haragnál.

Láthatják a hazugságokat, és megállhatnak a hibáztatásnál.

Láthatják a rendszereket, és megállhatnak a felszínes magyarázatoknál.

Láthatják az ismétlődő problémákat, és mégsem érthetik az azokat létrehozó mechanizmusokat.

A Jellem és Következetesség arra tanítja az embereket, hogy az ismétlődő viselkedésen keresztül kérdőjelezzék meg azt, ami megmutatkozik.

Arra kéri az embereket, hogy ne csak ezt kérdezzék:

Mi történt?

Hanem ezt is:

Mit mutat ez?

Milyen viselkedés tárul fel?

Milyen minta tárul fel?

Milyen ellentmondás mutatkozik meg?

Mit tanít ez a világ környezetéről?

Mit tanulhat ebből az emberiség?

A világ a valódi iskola, mert a világ környezete folyamatosan megmutatja a viselkedést, az ellentmondást, az ismétlést, az ösztönzőt, a hallgatást, a függőséget, a tekintélyt, a félelmet és a következményt.

Az emberek nem tanulhatnak abból, amit nem látnak.

De abból sem tanulhatnak, aminek a megkérdőjelezésére nem tanították meg őket.

SZAVAK, VISELKEDÉS ÉS MINTÁK

Az emberek gyakran azt ítélik meg, amit mások mondanak.

De a viselkedés feltárhatja azt, amit a szavak elrejtenek.

A szavakat be lehet gyakorolni.

A szavakat ki lehet választani.

A szavakat lehet ismételni.

A szavakat lehet védeni.

A szavakat be lehet mutatni.

A viselkedést hosszú időn keresztül gyakran nehezebb elrejteni.

Az információ elmondhatja az embereknek, mi történt.

A viselkedés megtaníthatja az embereket arra, miért történt.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Egyeznek a szavak a viselkedéssel?

Egyeznek a cselekedetek az állításokkal?

Egyeznek az eredmények az ígéretekkel?

Ugyanaz marad a viselkedés az idő során?

Változik a viselkedés attól függően, ki figyel?

Változik a viselkedés attól függően, kinek kedvez?

Az ismétlődő viselkedés olyan ellentmondásokat tárhat fel, amelyeket elszigetelt kijelentések nem tudnak.

A minták gyakran többet tárnak fel, mint az ígéretek.

A következetesség gyakran többet tár fel, mint a hírnév.

A viselkedés gyakran többet tár fel, mint a címek.

Az embereknek ezért meg kell tanulniuk mintákat vizsgálni elszigetelt pillanatok helyett.

A VISELKEDÉS SOHA NEM LÉTEZIK ELSZIGETELTEN

A viselkedés nem létezik elszigetelten.

Az emberek hatnak az emberekre.

A rendszerek hatnak az emberekre.

Az emberek hatnak a rendszerekre.

A felnőttek hatnak a gyermekekre.

A gyermekek felnőttekké válnak.

A jövő generációk viselkedéseket örökölnek.

A jövő generációk ezután segítenek újrateremteni a világ környezetét.

Minden ismétlődő viselkedésnek az egyénen túlmutató következményei vannak.

Egy ismétlődő viselkedés normálissá válhat.

A normalizálódás öröklődéssé válhat.

Az öröklődés elfogadott valósággá válhat.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést hoz ez létre?

Ki tanul ebből a viselkedésből?

Ki fogja örökölni ezt a viselkedést?

Milyen jövőbeli világkörnyezet újrateremtéséhez járul hozzá ez a viselkedés?

A Jellem és Következetesség arra tanítja az embereket, hogy az egyénen túl gondolkodjanak, és a tágabb környezetből kezdjenek tanulni.

JELLEM A HÍRNÉV HELYETT

Az embereket gyakran arra tanítják, hogy bízzanak a hírnévben.

De a hírnév nem automatikusan jellem.

A hírnevet létre lehet hozni.

A hírnevet lehet védeni.

A hírnevet lehet ismételni.

A hírnevet lehet népszerűsíteni.

A hírnevet lehet örökölni.

A jellem más.

A jellem a viselkedésen keresztül ismételten megmutatkozik.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést mutatnak ismételten?

Mi történik, amikor nyomás jelenik meg?

Mi történik, amikor senki sem figyel?

Mi történik, amikor van mit nyerni?

Mi történik, amikor van mit veszíteni?

Mi történik, amikor az igazság ütközik az ösztönzővel?

A jellem gyakran akkor válik a legláthatóbbá, amikor ösztönzők jelennek meg.

Ezért kapcsolódik a Jellem és Következetesség közvetlenül az Ösztönzés és Haszonhoz.

KÖVETKEZETESSÉG AZ IDŐ SORÁN

A következetességet nem lehet egyetlen eseményből megítélni.

A következetességet az idő során kell vizsgálni.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik az igazságot.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik a tanulást.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik a méltányosságot.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik a kérdezést.

De a következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés ismételten alátámasztja-e ezeket az állításokat.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedés mutatkozott meg az idő során?

Milyen minták ismétlődtek?

Milyen ellentmondások jelentek meg?

Milyen viselkedések maradtak változatlanok?

Milyen viselkedések tűnnek el, amikor a körülmények megváltoznak?

A következetesség gyakran az egyik legerősebb bizonyítéki útvonallá válik, mert az emberek végül megmutatják, mit tesznek ismételten.

Ez közvetlenül kapcsolódik a Bizonyítéki Mércéhez.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a viselkedés alátámasztja-e azt, amit állítanak.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés ismételten összhangban marad-e az idő során.

KÉP A JELLEMMEL SZEMBEN

Az emberek ügyessé válhatnak a képük kezelésében.

A kép az, amit az emberek szeretnének, hogy mások lássanak.

A jellem az, amit a viselkedés ismételten megmutat.

A képet létre lehet hozni.

A képet lehet védeni.

A képet lehet megjeleníteni.

A képet lehet népszerűsíteni.

A képet lehet jutalmazni.

De a kép nem automatikusan jellem.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Képet látok?

Vagy viselkedést látok?

Bemutatást látok?

Vagy következetességet látok?

Milyen viselkedést mutatnak ismételten?

Milyen viselkedést rejtenek el ismételten?

Milyen viselkedés jelenik meg, amikor eltűnik a nyomás?

Milyen viselkedés jelenik meg, amikor nyomás kerül rá?

Az emberek éveket tölthetnek egy kép védelmével, miközben viselkedésük ismételten valami mást tár fel.

EMBEREK, RENDSZEREK ÉS A VILÁG KÖRNYEZETE

A Jellem és Következetesség nem csak egyénekre vonatkozik.

Mindenre vonatkozik, ami a világ környezetén belül működik.

Vonatkozik:

Emberekre.

Tanárokra.

Szülőkre.

Iskolákra.

Kormányokra.

Médiára.

Intézményekre.

Rendszerekre.

Szervezetekre.

Közösségekre.

Környezetekre.

Az emberek gyakran azt vizsgálják, mit mondanak ezek.

Nem vizsgálják meg megfelelően, mit tesznek ezek a dolgok ismételten.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést mutatnak ismételten?

Milyen viselkedést védenek ismételten?

Milyen viselkedést kerülnek el ismételten?

Milyen viselkedést jutalmaznak ismételten?

Milyen viselkedést normalizálnak ismételten?

Milyen viselkedést örökölnek ismételten?

Milyen viselkedést mutatnak az emberiségnek olyasmiként, amiből tanulni kell?

A Jellem és Következetességet mindenhol alkalmazni kell.

OKTATÁS, TANÁROK ÉS JELLEM

Az oktatást is meg kell kérdőjelezni a Jellem és Következetesség szempontjából.

A tanárok információforrássá válnak a gyermekek számára.

A gyermekek nemcsak információból tanulnak.

Viselkedésből is tanulnak.

A gyermekek megfigyelik:

Mit tesznek a felnőttek.

Mit tesznek a tanárok.

Mit jutalmaznak a rendszerek.

Mit kerülnek el a rendszerek.

Mit védenek a rendszerek.

Mit ismételnek a rendszerek.

Mit mutatnak a rendszerek normálisnak.

Ez nem a tanárok támadásáról szól.

Arról szól, hogy megértsük a környezetet, amelyben működnek.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedéseket látnak a gyermekek ismételten?

Milyen viselkedésekért jutalmazzák a gyermekeket ismételten?

Milyen viselkedések megkérdőjelezésétől bátortalanítják el ismételten a gyermekeket?

Arra készítik fel a gyermekeket, hogy megismételjék a világ környezetét?

Vagy arra készítik fel őket, hogy tanuljanak belőle?

Ha a gyermekeket nem tanítják meg arra, hogyan kérdőjelezzék meg a viselkedést, az ellentmondást, az ösztönzőt, a hallgatást és

az ismétlődő mintákat, akkor megértés nélkül örökölhetik ugyanazt a világkörnyezetet.

MIÉRT SZÁMÍT A JELLEM ÉS KÖVETKEZETESSÉG

A Jellem és Következetesség azért számít, mert az emberek nem érthetik meg megfelelően a világ környezetét, amíg meg nem értik az ismétlődő viselkedést.

A cél nem az, hogy a harag, a hibáztatás, a félelem vagy a végtelen szembenállás csapdájába kerüljünk.

A cél az, hogy tanuljunk abból, amit a világ környezete már most megmutat.

Maga a világ környezete oktatási környezetté válik.

A viselkedés válik a tanulsággá.

Az ellentmondás válik a tanulsággá.

Az ismétlés válik a tanulsággá.

Maga a környezet válik tanárrá.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek abbahagyják az arra való puszta reagálást, amit megmutatnak nekik, és elkezdenek tanulni belőle.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származik valami, és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, mi jutalmazza a viselkedést.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi:

A viselkedés ismételten összhangban van azzal, amit állítanak?

Mit mutat a viselkedés?

Mit tanít az ellentmondás?

Mit tár fel az ismétlődő minta?

Mit tanulhat az emberiség abból, ami megmutatkozik?

Így kezdenek az emberek túllépni az elszigetelt pillanatokon.

Így kezdik felismerni a mintákat.

Így kezdik felismerni az ellentmondásokat.

Így kezdik felismerni a következetességet.

Így kezdenek tanulni abból, amit a világ környezete már most megmutat.

Így jutnak el a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el a látástól a megértésig.

Így jutnak el a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

JELLEM AZ IDŐ SORÁN

E rész első része kifejtette, hogy a Jellem és Következetesség nem elszigetelt pillanatokról szól.

Az ismétlődő viselkedés időn át történő megértéséről szól.

Ez a rész most arra tér át, hogyan működik a Jellem és Következetesség az idő során.

Az emberek nem mindig tárják fel azonnal a jellemüket.

Az időn át mutatott viselkedés gyakran feltárja.

Egy személy mondhat egy dolgot, de ismételten mást tehet.

Egy rendszer állíthat egy célt, de ismételten más eredményeket hozhat létre.

Egy szervezet állíthatja, hogy semleges, de ismételten bizonyos viselkedéseket védhet.

Egy intézmény állíthatja, hogy méltányos, de ismételten elkerülheti a nehéz kérdéseket.

Egy szerep állíthatja, hogy kötelességet teljesít, de ismételten megfelelést hozhat létre.

A jellem időn át történő vizsgálata segít meglátni azokat a mintákat, amelyeket elszigetelt pillanatok elrejthetnek.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedés mutatkozott meg ismételten?

Milyen eredményeket hoztak létre ismételten?

Milyen minták jelennek meg továbbra is?

Milyen ellentmondások jelennek meg továbbra is?

Milyen viselkedés marad változatlan?

Milyen viselkedés változik a körülményektől függően?

Milyen viselkedés változik attól függően, ki figyel?

Az időn át mutatkozó minták gyakran pontosabban tárják fel a jellemet, mint a kijelentések önmagukban.

ELLENTMONDÁS ÉS EMBERI VISELKEDÉS

Az ellentmondás a jellem megértéséhez vezető egyik legerősebb útvonallá válhat.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik az igazságot, miközben elkerülik a nehéz igazságokat.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik a kérdezést, miközben elbátortalanítják a kérdéseket.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik a tanulást, miközben védik az ismétlődést.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik a méltányosságot, miközben ismételten méltánytalan eredményeket hoznak létre.

Az emberek mondhatják, hogy értékelik az önálló gondolkodást, miközben a konformitást jutalmazzák.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Hol válik el a szó és a viselkedés?

Milyen ellentmondások jelennek meg ismételten?

Milyen minták folytatódnak az ellentmondás ellenére?

Kinek kedvez az ellentmondás folytatódása?

Milyen ösztönzők védik az ellentmondást?

Az ellentmondás nem automatikusan bizonyítéka a rossz szándéknak.

De az ismétlődő ellentmondást meg kell kérdőjelezni.

Az ismétlődő ellentmondás feltárhatja a felszín alatt működő mechanizmusokat.

A VILÁG KÖRNYEZETE MÁR MOST MEGMUTATJA MAGÁT AZ EMBERISÉGNEK

A világ környezete már most megmutatja az emberiségnek, hogyan működik.

A probléma nem mindig az, hogy semmi sem mutatkozik meg.

A probléma az, hogy az emberiséget nem tanították meg megfelelően arra, hogyan tanuljon abból, ami megmutatkozik.

Az emberek láthatják az ellentmondást, és megállhatnak a hibáztatásnál.

Az emberek láthatják a hazugságokat, és megállhatnak a haragnál.

Az emberek láthatják a rendszereket, és megállhatnak a felszínes magyarázatoknál.

Az emberek láthatják az ismétlődő problémákat, és megállhatnak a frusztrációnál.

Az emberek láthatják az ismétlődő viselkedéseket, és megállhatnak az érzelmi reakcióknál.

Az emberek láthatják a látható eseményeket, és mégsem érthetik az azokat létrehozó mechanizmusokat.

Az emberek gyakran azért jutnak helytelen megértésre, mert még nem rendelkeznek elegendő tudással, megértéssel vagy kérdezési képességgel.

Az emberek láthatnak:

Egy eseményt.

Egy személyt.

Egy rendszert.

Egy hazugságot.

Egy ellentmondást.

Egy eredményt.

Aztán megállnak ott.

A Jellem és Következetesség arra tanítja az embereket, hogy folytassák.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést tár ez fel?

Milyen mechanizmust tár ez fel?

Milyen ismétlődő mintát mutat ez?

Milyen ellentmondást jelenít meg ez?

Mit tanulhat ebből az emberiség?

A cél nem a végtelen kérdezés.

A cél a megértés.

REAKCIÓ A TANULÁSSAL SZEMBEN

Az emberiség fejlődésének egyik legnagyobb korlátja, hogy az emberek gyakran reagálnak arra, amit megmutatnak nekik, ahelyett hogy tanulnának belőle.

A reakció megállíthatja az előrehaladást.

Az emberek dühössé válnak.

Az emberek félni kezdenek.

Az emberek oldalt választanak.

Az emberek álláspontokat védenek.

Az emberek álláspontokat támadnak.

Az emberek narratívák csapdájába kerülnek.

Az emberek óriási mennyiségű energiát tölthetnek reagálással anélkül, hogy megértenék, mire reagálnak.

A Jellem és Következetesség arra tanítja az embereket, hogy lépjenek túl a reakción.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit mutat ez?

Mit tanít ez?

Milyen viselkedés tárul fel?

Milyen ismétlődő minta tárul fel?

Milyen mechanizmus működik?

Mit tanulhat ebből az emberiség?

A cél nem a reakció.

A cél a megértés.

SZELEKTÍV JELLEM ÉS SZELEKTÍV GONDOLKODÁS

Az emberek nem mindig viselkednek következetesen.

Az emberek eltérően viselkedhetnek az alábbiaktól függően:

Pénz.

Státusz.

Közönség.

Tekintély.

Jóváhagyás.

Népszerűség.

Félelem.

Nyereség.

Veszteség.

Az emberek az egyik környezetben igaznak tűnhetnek, egy másikban pedig elkerülhetik az igazságot.

Az emberek megkérdőjelezhetnek egy témát, miközben egy másikat védenek.

Az emberek megkérdőjelezhetnek egy rendszert, miközben egy másikat védenek.

Az emberek szelektíven alkalmazhatják az elveket.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Ez a viselkedés mindenhol következetes marad?

Vagy csak bizonyos körülmények között jelenik meg?

Mi változik, amikor ösztönzők jelennek meg?

Mi változik, amikor nyomás jelenik meg?

Mi változik, amikor valami értékes kerül veszélybe?

A jellem gyakran akkor válik a legláthatóbbá, amikor az ösztönzők és a nyomás ütköznek.

HALLGATÁS, RÉSZVÉTEL ÉS ISMÉTLŐDŐ VISELKEDÉS

A jellemet nem csak a cselekvés tárja fel.

A jellemet a hallgatás is feltárhatja.

A hallgatás viselkedéssé válhat.

A hallgatás védelemmé válhat.

A hallgatás részvétellé válhat.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Ki marad csendben?

Mit védenek?

Milyen ismétlődő viselkedés folytatódását engedik?

Milyen igazságot kerülnek el?

Milyen ellentmondást hagynak figyelmen kívül?

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti azt, amitől függnek.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti a pozíciójukat.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti a valahová tartozásukat.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a megszólalás veszélyezteti a jóváhagyást.

A jellem ezért azt is magában foglalja, amit az emberek ismételten úgy döntenek, hogy nem tesznek meg.

VISELKEDÉS, BEFOLYÁS ÉS JÖVŐ GENERÁCIÓK

A viselkedés soha nem létezik elszigetelten.

Az emberek hatnak az emberekre.

A rendszerek hatnak az emberekre.

Az emberek hatnak a rendszerekre.

A felnőttek hatnak a gyermekekre.

A gyermekek felnőttekké válnak.

A jövő generációk viselkedéseket örökölnek.

A jövő generációk ezután segítenek újrateremteni a világ környezetét.

Minden ismétlődő viselkedésnek az egyénen túlmutató következményei vannak.

Az emberek azt hihetik, hogy csak egy kis döntést hoznak.

De ismétlődő viselkedések milliói egy teljes világkörnyezetet újrateremthetnek.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedéshez járulok hozzá?

Milyen viselkedés normalizálásához járulok hozzá?

Milyen viselkedést örökölnek majd a jövő generációk?

Milyen világkörnyezet újrateremtéséhez járul hozzá ez a viselkedés?

OKTATÁS, TANÁROK ÉS JELLEM

Az oktatást is meg kell vizsgálni a Jellem és Következetesség szempontjából.

A gyermekek nemcsak információt örökölnek.

A gyermekek viselkedést is örökölnek.

A gyermekek megfigyelik:

Hogyan viselkednek a felnőttek.

Hogyan viselkednek a tanárok.

Hogyan viselkedik a tekintély.

Hogyan viselkednek a rendszerek.

Hogyan reagálnak az emberek.

Hogyan maradnak csendben az emberek.

Hogyan kérdeznek az emberek.

Hogyan kerülik el az emberek a kérdezést.

A gyermekek fokozatosan maguk is örökölhetik ezeket a viselkedéseket.

Ez nem a tanárok támadásáról szól.

Arról szól, hogy megértsük az őket alakító környezetet.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedéseket látnak a gyermekek ismételten?

Milyen viselkedéseket örökölnek a gyermekek ismételten?

Milyen viselkedésekért jutalmazzák a gyermekeket ismételten?

Milyen viselkedések megkérdőjelezésétől bátortalanítják el ismételten a gyermekeket?

Az oktatás nem javulhat megfelelően, ha az ismétlődő viselkedés láthatatlan marad.

AZ EMBERI TUDATOSSÁG ÉS TANULÁS A VILÁG KÖRNYEZETÉBŐL

Az emberiség fejlődésének egyik legnagyobb hiányzó útvonala annak megtanulása, hogyan tanuljunk abból, ami már látható.

Az emberiségnek folyamatosan megmutatkozik:

Ellentmondás.

Függőség.

Hallgatás.

Tekintély.

Félelem.

Követés.

Normalizálódás.

Ösztönzők.

Ismétlés.

Viselkedés.

De az emberiséget nem tanították meg megfelelően arra, hogyan tanuljon ezekből a mechanizmusokból.

Az emberek gyakran arra várnak, hogy tanítsák őket, miközben már a létező legnagyobb tanulási környezetben állnak.

Maga a világ környezete a tanulság.

Maga a világ környezete a bizonyíték.

Maga a világ környezete a tanulási lehetőség.

Maga a világ környezete a tanár.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek abbahagyják az arra való puszta reagálást, amit megmutatnak nekik, és elkezdenek tanulni belőle.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit mutat ez?

Mit tanít ez?

Mit tanulhat ebből az emberiség?

Milyen ismétlődő minta tárul fel?

Milyen viselkedés tárul fel?

Milyen világkörnyezet jön létre újra?

Amikor az emberek megtanulják feltenni ezeket a kérdéseket, elkezdenek túllépni a reakción, és a megértés felé haladni.

JELLEM ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

A Jellem és Következetesség része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az ismétlődő ellentmondások láthatatlanok maradnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek egy dolgot mondanak, és ismételten mást tesznek.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a kép fontosabbá válik a viselkedésnél.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a hírnév fontosabbá válik a következetességnél.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a kettős mércék normalizáltak maradnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az ösztönzők ismételten felülírják az elveket.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az ismétlődő viselkedéseket vizsgálat nélkül öröklik.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a gyermekek viselkedéseket örökölnek anélkül, hogy megtanítanák őket azok megkérdőjelezésére.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek reagálnak arra, ami megmutatkozik, ahelyett hogy tanulnának belőle.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származik valami, és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, mi jutalmazza és védi a viselkedést.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi:

A viselkedés ismételten összhangban van azzal, amit állítanak?

Mit mutat a viselkedés?

Mit tanít az ellentmondás?

Mit tár fel az ismétlődő minta?

Mit tanulhat az emberiség abból, ami megmutatkozik?

Így kezdik felismerni az emberek a mintákat.

Így kezdik felismerni az ellentmondásokat.

Így kezdik felismerni a következetességet.

Így kezdenek tanulni abból, amit a világ környezete már most megmutat.

Így jutnak el a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el a látástól a megértésig.

Így jutnak el a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

5. RÉSZ - ENGEDÉLY A KÉRDEZÉSRE

MI IS VALÓJÁBAN AZ ENGEDÉLY A KÉRDEZÉSRE

Az 1. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk látni a világ környezetét ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

A 2. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell vizsgálniuk, alátámasztja-e a bizonyíték azt, amit állítanak.

A 3. rész megállapította, hogy az embereknek meg kell érteniük, milyen ösztönzők jutalmazzák, védik és ismétlik a viselkedést.

A 4. rész megállapította, hogy az embereknek tanulniuk kell abból, amit az ismétlődő viselkedés már most megmutat az emberiségnek.

Az 5. rész most az Engedély a Kérdezésre témára tér át.

Az Engedély a Kérdezésre azért létezik, mert az embereket olyan környezetek alakítják, amelyek elfogadásra, követésre, ismétlésre, engedelmességre és hallgatásra tanítják őket, miközben nem tanítják meg őket arra, hogyan kérdőjelezzék meg ezt.

Az embereknek megmondják, mit gondoljanak, anélkül hogy megtanítanák őket arra, hogyan kérdőjelezzék meg megfelelően magát a gondolkodást.

Az embereket megtanítják arra, mit higgyenek, miközben nem tanítják meg őket arra, hogyan alakult ki a hit.

Az embereket megtanítják arra, mit ismételjenek, miközben nem tanítják meg őket arra, hogyan vizsgálják meg azt, amit ismételnek.

Az embereket megtanítják arra, kiben bízzanak, miközben nem tanítják meg őket arra, hogyan kérdőjelezzék meg a bizalmat.

Az embereket megtanítják arra, melyik tekintélyt fogadják el, miközben nem tanítják meg őket arra, hogyan kérdőjelezzék meg a tekintélyt.

Az embereket megtanítják arra, hogyan működjenek rendszereken belül, miközben nem tanítják meg őket arra, hogyan kérdőjelezzék meg a rendszereket.

Ez hozza létre az emberiség fejlődésének egyik legnagyobb akadályát.

Az emberek úgy érezhetik, hogy a kérdezéshez engedélyre van szükség.

Engedélyre a tekintélytől.

Engedélyre a rendszerektől.

Engedélyre a tanároktól.

Engedélyre a szülőktől.

Engedélyre a munkáltatóktól.

Engedélyre a kormánytól.

Engedélyre a médiától.

Engedélyre a szakértőktől.

Engedélyre a csoportoktól.

Engedélyre a népszerűségtől.

Engedélyre a társadalmi elfogadástól.

Engedélyre az őket körülvevő világkörnyezettől.

Az Engedély a Kérdezésre arra tanítja az embereket, hogy megkérdezzék:

Szabad ezt megkérdőjeleznem?

Ki tanította nekem, hogy engedélyre van szükségem?

Mitől félek, mi történik, ha kérdezek?

Kinek kedvez, ha nem kérdezek?

Milyen viselkedést véd az, ha elbátortalanítják a kérdezést?

Milyen világkörnyezetet teremtenek újra, amikor az emberek engedélyre várnak a kérdezéshez?

Az Engedély a Kérdezésre nem csak a kérdések feltevéséről szól.

Arról szól, hogy megértsük, miért állítják le az emberek önmagukat már a kérdezés előtt.

Az Engedély a Kérdezésre arra is tanítja az embereket, hogy magát az engedélyt is kérdőjelezzék meg.

KONDICIONÁLÁS ÉS EGÉSZ ÉLETEN ÁT TARTÓ ENGEDÉLYSTRUKTÚRÁK

Az embereket gyakran egész életükön át arra kondicionálják, hogy engedélyt keressenek.

A gyermekek engedélyt kérhetnek a felnőttektől.

A diákok engedélyt kérhetnek a tanároktól.

Az alkalmazottak engedélyt kérhetnek a munkáltatóktól.

Az emberek engedélyt kérhetnek a rendszerektől.

Az emberek engedélyt kérhetnek csoportoktól.

Az emberek engedélyt kérhetnek a tekintélytől.

Az emberek magától a társadalomtól is engedélyt kérhetnek.

Idővel ez a viselkedés normálissá válhat.

Az emberek fokozatosan elveszíthetik a bizalmukat saját megfigyeléseikben.

Fokozatosan elveszíthetik a bizalmukat saját tanulási képességükben.

Fokozatosan abbahagyhatják annak megkérdőjelezését, ami megmutatkozik.

Az emberek annyira hozzászokhatnak az engedélykéréshez, hogy többé észre sem veszik, hogy ezt teszik.

Az engedélystruktúrák végül láthatatlanná válhatnak.

Az emberek többé nem feltétlenül ismerik fel, hogy ezeken belül működnek.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Ki tanított meg engedélyt kérni?

Mikor kezdtem engedélyt kérni?

Milyen engedélystruktúrákat örököltem?

Bízom a saját tanulási képességemben?

Vagy jóváhagyásra várok, mielőtt tanulok?

ENGEDÉLYRE VÁRNI A TANULÁSHOZ

Az emberek gyakran arra várnak, hogy tanítsák őket, miközben már a létező legnagyobb tanulási környezetben állnak.

A világ környezete már most megmutatja a viselkedést, az ellentmondást, az ismétlést, a függőséget, a hallgatást, a tekintélyt, az ösztönzőt, a félelmet, a következményt és az ismétlődő mintákat.

De az emberek még mindig várhatnak arra, hogy valaki más mondja meg nekik, mi fontos.

Várhatnak arra, hogy a tekintély jóváhagyja azt.

Várhatnak arra, hogy a média megmutassa.

Várhatnak arra, hogy szakértők magyarázzák el.

Várhatnak arra, hogy a tanárok tanítsák meg.

Várhatnak arra, hogy csoportok elfogadják.

Várhatnak a népszerűségre, mielőtt megvizsgálják.

Várhatnak az engedélyre, mielőtt tanulnak.

Az emberiség gyakran engedélyre vár ahhoz, hogy tanuljon egy olyan világból, amely már látható.

Ez azt jelenti, hogy az emberek élhetnek a világ környezetében anélkül, hogy tanulnának belőle.

Láthatják, amit megmutatnak nekik, és mégsem kérdőjelezik meg.

Láthatják az ellentmondást, és mégis várhatnak arra, hogy valaki más magyarázza el.

Láthatják az ismétlődő viselkedést, és mégis várhatnak arra, hogy valaki más jóváhagyja annak megkérdőjelezését.

Láthatják, hogy a rendszerek ugyanazokat a mintákat ismétlik, és mégis várhatnak arra, hogy valaki más mondja meg nekik, hogy ez számít.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Tanulok a világ környezetéből?

Vagy engedélyre várok ahhoz, hogy tanuljak belőle?

Megkérdőjelezem azt, amit megmutatnak?

Vagy arra várok, hogy előbb valaki más kérdőjelezze meg?

Használom a saját elmém?

Vagy arra várok, hogy egy másik forrás döntse el, mi érdemli meg a figyelmemet?

A világ az igazi iskola.

De az emberek nem tanulhatnak a világból, ha engedélyre várnak ahhoz, hogy megkérdőjelezzék.

TEKINTÉLY, JÓVÁHAGYÁS ÉS ÁTRUHÁZOTT GONDOLKODÁS

Az embereket arra tanítják, hogy bízzanak a tekintélyben anélkül, hogy megfelelően megtanítanák őket a tekintély megkérdőjelezésére.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak a címekben.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak a szerepekben.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak a pozíciókban.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak a rendszerekben.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak a hivatalos kijelentésekben.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak a jóváhagyott forrásokban.

Arra tanítják őket, hogy bízzanak abban, amit elfogadhatóként mutatnak be.

Ez átruházott gondolkodást hozhat létre.

Átruházott gondolkodás akkor történik, amikor az emberek megengedik egy másik személynek, szerepnek, rendszernek, forrásnak, csoportnak vagy tekintélynek, hogy eldöntse, mit kérdőjelezhetnek meg, miben hihetnek, mit fogadhatnak el, ismételhetnek vagy utasíthatnak el.

Az emberek azt hihetik, hogy önállóan gondolkodnak, miközben továbbra is mások által létrehozott határokon belül gondolkodnak.

Megkérdőjelezhetnek egy dolgot, miközben a tágabb keretet megkérdőjelezetlenül hagyják.

Elutasíthatnak egy tekintélyt, miközben elfogadnak egy másikat.

Elhagyhatnak egy narratívát, és beléphetnek egy másikba.

Megállhatnak egy következtetésnél azért, mert valaki, akiben már bíznak, jóváhagyta azt.

Az Engedély a Kérdezésre arra tanítja az embereket, hogy megkérdezzék:

Magam gondolkodom?

Vagy hagyom, hogy egy másik forrás gondolkodjon helyettem?

Magát a keretet kérdőjelezem meg?

Vagy csak azon a kereten belül kérdezek, amelyet kaptam?

A bizonyítékban bízom?

Vagy a jóváhagyásban bízom?

A megértést követem?

Vagy a tekintélyt követem?

Az önálló gondolkodás nem fejlődhet ki, ha az emberek másokra ruházzák át a kérdezést.

FÉLELEM, ODATARTOZÁS ÉS BEILLESZKEDÉS

Az emberek gyakran visszatartják magukat a kérdezéstől, mert a kérdezés veszélyeztetheti az odatartozást.

Félhetnek az elutasítástól.

Félhetnek a kritikától.

Félhetnek a kigúnyolástól.

Félhetnek az elszigetelődéstől.

Félhetnek a jóváhagyás elvesztésétől.

Félhetnek a státuszuk elvesztésétől.

Félhetnek a munkájuk elvesztésétől.

Félhetnek a kapcsolataik elvesztésétől.

Félhetnek attól, hogy egyedül maradnak.

Az odatartozás erősebbé válhat a kérdezésnél.

A jóváhagyás erősebbé válhat az igazságnál.

A félelem erősebbé válhat a megértésnél.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert be akarnak illeszkedni.

Az emberek azért ismételhetik azt, amit mások ismételnek, mert oda akarnak tartozni.

Az emberek azért védhetik azt, amit mások védenek, mert félnek a kirekesztéstől.

Az emberek kerülhetik a kérdések feltevését, mert nem akarnak különbözőnek tűnni.

Az emberek követhetik mások viselkedését, mielőtt megértenék, mit követnek.

Ez közvetlenül kapcsolódik az Ösztönzés és Haszon részhez.

Az emberek nemcsak azért kerülhetik a kérdezést, mert igaznak hisznek valamit.

Azért is kerülhetik a kérdezést, mert az veszélyezteti azt, amitől függenek, amihez tartoznak, vagy amit félnek elveszíteni.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mitől félek, mit veszíthetek el, ha ezt megkérdőjelezem?

Azért maradok csendben, mert értem?

Vagy azért maradok csendben, mert félek a kirekesztéstől?

Azért értek egyet, mert megvizsgáltam?

Vagy azért értek egyet, mert oda akarok tartozni?

Azért ismétlem ezt, mert igaz?

Vagy azért ismétlem, mert mások is ismétlik?

Az Engedély a Kérdezésre arra tanítja az embereket, hogy különválasszák az igazságot az odatartozástól.

KÖVETÉS, KONFORMITÁS ÉS TÁRSADALMI ELFOGADÁS

Az emberi környezetek gyakran jutalmazzák a követést.

Az embereket jutalmazhatják azért, mert egyetértenek.

Az embereket jutalmazhatják azért, mert ismételnek.

Az embereket jutalmazhatják a megfelelésért.

Az embereket jutalmazhatják azért, mert az elfogadott határokon belül maradnak.

Az embereket jutalmazhatják azért, mert nem kérdőjelezik meg azt, amit mások elfogadnak.

A konformitás normálissá válhat.

A normalizálás öröklődhet.

Az örökölt viselkedés elfogadott valósággá válhat.

Az emberek ezután összetéveszthetik a társadalmi elfogadást az igazsággal.

Azt hihetik, hogy valami helyes, mert sokan elfogadják.

Azt hihetik, hogy valami biztonságos, mert sokan követik.

Azt hihetik, hogy valamit helytelen megkérdőjelezni, mert kevesen kérdőjelezik meg.

Azt hihetik, hogy valami nem fontos, mert nem kapott jóváhagyást, elérést, státuszt vagy népszerűséget.

Az emberek attól is félhetnek, hogy különböznek.

Félhetnek attól, hogy elkülönülnek.

Félhetnek attól, hogy nem illeszkednek be.

Félhetnek attól, hogy tévedőnek tűnnek.

Félhetnek attól, hogy egyedül maradnak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Azért követek, mert értem?

Vagy azért követek, mert mások is követnek?

Azért fogadom el, mert a bizonyíték alátámasztja?

Vagy azért fogadom el, mert társadalmilag elfogadott?

Azért kerülöm a megkérdőjelezést, mert megvizsgáltam?

Vagy azért, mert a megkérdőjelezése elkülönítene másoktól?

A követés nem megértés.

A konformitás nem igazság.

A társadalmi elfogadás nem bizonyíték.

Az engedélystruktúrák a világ ismétlődő problémáinak folytatódását lehetővé tevő egyik legnagyobb mechanizmussá válhatnak.

Az Engedély a Kérdezésre azért fontos, mert az emberek nem válhatnak önálló gondolkodókká, amíg társadalmi jóváhagyástól teszik függővé annak eldöntését, mit lehet megkérdőjelezni.

GYERMEKEK, OKTATÁS ÉS A KÉRDEZÉS KÉPESSÉGÉNEK ELVESZTÉSE

A gyermekek természetüknél fogva kérdeznek.

A gyermekek gyakran tudni akarják, miért.

Megkérdezik, miért történnek dolgok.

Megkérdezik, miért viselkednek az emberek bizonyos módon.

Megkérdezik, miért léteznek szabályok.

Megkérdezik, miért mondanak a felnőttek egy dolgot, és tesznek egy másikat.

Azért kérdeznek, mert megpróbálnak megérteni.

De a világ környezete fokozatosan leszoktathatja a gyermekeket a kérdezésről.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy maradjanak csendben.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy fogadjanak el.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy ismételjenek.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy engedelmeskedjenek.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy ne kérdezzék többé, miért.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy a kérdezés udvariatlan.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy helytelen megkérdőjelezni a tekintélyt.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy a helyes válaszok fontosabbak a jobb kérdéseknél.

A gyermekeket megtaníthatják arra, hogy a jóváhagyás fontosabb a megértésnél.

A gyermekeket akár nehéznek, zavarónak, problémásnak vagy bajkeverőnek is bélyegezhetik pusztán azért, mert olyan kérdéseket tesznek fel, amelyek megkérdőjelezik az elfogadott határokat.

Az oktatás gyakran jobban jutalmazza a válaszokat, mint a kérdezést.

Gyakran jobban jutalmazza az ismétlést, mint a vizsgálatot.

Gyakran jobban jutalmazza az engedelmességet, mint az önálló gondolkodást.

Gyakran arra készíti fel a gyermekeket, hogy a világ környezetén belül működjenek, anélkül, hogy megtanítaná őket annak megfelelő megkérdőjelezésére.

Ezért létfontosságú az Engedély a Kérdezésre az oktatás számára.

Ha a gyermekek elveszítik a kérdezés képességét, örökölhetik a világ környezetét anélkül, hogy megértenék, mi alakítja azt.

Ha a gyermekeket nem tanítják meg arra, hogyan kérdezzenek biztonságosan és megfelelően, akkor ugyanazoknak az ismétlődő mintáknak a termékeivé válhatnak, amelyekbe beleszülettek.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan kérdezzenek?

Vagy csak arra tanítják őket, hogyan válaszoljanak?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan vizsgáljanak?

Vagy csak arra tanítják őket, hogyan ismételjenek?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan tanuljanak a világ környezetéből?

Vagy arra készítik fel őket, hogy azon belül működjenek?

A gyermekeknek engedélyre van szükségük a kérdezéshez, mert a kérdezés az egyik út a látás, a megértés, a tanulás és az önálló gondolkodás felé.

MIÉRT FONTOS AZ ENGEDÉLY A KÉRDEZÉSRE

Az Engedély a Kérdezésre azért fontos, mert az emberek nem tanulhatnak egy olyan világból, amelyről nem érzik úgy, hogy joguk van megkérdőjelezni.

A láthatatlan engedélystruktúrák olyan pszichológiai határokká válhatnak, amelyeket az emberek már nem látnak.

Az emberek fizikailag szabadok lehetnek, miközben mentálisan örökölt határokon belül működnek.

Az emberek egész életükben várhatnak arra, hogy valaki más oldja meg azokat a problémákat, amelyekhez ők maguk is hozzájárulnak.

Várhatnak a vezetőkre.

Várhatnak a rendszerekre.

Várhatnak a szakértőkre.

Várhatnak a tekintélyre.

Várhatnak arra, hogy valaki más cselekedjen.

Az emberiség nem válhat önálló gondolkodóvá, miközben engedélyre vár az önálló gondolkodáshoz.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek engedélyre várnak ahhoz, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, mi jutalmazza és védi a viselkedést.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés ismételten összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi:

Ki vagy mi hitette el az emberekkel, hogy a kérdezéshez engedély kell?

Mi történik, amikor az emberek kérdeznek?

Mi történik, amikor az emberek nem kérdeznek?

Milyen viselkedést véd az, amikor a kérdezést elbátortalanítják?

Milyen világkörnyezet jön újra létre, amikor az emberek engedélyre várnak a kérdezéshez?

Így kezdenek az emberek meglátni a saját gondolkodásukat körülvevő láthatatlan határokat.

Így kezdik felismerni az emberek az átruházott gondolkodást.

Így kezdik felismerni a félelemre épülő hallgatást.

Így kezdik felismerni a konformitást.

Így kezdik felismerni a társadalmi jóváhagyást mint mechanizmust.

Így jutnak el az emberek az elfogadástól a kérdezésig.

Így jutnak el a kérdezéstől a látásig.

Így jutnak el a látástól a megértésig.

Így jutnak el a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulói legyenek.

ÖNCENZÚRA ÉS BELSŐ ENGEDÉLY

E rész első része kifejtette, hogy az emberek úgy érezhetik, a kérdezéshez engedély szükséges.

Ez a rész most a világ környezetében működő egyik legnagyobb láthatatlan mechanizmusra tér át.

Az emberek gyakran már azelőtt leállítják saját kérdezésüket, hogy bárki más megtenné.

Cenzúrázzák önmagukat.

Elhallgattatják önmagukat.

Elutasítják saját megfigyeléseiket.

Figyelmen kívül hagyják az ellentmondásokat.

Elkerülik a nehéz kérdéseket.

Elfojtják a kíváncsiságot.

Visszatartják magukat a megszólalástól.

Az emberek ezt gondolhatják:

Ezt nem szabad megkérdőjeleznem.

Ezt nem szabad kimondanom.

Nem szabad kérdeznem.

Ezt békén kell hagynom.

Ezt nem szabad megkérdőjeleznem.

Nem szabad különállnom.

Az emberek fokozatosan saját tanulásuk akadályává válhatnak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Miért állítom le magam?

Mitől félek?

Ki tanított meg félni a kérdezéstől?

Milyen következményeket képzelek el?

Az igazságot védem?

Vagy a kényelmet, a jóváhagyást, a valahová tartozást vagy a függőséget védem?

Az Engedély a Kérdezésre arra tanítja az embereket, hogy felismerjék azokat a belső akadályokat, amelyek megállítják a tanulást még azelőtt, hogy elkezdődne.

Az Engedély a Kérdezésre arra is tanítja az embereket, hogy magát az engedélyt is kérdőjelezzék meg.

LÁTHATATLAN ENGEDÉLYSTRUKTÚRÁK

Az engedélystruktúrák végül láthatatlanná válhatnak.

Az emberek többé nem feltétlenül ismerik fel, hogy ezeken belül működnek.

Az emberek azt hihetik, szabadon gondolkodnak, miközben továbbra is örökölt határok között működnek.

Az emberek azt hihetik, kérdeznek, miközben továbbra is csak a kérdezés jóváhagyott területein belül maradnak.

Az emberek azt hihetik, függetlenek, miközben továbbra is mások jóváhagyását keresik.

Az emberek fizikailag szabaddá válhatnak, miközben pszichológiailag korlátozottak maradnak.

Nem azért, mert valaki fizikailag megállítja őket, hanem mert a láthatatlan engedélystruktúrák normalizálódtak.

Az emberek annyira hozzászokhatnak az engedélykéréshez, hogy többé észre sem veszik, hogy ezt teszik.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit szabad megkérdőjeleznem?

Ki határozta meg ezeket a határokat?

Mit nem kérdőjeleztem meg soha?

Mit tanítottak nekem, hogy ne kérdőjelezzem meg?

Mit kényelmetlen megkérdőjelezni?

Mitől félek, mi történik, ha megkérdőjelezem?

A láthatatlan engedélystruktúrák pszichológiai határokká válhatnak, amelyeket az emberek már nem látnak.

CSOPORTVISELKEDÉS ÉS KOLLEKTÍV ENGEDÉLY

Az emberek társas tanulók.

Az emberek gyakran mások viselkedéséből tanulnak.

Az emberek figyelik a csoportokat.

Az emberek másolják a csoportokat.

Az emberek ismétlik a csoportokat.

Az emberek követik a csoportokat.

Az emberek védik a csoportokat.

Az emberek elfogadást keresnek a csoportoktól.

A csoportok ezért kollektív engedélystruktúrákat hozhatnak létre.

Az emberek biztonságban érezhetik magukat a kérdezéshez, amikor mások is kérdeznek.

Az emberek csendben maradhatnak, amikor mások is csendben maradnak.

Az emberek követhetnek, amikor mások is követnek.

Az emberek ismételhetnek, amikor mások is ismételnek.

Az emberek egyszerűen azért kerülhetik a kérdezést, mert senki más sem kérdez.

A kollektív viselkedés erősebbé válhat az egyéni megértésnél.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést jutalmaz ez a csoport?

Milyen viselkedéstől bátortalanít el ez a csoport?

Milyen viselkedést normalizál ez a csoport?

Milyen viselkedést véd ez a csoport?

Önállóan gondolkodom?

Vagy a csoport viselkedését másolom?

A csoportok nem hoznak létre automatikusan megértést.

A csoportok az ismétlődést is újrateremthetik.

HALLGATÁS, ENGEDELMESSÉG ÉS RÉSZVÉTEL

A hallgatás a világ környezetében működő egyik legerősebb engedélymechanizmus.

Az emberek gyakran azt gondolják, hogy a hallgatás semmit sem jelent.

De a hallgatás részvétellé válhat.

A hallgatás védelemmé válhat.

A hallgatás hozzájárulássá válhat.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert félnek a következményektől.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert rendszerektől függnek.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert félnek különállni.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert a hallgatást normális viselkedésként örökölték.

Az emberek azért maradhatnak csendben, mert megtanulták, hogy az engedelmességet jutalmazzák.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Kinek kedvez a hallgatás?

Milyen viselkedést védenek?

Milyen ellentmondás folytatását engedik?

Milyen világkörnyezetet teremtenek újra?

Az embereknek meg kell érteniük, hogy az engedelmesség nem automatikusan megértés.

Az engedelmesség nem automatikusan igazság.

A részvétel nem mindig aktív.

Az emberek pusztán azzal is hozzájárulhatnak, hogy folytatnak olyan viselkedéseket, amelyeket soha nem vizsgáltak meg.

Az engedélystruktúrák az ismétlődő világproblémák folytatódását lehetővé tevő egyik legnagyobb mechanizmussá válhatnak.

FELSZÍNESSÉG, KÉP ÉS TÁRSADALMI ELFOGADÁS

Az emberek gyakran megtanulják kezelni a képet, mielőtt megtanulnák fejleszteni a megértést.

Az emberek ügyessé válhatnak abban, hogy sikeresnek tűnjenek.

Az emberek ügyessé válhatnak abban, hogy boldognak tűnjenek.

Az emberek ügyessé válhatnak abban, hogy hozzáértőnek tűnjenek.

Az emberek ügyessé válhatnak abban, hogy fontosnak tűnjenek.

Az emberek ügyessé válhatnak abban, hogy elfogadottnak tűnjenek.

A társadalmi környezetek jutalmazhatják a bemutatást.

Az emberek másolhatják mások szavait.

Az emberek másolhatják mások viselkedését.

Az emberek másolhatják mások megjelenését.

Az emberek másolhatják azt, amit népszerűnek vélnek.

Az emberek elrejthetik, hogyan éreznek valójában.

Az emberek olyan életet mutathatnak be, amely nem tükrözi a valóságot.

Az emberek az igazság helyett a képet védhetik.

Az emberek éveket tölthetnek azzal, hogy boldognak tettetik magukat, miközben elrejtik, hogyan éreznek valójában.

Az emberek csapdába eshetnek egy olyan kép fenntartásában, amelyben már önmagukat sem ismerik fel.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit próbálok védeni?

A valóságot mutatom?

Vagy egy képet mutatok?

Önállóan gondolkodom?

Vagy azt másolom, ami sikeresnek tűnik?

Tanulok a világ környezetéből?

Vagy azt tanulom, hogyan illeszkedjek bele?

A felszínesség egy másik mechanizmussá válhat, amely megállítja az embereket a kérdezésben.

Az emberek félhetnek elveszíteni egy képet, amelynek felépítésével éveket töltöttek.

ENGEDÉLY MÁSNAK LENNI

A kérdezés egyik legnagyobb láthatatlan akadálya a másságtól való félelem.

Az emberek félhetnek különállni.

Az emberek félhetnek az egyet nem értéstől.

Az emberek félhetnek attól, hogy tévedőnek tűnnek.

Az emberek félhetnek attól, hogy megítélik őket.

Az emberek félhetnek az egyedülléttől.

Az emberek félhetnek az elfogadás elvesztésétől.

Az emberek félhetnek a valahová tartozás elvesztésétől.

Az emberek félhetnek kívülállóvá válni.

Ez óriási nyomást hozhat létre a konformitásra.

Az emberek végül megtanulhatják, hogy a beilleszkedés biztonságosabb, mint a megértés.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Megérteni próbálok?

Vagy beilleszkedni próbálok?

Az igazságot védem?

Vagy a valahová tartozást védem?

A megértést követem?

Vagy az elfogadást követem?

Az emberiség fejlődése gyakran akkor kezdődik, amikor az emberek többé nem félnek attól, hogy mások legyenek.

VÁRAKOZÁS ARRA, HOGY MÁSOK OLDJÁK MEG A PROBLÉMÁKAT

Az emberek gyakran arra várnak, hogy valaki más oldja meg azokat a problémákat, amelyekhez ők maguk is hozzájárulnak.

Várhatnak a vezetőkre.

Várhatnak a rendszerekre.

Várhatnak a szakértőkre.

Várhatnak a tekintélyre.

Várhatnak arra, hogy valaki más cselekedjen.

De a világ környezetét emberek millióinak egyéni hozzájárulása együttesen teremti újra.

Egy ember tanít.

Egy ember ismétel.

Egy ember kikényszerít.

Egy ember jóváhagy.

Egy ember véd.

Egy ember hallgat.

Egy ember követ.

Egyenként ezek a viselkedések kicsinek tűnhetnek.

Együttesen azonban egy teljes világkörnyezetet újrateremthetnek.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mihez járulok hozzá?

Mit segítek újrateremteni?

Milyen viselkedést ismétlek?

Milyen viselkedést védek?

Milyen viselkedést normalizálok?

Az emberiség nem oldhat meg ismétlődő problémákat úgy, hogy arra vár, valaki más oldja meg őket.

AZ EMBERI TUDATOSSÁG ÉS ENGEDÉLY A KÉRDEZÉSRE

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek többé nem várnak engedélyre a tanuláshoz.

Az emberek gyakran arra várnak, hogy tanítsák őket, miközben már a létező legnagyobb tanulási környezetben állnak.

Maga a világ környezete a tanulság.

Maga a világ környezete a bizonyíték.

Maga a világ környezete a tanulási lehetőség.

Maga a világ környezete a tanár.

Az embereknek nincs szükségük engedélyre ahhoz, hogy tanuljanak abból, ami már látható.

Eszközökre van szükségük ahhoz, hogy megértsék.

Az emberiség gyakran engedélyre vár ahhoz, hogy tanuljon egy olyan világból, amely már látható.

Ezért fontos az Engedély a Kérdezésre.

Eltávolítja a tanulást megállító láthatatlan akadályokat.

ENGEDÉLY A KÉRDEZÉSRE ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

Az Engedély a Kérdezésre része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek engedélyre várnak a kérdezéshez.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az átruházott gondolkodás felváltja az önálló gondolkodást.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az odatartozás erősebb az igazságnál.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a félelem erősebb a megértésnél.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a társadalmi elfogadás irányítja a viselkedést.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a felszínesség normálissá válik.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a gyermekek elveszítik a kérdezés képességét, majd olyan felnőttekké válnak, akik továbbra is engedélyt keresnek a tanulás előtt.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek megállítják magukat a tanulásban még azelőtt, hogy a tanulás elkezdődne.

Az emberiség nem válhat önálló gondolkodóvá, miközben engedélyre vár az önálló gondolkodáshoz.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek engedélyre várnak ahhoz, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, mi jutalmazza és védi a viselkedést.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy az ismétlődő viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi:

Ki vagy mi irányítja az engedélyt?

Mi akadályozza meg az embereket a kérdezésben?

Milyen viselkedést véd az, amikor a kérdezést elbátortalanítják?

Milyen világkörnyezet jön újra létre, amikor az emberek engedélyre várnak?

Mi történik, amikor az emberek többé nem várnak engedélyre a tanuláshoz?

Így kezdik az emberek felismerni a saját gondolkodásukat körülvevő láthatatlan akadályokat.

Így kezdik az emberek felismerni az öncenzúrát.

Így kezdik az emberek felismerni a csoportviselkedést.

Így kezdik az emberek felismerni a félelemből fakadó hallgatást.

Így kezdik az emberek felismerni a felszínességet.

Így jutnak el az emberek az elfogadástól a kérdezésig.

Így jutnak el az emberek a kérdezéstől a látásig.

Így jutnak el az emberek a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

6. SZAKASZ - ÉRZELMI BEFOLYÁS

MI VALÓJÁBAN AZ ÉRZELMI BEFOLYÁS

Az 1. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk látni a világ környezetét ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

A 2. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell vizsgálniuk, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

A 3. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell érteniük, milyen ösztönzők jutalmazzák, védik és ismétlik a viselkedést.

A 4. szakasz megállapította, hogy az embereknek tanulniuk kell abból, amit az ismétlődő viselkedés már megmutat az emberiségnek.

Az 5. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell érteniük, miért állíthatják meg saját magukat a kérdezésben még azelőtt, hogy a tanulás elkezdődne.

A 6. szakasz most az Érzelmi Befolyásra tér át.

Az Érzelmi Befolyás azért létezik, mert az emberek nem érthetik meg megfelelően az emberi viselkedést, hitet, bizalmat, hallgatást, reakciót, ismétlést vagy tanulást addig, amíg meg nem értik, hogyan alakíthatja az érzelem az elmét még a megértés kialakulása előtt.

Az emberek érzelmi lények még azelőtt, hogy teljesen önálló gondolkodókká válnának.

Az emberek reagálhatnak, mielőtt megértenének.

Félhetnek, mielőtt megvizsgálnának.

Védhetnek, mielőtt kérdeznének.

Hihetnek, mielőtt próbára tennék a bizonyítékot.

Az emberek választhatnak oldalt, mielőtt tanulnának.

Érzelmileg kötődhetnek, mielőtt megértenék, mi alakította ezt a kötődést.

Ez hozza létre az emberiség fejlődésének egyik legnagyobb akadályát.

Az érzelem befolyásolhatja, mit fogadnak el az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, mit utasítanak el az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, kiben bíznak az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, mitől félnek az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, mit védenek az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, mit kerülnek az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, miről hallgatnak az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, mit ismételnek az emberek.

Az érzelem befolyásolhatja, mit nem hajlandók megkérdőjelezni az emberek.

Az Érzelmi Befolyás arra tanítja az embereket, hogy megkérdezzék:

Milyen érzelem aktiválódik?

Milyen reakció jön létre?

Milyen félelem váltódik ki?

Milyen haragot használnak?

Milyen kötődést védenek?

Milyen hitet védenek?

Milyen viselkedést hoz létre ez az érzelem?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez az érzelmi reakció?

Az Érzelmi Befolyás nem arról szól, hogy eltávolítsuk az érzelmet az emberiségből.

Arról szól, hogy megtanuljuk, hogyan alakítja az érzelem az emberiséget még a megértés kialakulása előtt.

AZ ÉRZELEM NEM AZ ELLENSÉG

Az érzelem nem az ellenség.

Az érzelem az emberi lét része.

Az érzelem megmutathatja, hogy valami számít.

Az érzelem figyelmeztetheti az embereket a veszélyre.

Az érzelem felfedheti a fájdalmat.

Az érzelem felfedheti a törődést.

Az érzelem felfedheti a félelmet.

Az érzelem felfedheti a kötődést.

Az érzelem felfedheti, mit értékelnek az emberek.

De az érzelem nem automatikusan igazság.

A félelem nem automatikusan igazság.

A harag nem automatikusan igazság.

A felháborodás nem automatikusan igazság.

Az izgatottság nem automatikusan igazság.

A szomorúság nem automatikusan igazság.

A boldogság nem automatikusan igazság.

A sürgősség nem automatikusan igazság.

A magabiztosság nem automatikusan igazság.

Az emberek érezhetnek valamit nagyon erősen, és mégis félreérthetik azt, amit megmutatnak nekik.

Az emberek biztosnak érezhetik magukat, és mégis tévedhetnek.

Az emberek félhetnek, és mégsem érthetik, mi hozta létre a félelmet.

Az emberek haragudhatnak, és mégsem érthetik a harag mögött működő mechanizmust.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit érzek?

Miért érzem ezt?

Mi hozta létre ezt az érzelmet?

Milyen bizonyíték támasztja alá azt, amit érzek?

Milyen viselkedés felé tol ez az érzelem?

Ez az érzelem segít megértenem?

Vagy ez az érzelem megakadályoz a tanulásban?

Az érzelmet meg kell kérdőjelezni, nem vakon engedelmeskedni neki.

AZ ÉRZELMI BEMUTATÁS NEM BIZONYÍTÉK

Az érzelmi bemutatás nem bizonyíték.

Az, hogy valaki kedvesen hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valaki szenvedélyesen hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valaki dühösen hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valaki őszintének hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valaki magabiztosan hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valaki nyugodtan hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valaki törődőnek hangzik, nem bizonyíték.

Az, hogy valakinek címe van, nem bizonyíték.

Az, hogy valakit szakértőnek neveznek, nem bizonyíték.

Az embereket befolyásolhatja az érzelmi bemutatás még azelőtt, hogy megvizsgálnák, alátámasztja-e a bizonyíték azt, amit állítanak.

Valaki beszélhet halkan, és mégis félrevezethet.

Valaki hangozhat kedvesnek, és mégis megtéveszthet.

Valaki hangozhat szenvedélyesnek, és mégis tévedhet.

Valaki hangozhat dühösnek, és mégis manipulálhat.

Valaki hangozhat őszintének, és mégis szerepet játszhat.

Valaki hangozhat magabiztosnak, és mégis nélkülözheti a bizonyítékot.

Valaki címet használhat bizalom létrehozására még azelőtt, hogy az igazságot megvizsgálnák.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

A bizonyítékban bízom?

Vagy a bemutatásban bízom?

Igazságot hallok?

Vagy érzelemre reagálok?

Bizonyítékot mutatnak nekem?

Vagy érzelmileg befolyásolnak azért, hogy elfogadjak?

Ez közvetlenül kapcsolódik a Bizonyítéki Mércéhez.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, hogy érzelmet használnak-e arra, hogy az embereket elfogadásra késztessék még a bizonyíték megvizsgálása előtt.

ÉRZELMI ELŐADÁS ÉS HAMIS JELLEMKÉP

Az érzelmi előadás idővel hamis jellemképet hozhat létre.

Valaki ismételten előadhat kedvességet.

Valaki ismételten előadhat őszinteséget.

Valaki ismételten előadhat magabiztosságot.

Valaki ismételten előadhat nyugalmat.

Valaki ismételten előadhat aggodalmat.

Valaki ismételten előadhat tekintélyt.

Valaki ismételten előadhat szakértelmet.

Idővel az ismétlődő érzelmi előadás olyan nyilvános képet hozhat létre, amelyet az emberek összetévesztenek a jellemmel.

Ez közvetlenül kapcsolódik a Jellem és Következetességhez.

A jellem nem az, amit valaki érzelmileg előad.

A jellem az, amit a viselkedés ismételten megmutat az idő során.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedés támasztja alá ezt az érzelmi bemutatást?

Milyen következetesség támasztja alá ezt a képet?

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a bizalmat?

Milyen ösztönző alakíthatja ezt az előadást?

Mi történik, amikor ezt az érzelmi képet megkérdőjelezik?

Az érzelmi előadást meg kell kérdőjelezni, mert egy hamis jellemkép bizalmat kelthet az emberekben még a vizsgálat előtt.

REAKCIÓ A MEGÉRTÉS ELŐTT

Az emberi tanulás egyik legnagyobb korlátja, hogy az emberek gyakran reagálnak, mielőtt megértenének.

A reakció gyorsan megtörténhet.

A megértés munkát igényel.

A reakció azonnalinak tűnhet.

A megértés kérdezést igényel.

A reakció biztosnak tűnhet.

A megértés vizsgálatot igényel.

A reakció elhitetheti az emberekkel, hogy már tudják.

A megértés megköveteli, hogy az emberek lassítsanak és tanuljanak.

Az emberek láthatnak valamit, és azonnal dühössé válhatnak.

Hallhatnak valamit, és azonnal félni kezdhetnek.

Olvashatnak valamit, és azonnal oldalt választhatnak.

Nézhetnek valamit, és azonnal megvédhetnek egy álláspontot.

Átélhetnek valamit, és azonnal elfogadhatnak egy következtetést.

De a reakció nem megértés.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Reagálok?

Vagy tanulok?

Védek?

Vagy vizsgálok?

Oldalt választok?

Vagy megpróbálok megérteni?

Érzelmileg sodornak?

Vagy tisztán látok?

A cél nem a reakció.

A cél a megértés.

A FÉLELEM MINT ÉRZELMI MECHANIZMUS

A félelem a világ környezetében működő egyik legerősebb érzelmi mechanizmus.

A félelem megállíthatja a kérdezést.

A félelem megállíthatja a megszólalást.

A félelem megállíthatja a feltárást.

A félelem megállíthatja a tanulást.

A félelem megállíthatja az igazságot.

A félelem megállíthatja az önálló gondolkodást.

A félelem megfelelést hozhat létre.

A félelem hallgatást hozhat létre.

A félelem engedelmességet hozhat létre.

A félelem ismétlést hozhat létre.

Az emberek félhetnek a tekintélytől.

Az emberek félhetnek a rendszerektől.

Az emberek félhetnek a pénz elvesztésétől.

Az emberek félhetnek a munka elvesztésétől.

Az emberek félhetnek az odatartozás elvesztésétől.

Az emberek félhetnek a jóváhagyás elvesztésétől.

Az emberek félhetnek attól, hogy tévednek.

Az emberek félhetnek attól, hogy egyedül maradnak.

Az emberek félhetnek attól, hogy elkülönülnek másoktól.

A félelem erősebbé válhat a kérdezésnél.

A félelem erősebbé válhat a bizonyítéknál.

A félelem erősebbé válhat a következetességnél.

A félelem erősebbé válhat az igazságnál.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen félelem működik?

Kinek kedvez ez a félelem?

Milyen viselkedést hoz létre ez a félelem?

Mit akadályoz meg ez a félelem abban, hogy megkérdőjelezzek?

Mit akadályoz meg ez a félelem abban, hogy megtanuljak?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez a félelem?

A félelemnek nem szabad automatikusan irányítania a viselkedést.

A félelmet meg kell kérdőjelezni.

HARAG, FELHÁBORODÁS ÉS ÉRZELMI FOGLYUL EJTÉS

A harag felfedheti, hogy valami számít.

De a harag meg is állíthatja a tanulást.

A felháborodás hatalmasnak éreztetheti az embereket, miközben megakadályozza a megértést.

Az embereket érzelmileg foglyul ejtheti a harag.

Támadhatnak, mielőtt megvizsgálnának.

Hibáztathatnak, mielőtt megértenének.

Ismételhetnek, mielőtt kérdeznének.

Védhetnek, mielőtt tanulnának.

Csapdába eshetnek az érzelmi reakcióban.

A haragot narratívák, rendszerek, csoportok, média és társadalmi környezetek is használhatják arra, hogy az embereket reagálásban tartsák a megértés helyett.

Az emberek a haragot is összetéveszthetik az igazsággal.

Hihetnek valakinek azért, mert dühösen beszél.

Hihetnek valakinek azért, mert szenvedélyesnek tűnik.

Hihetnek valakinek azért, mert érzelmi erővel beszél.

De a harag nem bizonyíték.

A szenvedély nem bizonyíték.

Az érzelmi erő nem bizonyíték.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit mutat ez a harag?

Mit rejt el ez a harag?

Mire ösztönöz ez a harag?

Kinek kedvez ez a harag?

Milyen viselkedést hoz létre ez a felháborodás?

Ez a harag segít tanulnom?

Vagy csapdába ejt a reakcióban?

A haragnak nem szabad a tanulás végpontjává válnia.

A haragnak olyanná kell válnia, amiből az emberek tanulnak.

MESTERSÉGESEN LÉTREHOZOTT BIZALOM ÉS ÉRZELMI MEGTÉVESZTÉS

A bizalom érzelmileg mesterségesen létrehozható.

Az embereket rá lehet venni a bizalomra még a bizonyíték megvizsgálása előtt.

Megbízhatnak valakiben azért, mert kedvesnek tűnik.

Megbízhatnak valakiben azért, mert nyugodtnak tűnik.

Megbízhatnak valakiben azért, mert őszintének tűnik.

Megbízhatnak valakiben azért, mert magabiztosnak tűnik.

Megbízhatnak valakiben azért, mert törődőnek tűnik.

Megbízhatnak valakiben azért, mert professzionálisnak tűnik.

Megbízhatnak valakiben azért, mert címet használ.

Megbízhatnak valakiben azért, mert szakértőként mutatják be.

Megbízhatnak valakiben azért, mert érzelmes történetet mesél.

De a látszat nem bizonyíték.

A kedvesség nem bizonyíték.

A nyugalom nem bizonyíték.

Az őszinteség nem bizonyíték.

A magabiztosság nem bizonyíték.

A professzionális megjelenés nem bizonyíték.

A szakértői státusz nem bizonyíték.

Egy érzelmes történet önmagában nem bizonyíték.

Az embereket megtévesztheti az érzelmi előadás.

Valaki eljátszhatja a kedvességet.

Valaki eljátszhatja az őszinteséget.

Valaki eljátszhatja a magabiztosságot.

Valaki eljátszhatja az aggodalmat.

Valaki eljátszhatja a tekintélyt.

Valaki eljátszhatja a szakértelmet.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a bizalmat?

Milyen viselkedés támasztja alá ezt a bizalmat?

Milyen következetesség támasztja alá ezt a bizalmat?

Milyen ösztönző alakíthatja ezt a bemutatást?

Segítenek nekem megérteni?

Vagy érzelmileg arra késztetnek, hogy higgyek?

A mesterségesen létrehozott bizalmat meg kell kérdőjelezni, mert az érzelmi megtévesztés arra késztetheti az embereket, hogy higgyenek még a bizonyíték megvizsgálása előtt.

ÉRZELMI KÖTŐDÉS A HITEKHEZ

Az emberek érzelmileg kötődhetnek a hitekhez.

Kötődhetnek narratívákhoz.

Kötődhetnek csoportokhoz.

Kötődhetnek identitásokhoz.

Kötődhetnek rendszerekhez.

Kötődhetnek a tekintélyhez.

Kötődhetnek hazugságokhoz.

Kötődhetnek ahhoz, amit örököltek.

Amint érzelmi kötődés alakul ki, a kérdezés támadásnak tűnhet.

A hit megkérdőjelezése úgy tűnhet, mintha magát az embert kérdőjeleznék meg.

A csoport megkérdőjelezése árulásnak tűnhet.

A rendszer megkérdőjelezése veszélynek tűnhet.

A narratíva megkérdőjelezése veszteségnek tűnhet.

Ez megállíthatja az embereket a tanulásban.

Az emberek olyan hiteket védhetnek, amelyeket soha nem vizsgáltak meg, mert ezek a hitek részévé váltak annak, akinek gondolják magukat.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Az igazságot védem?

Vagy a kötődést védem?

A bizonyítékot védem?

Vagy az identitást védem?

Megvizsgálom ezt?

Vagy érzelmileg védem?

Mi történne, ha ez a hit téves lenne?

Mit veszítenék, ha megkérdőjelezném?

Az érzelmi kötődés az önálló gondolkodás egyik legnagyobb akadályává válhat.

TÁRSADALMI KÖRNYEZETEK ÉS ÉRZELMI BEFOLYÁS

A modern környezetek folyamatosan aktiválhatják az érzelmeket.

Az embereknek félelmet mutatnak.

Az embereknek felháborodást mutatnak.

Az embereknek konfliktust mutatnak.

Az embereknek összehasonlítást mutatnak.

Az embereknek népszerűséget mutatnak.

Az embereknek státuszt mutatnak.

Az embereknek irigységet mutatnak.

Az embereknek féltékenységet mutatnak.

Az embereknek sürgősséget mutatnak.

Az embereknek felszínességet mutatnak.

Ezek az érzelmi környezetek alakíthatják a viselkedést.

Reagálásra késztethetik az embereket.

Összehasonlításra késztethetik az embereket.

Másolásra késztethetik az embereket.

Védekezésre késztethetik az embereket.

Elégtelennek éreztethetik az embereket.

Jóváhagyás keresésére késztethetik az embereket.

A kirekesztéstől való félelemre késztethetik az embereket.

Arra késztethetik az embereket, hogy összetévesszék a láthatóságot a fontossággal.

Arra is késztethetik az embereket, hogy összekeverjék az érzelmi előadást az igazsággal.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelmet hoz létre ez a környezet?

Milyen viselkedést jutalmaz ez a környezet?

Milyen összehasonlítást ösztönöznek?

Milyen reakció jön létre?

Milyen érzelmi bemutatásban bíznak?

Milyen megértést akadályoznak meg?

A társadalmi környezetek érzelmi tantermekké válhatnak.

De ha az embereket nem tanítják meg arra, hogyan kérdőjelezzék meg az érzelmi befolyást, ezek a tantermek megértés helyett reakciót taníthatnak.

OKTATÁS, GYERMEKEK ÉS ÉRZELMI BEFOLYÁS

Az oktatásnak azt is meg kell tanítania a gyermekeknek, hogy megkérdőjelezzék az érzelmi befolyást.

A gyermekeknek nemcsak információra van szükségük.

A gyermekeknek meg kell érteniük, hogyan alakítható az elméjük.

Meg kell érteniük, hogyan befolyásolhatja az érzelem a bizalmat, félelmet, hitet, reakciót, hallgatást, odatartozást és viselkedést.

A gyermekekben félelmet kelthetnek.

A gyermekekben haragot kelthetnek.

A gyermekekben szégyent kelthetnek.

A gyermekeket zavarba hozhatják.

A gyermekekkel éreztethetik, hogy ki vannak rekesztve.

A gyermekekkel éreztethetik, hogy helytelen kérdezniük.

A gyermekek megtanulhatnak csendben maradni, mert az érzelem azt tanította nekik, hogy a kérdezés kellemetlenséget okoz.

A gyermekek azt is megtanulhatják, hogy bízzanak az érzelmi bemutatásban.

Hihetnek valakinek azért, mert kedvesen beszél.

Hihetnek valakinek azért, mert magabiztosan beszél.

Hihetnek valakinek azért, mert szenvedélyesen beszél.

Hihetnek valakinek azért, mert címet visel.

Hihetnek valakinek azért, mert szakértőként mutatják be.

Ez nem arról szól, hogy eltávolítsuk az érzelmet a gyermekekből.

Arról szól, hogy segítsünk a gyermekeknek megérteni az érzelmet.

A gyermekeknek meg kell tanulniuk, hogy az, ha valaki kedvesnek, dühösnek, magabiztosnak, őszintének, szakértőnek vagy tekintélyesnek tűnik, nem szünteti meg annak szükségességét, hogy megkérdőjelezzék a bizonyítékot, a viselkedést, a következetességet és az ösztönzőt.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan alakítja az érzelem a viselkedést?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan állíthatja meg a félelem a kérdezést?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan állíthatja meg a harag a tanulást?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan alakíthatja az odatartozás a hitet?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan hozhat létre a szégyen hallgatást?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan hozhat létre az érzelmi bemutatás bizalmat még a bizonyíték megvizsgálása előtt?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan kérdőjelezzék meg biztonságosan az érzelmi befolyást?

Ha a gyermekeket nem tanítják meg arra, hogyan kérdőjelezzék meg az érzelmi befolyást, olyan érzelmi környezetek termékeivé válhatnak, amelyeket nem értenek.

MIÉRT FONTOS AZ ÉRZELMI BEFOLYÁS

Az Érzelmi Befolyás azért fontos, mert az emberiség nem tanulhat megfelelően a világ környezetéből, miközben az érzelem ismételten felülírja a megértést.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, mi jutalmazza és védi a viselkedést.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy az ismétlődő viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, ki vagy mi irányítja az engedélyt.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi:

Milyen érzelem alakítja ezt?

Milyen reakció jön létre?

Milyen félelmet használnak?

Milyen haragot használnak?

Milyen bizalmat hoznak létre mesterségesen?

Milyen kötődést védenek?

Milyen viselkedést hoz létre ez az érzelem?

Milyen megértést akadályoz meg ez az érzelem?

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi befolyást.

Így kezdik az emberek felismerni a reakciót.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi kötődést.

Így kezdik az emberek felismerni a mesterségesen létrehozott bizalmat.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi megtévesztést.

Így kezdik az emberek felismerni a félelemből fakadó viselkedést.

Így jutnak el az emberek a reakciótól a kérdezésig.

Így jutnak el az emberek a kérdezéstől a látásig.

Így jutnak el az emberek a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy érzelmi környezetek termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

ÉRZELMI BEFOLYÁS AZ IDŐ SORÁN

E szakasz első része elmagyarázta, hogy az érzelem nem az ellenség, de az érzelem nem automatikusan igazság.

Azt is elmagyarázta, hogy az érzelmi bemutatás nem bizonyíték, hogy a bizalom érzelmileg mesterségesen létrehozható még a bizonyíték megvizsgálása előtt, és hogy az ismétlődő érzelmi előadás idővel hamis jellemképet hozhat létre.

Ez a rész most arra tér át, hogyan működik az Érzelmi Befolyás az idő során.

Az érzelmi befolyás nemcsak egyetlen pillanatban történik.

Ismétlődhet.

Normalizálódhat.

Öröklődhet.

A világ környezetének részévé válhat.

Az emberek ismételten reagálhatnak, mielőtt megértenének.

Ismételten félhetnek, mielőtt megvizsgálnának.

Ismételten védhetnek, mielőtt kérdeznének.

Ismételten védhetnek hiteket, mielőtt próbára tennék a bizonyítékot.

Ismételten követhetik az érzelmet, mielőtt tanulnának.

Ismételten bízhatnak a bemutatásban, mielőtt megvizsgálnák a bizonyítékot.

Idővel az érzelmi reakciók mintákká válhatnak.

Az érzelmi minták viselkedéssé válhatnak.

A viselkedés segíthet újrateremteni a világ környezetét.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelmi reakció ismétlődött az idő során?

Milyen félelem ismétlődött?

Milyen harag ismétlődött?

Milyen kötődést védtek?

Milyen érzelmi bemutatásban bíztak ismételten?

Milyen érzelmi előadás hozott létre ismételten bizalmat?

Milyen érzelmi minta jelenik meg újra és újra?

Milyen viselkedést hozott létre ismételten ez az érzelem?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segítette ez az érzelmi minta?

Az Érzelmi Befolyás időbeli vizsgálata segít az embereknek meglátni, hogy a reakciók nem mindig elszigeteltek.

Ismétlődő emberi viselkedéssé válhatnak.

ÉRZELMI KONDICIONÁLÁS

Az embereket érzelmileg kondicionálhatja a világ környezete.

Kondicionálhatják őket arra, hogy féljenek bizonyos kérdésektől.

Kondicionálhatják őket arra, hogy szégyent érezzenek a kérdezés miatt.

Kondicionálhatják őket arra, hogy bűntudatot érezzenek azért, mert különállnak.

Kondicionálhatják őket arra, hogy haragot érezzenek a megértés előtt.

Kondicionálhatják őket arra, hogy hűséget érezzenek a vizsgálat előtt.

Kondicionálhatják őket arra, hogy fenyegetve érezzék magukat, amikor a hiteiket megkérdőjelezik.

Kondicionálhatják őket arra, hogy biztonságban érezzék magukat, amikor konform módon viselkednek.

Arra is kondicionálhatják őket, hogy bízzanak az érzelmi bemutatásban.

Megtanulhatnak bízni a magabiztosságban.

Megtanulhatnak bízni a szenvedélyben.

Megtanulhatnak bízni a lágyságban.

Megtanulhatnak bízni a kedvességben.

Megtanulhatnak bízni a címekben.

Megtanulhatnak bízni a szakértői bemutatásban.

Megtanulhatnak bízni az érzelmes történetekben.

Megtanulhatnak bízni azokban, akik őszintének tűnnek.

Ez az érzelmi kondicionálás már az élet korai szakaszában elkezdődhet.

A gyermekek megtanulhatják, mi vált ki jóváhagyást.

A gyermekek megtanulhatják, mi vált ki elutasítást.

A gyermekek megtanulhatják, mi vált ki szégyenérzetet.

A gyermekek megtanulhatják, mi vált ki büntetést.

A gyermekek megtanulhatják, mi hoz létre odatartozást.

A gyermekek megtanulhatják, milyen érzelmi bemutatás nyer bizalmat.

A gyermekek ezután olyan felnőttekké nőhetnek, akik megkérdőjelezetlen érzelmi mintákat hordoznak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelmi reakciókat örököltem?

Milyen érzelmi reakciókat tanítottak nekem?

Milyen érzelmi reakciókat jutalmaztak?

Milyen érzelmi reakciókat büntettek?

Milyen érzelmi bemutatásokban tanítottak meg bízni?

Milyen témák tesznek érzelmileg védekezővé?

Milyen kérdések tesznek kényelmetlenné?

Milyen érzelmek akadályoznak meg abban, hogy megfelelően vizsgáljak?

Az érzelmi kondicionálás az emberi viselkedést alakító egyik rejtett mechanizmussá válhat.

FÉLELEM, TEKINTÉLY ÉS ENGEDELMESSÉG

A félelem erősen összekapcsolódhat a tekintéllyel.

Az emberek félhetnek megkérdőjelezni a tekintélyt.

Az emberek félhetnek megkérdőjelezni a rendszereket.

Az emberek félhetnek nem egyetérteni a tanárokkal.

Az emberek félhetnek megkérdőjelezni a kormányt.

Az emberek félhetnek megkérdőjelezni a médiát.

Az emberek félhetnek megkérdőjelezni a szakértőket.

Az emberek félhetnek megkérdőjelezni a munkáltatókat.

Az emberek félhetnek a következményektől.

A félelem ezután engedelmességet hozhat létre még a megértés kialakulása előtt.

Az emberek engedelmeskedhetnek azért, mert értenek.

De azért is engedelmeskedhetnek, mert félnek attól, mi történik, ha nem teszik.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Azért engedelmeskedem, mert értem?

Vagy azért engedelmeskedem, mert félek?

Azért fogadom el, mert a bizonyíték alátámasztja?

Vagy azért fogadom el, mert a tekintély félelmet kelt?

Azért maradok csendben, mert egyetértek?

Vagy azért maradok csendben, mert félek a következményektől?

A félelemből fakadó engedelmesség fenntarthatja a világ ismétlődő problémáit, mert az emberek abbahagyhatják a kérdezést még az igazság megvizsgálása előtt.

ÉRZELMI KÖTŐDÉS ÉS IDENTITÁS

Az emberek érzelmileg kötődhetnek ahhoz, akinek hiszik magukat.

Kötődhetnek az identitásukhoz.

A csoportjukhoz.

A szerepükhöz.

A státuszukhoz.

A hiteikhez.

A véleményeikhez.

A történelmükhöz.

A képükhöz.

A hírnevükhöz.

A tekintélyükhöz.

A rendszerükhöz.

Amikor az identitás érzelmileg összekapcsolódik a hittel, a kérdezés személyesnek tűnhet.

Egy kérdés támadásnak tűnhet.

A bizonyíték fenyegetésnek tűnhet.

Az ellentmondás megaláztatásnak tűnhet.

A korrekció elutasításnak tűnhet.

A tanulás veszteségnek tűnhet.

Az emberek ekkor az identitást védhetik az igazság keresése helyett.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mely részem érzi magát fenyegetve?

Milyen identitást védek?

Mely hitet érzem túl fájdalmasnak ahhoz, hogy megkérdőjelezzem?

Mit veszítenék, ha megváltoztatnám a megértésemet?

Az igazságot védem?

Vagy azt védem, akinek hiszem magam?

Az emberiség fejlődése megköveteli, hogy az emberek képesek legyenek tanulni anélkül, hogy minden kihívást személyes megsemmisülésként kezelnének.

ÉRZELMI MANIPULÁCIÓ ÉS BEMUTATÁS

Az érzelem felhasználható annak alakítására, hogyan fogadják az információt.

Az információt félelemmel lehet bemutatni.

Sürgősséggel lehet bemutatni.

Felháborodással lehet bemutatni.

Együttérzéssel lehet bemutatni.

Szégyennel lehet bemutatni.

Bűntudattal lehet bemutatni.

Büszkeséggel lehet bemutatni.

Odatartozással lehet bemutatni.

Fenyegetéssel lehet bemutatni.

Kedvességgel lehet bemutatni.

Nyugalommal lehet bemutatni.

Őszinteséggel lehet bemutatni.

Magabiztossággal lehet bemutatni.

Szakértői identitáson keresztül lehet bemutatni.

Szakmai státuszon keresztül lehet bemutatni.

Ez a bemutatás befolyásolhatja az embereket még a bizonyíték megvizsgálása előtt.

Az emberek elfogadhatnak valamit azért, mert félnek.

Ismételhetnek azért, mert dühösek.

Védhetnek azért, mert hűséget éreznek.

A bűntudat megfelelésre késztetheti őket.

Csendben maradhatnak azért, mert szégyent éreznek.

Bízhatnak azért, mert valaki kedvesen beszél.

Bízhatnak azért, mert valaki őszintén hangzik.

Bízhatnak azért, mert valaki magabiztosan hangzik.

Bízhatnak azért, mert valaki nyugodtan hangzik.

Bízhatnak azért, mert valaki professzionálisan hangzik.

Bízhatnak azért, mert valakit szakértőként mutatnak be.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelem kapcsolódik ehhez az információhoz?

Az érzelmet a megértés segítésére használják?

Vagy az érzelmet a kérdezés megállítására használják?

Bizonyítékot mutatnak?

Vagy érzelmi nyomást használnak bizonyíték helyett?

A bizalmat bizonyíték révén érdemlik ki?

Vagy a bizalmat bemutatás révén mesterségesen hozzák létre?

Ez közvetlenül kapcsolódik a Bizonyítéki Mércéhez.

A félelem nem bizonyíték.

A felháborodás nem bizonyíték.

A sürgősség nem bizonyíték.

Az érzelmi nyomás nem bizonyíték.

A kedvesség nem bizonyíték.

Az őszinteség nem bizonyíték.

A magabiztosság nem bizonyíték.

A szakértői bemutatás nem bizonyíték.

ÉRZELMI TÖRTÉNETEK ÉS LÉTREHOZOTT HIT

A történetek érzelmi hitet hozhatnak létre.

Egy történet együttérzést kelthet az emberekben.

Egy történet haragot kelthet az emberekben.

Egy történet félelmet kelthet az emberekben.

Egy történet hűséget kelthet az emberekben.

Egy történet bűntudatot kelthet az emberekben.

Egy történet felelősségérzetet kelthet az emberekben.

Egy történet oldalak választására késztetheti az embereket.

Egy történet elfogadásra késztetheti az embereket még a vizsgálat előtt.

A történetek lehetnek igazak.

A történetek kiválasztottak is lehetnek.

A történetek alakíthatók.

A történetek előadhatók.

A történetek ismételhetők.

A történetek felhasználhatók az érzelmi reakció irányítására.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelmet hoz létre ez a történet?

Milyen bizonyíték támasztja alá a történetet?

Milyen bizonyíték hiányzik?

Milyen nézőpontot választanak ki?

Milyen viselkedést hoz létre ez a történet?

Kinek kedvez, ha az emberek elhiszik ezt a történetet?

Ez a történet segít az embereknek megérteni?

Vagy ez a történet érzelmileg irányítja az embereket?

Az érzelmes történeteket meg kell kérdőjelezni, mert arra késztethetik az embereket, hogy érezzenek még a vizsgálat előtt.

ÉRZELEM, NARRATÍVÁK ÉS OLDALVÁLASZTÁS

Az Érzelmi Befolyás a narratívákhoz is kapcsolódik.

Az embereket érzelmileg beszippanthatják a történetek.

Ösztönözhetik őket arra, hogy oldalt válasszanak.

Ösztönözhetik őket arra, hogy megvédjenek egy csoportot és megtámadjanak egy másikat.

Ösztönözhetik őket arra, hogy hősöket és gonosztevőket lássanak még a mechanizmusok megértése előtt.

Ösztönözhetik őket arra, hogy érzelmileg reagáljanak még a bizonyíték megvizsgálása előtt.

A narratívák akkor válhatnak erőssé, amikor érzelemhez kapcsolódnak.

Az emberek védhetik a narratívát azért, mert odatartozást ad nekik.

Védhetik azért, mert identitást ad nekik.

Védhetik azért, mert bizonyosságot ad nekik.

Védhetik azért, mert ellenséget ad nekik.

De az oldalválasztás nem ugyanaz, mint a megértés.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen történetbe húznak bele?

Milyen érzelmet hoz létre ez a történet?

Kinek kedvez, ha az emberek oldalt választanak?

Milyen bizonyítékot hagynak figyelmen kívül?

Milyen mechanizmust rejtenek el?

Milyen megértést akadályoznak meg?

Az emberiség nem fejlődhet, ha az érzelem a narratívák csapdájában tartja az embereket ahelyett, hogy segítene nekik tanulni a világ környezetéből.

ÉRZELMI BEFOLYÁS, HALLGATÁS ÉS ÖNVÉDELEM

Az érzelem hallgatást hozhat létre.

Az emberek csendben maradhatnak azért, mert félnek.

Csendben maradhatnak azért, mert szégyent éreznek.

Csendben maradhatnak azért, mert zavarban vannak.

Csendben maradhatnak azért, mert bűntudatot éreznek.

Csendben maradhatnak azért, mert félnek az elutasítástól.

Csendben maradhatnak azért, mert félnek attól, hogy tévednek.

Csendben maradhatnak azért, mert félnek egyedül maradni.

A hallgatás ezután megvédheti az ismétlést.

A hallgatás megvédheti a rendszereket.

A hallgatás megvédheti a narratívákat.

A hallgatás megvédheti a függőséget.

A hallgatás megvédheti a helytelen cselekedeteket.

A hallgatás megvédheti a világ környezetének folytatódását.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelem hozza létre a hallgatást?

Mit véd ez a hallgatás?

Mi történne, ha a hallgatás véget érne?

Milyen igazság kimondását akadályozza meg az érzelem?

Milyen ismétlődő minta folytatódását segíti a hallgatás?

Az érzelmi hallgatás a részvétel erőteljes formájává válhat.

OKTATÁS, GYERMEKEK ÉS ÉRZELMI BIZTONSÁG

A gyermekeknek érzelmi biztonságra van szükségük ahhoz, hogy megfelelően kérdezzenek.

Ha a gyermekeket arra késztetik, hogy féljenek kérdezni, abbahagyhatják a kérdezést.

Ha a gyermekeket megszégyenítik a kérdezésért, abbahagyhatják a kérdezést.

Ha a gyermekeket kigúnyolják a kérdezésért, abbahagyhatják a kérdezést.

Ha a gyermekeket nehéznek bélyegzik a kérdezésért, abbahagyhatják a kérdezést.

Ha a gyermekeket bajkeverőként kezelik a kérdezésért, abbahagyhatják a kérdezést.

Ha a gyermekeket érzelmileg büntetik a kérdezésért, megtanulhatják, hogy a hallgatás biztonságosabb, mint a megértés.

Ez azért számít, mert a kérdezés a tanuláshoz vezető egyik út.

A gyermekeknek meg kell tanulniuk, hogy a kérdések biztonságosan megvizsgálhatók.

Meg kell tanulniuk, hogy az érzelem megérthető.

Meg kell tanulniuk, hogy a kellemetlenség nem jelenti automatikusan azt, hogy egy kérdés helytelen.

Meg kell tanulniuk, hogy a félelem nem jelenti automatikusan azt, hogy abba kell hagyniuk.

Meg kell tanulniuk, hogy a harag nem jelenti automatikusan azt, hogy értenek.

Azt is meg kell tanulniuk, hogy az érzelmi bemutatás félrevezethet.

Meg kell tanulniuk, hogy a kedvesség nem automatikusan bizonyíték.

Meg kell tanulniuk, hogy a magabiztosság nem automatikusan bizonyíték.

Meg kell tanulniuk, hogy az őszinteség nem automatikusan bizonyíték.

Meg kell tanulniuk, hogy a szakértői bemutatás nem automatikusan bizonyíték.

A gyermekeknek meg kell tanulniuk, hogy az, ha valaki kedvesnek, dühösnek, magabiztosnak, őszintének, szakértőnek vagy tekintélyesnek tűnik, nem szünteti meg annak szükségességét, hogy megkérdőjelezzék a bizonyítékot, a viselkedést, a következetességet és az ösztönzőt.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Érzelmileg biztonságos a gyermekek számára kérdezni?

Megtanítják a gyermekeket az érzelmi reakciók megértésére?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogy a kérdések a tanulás részei?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogy a kellemetlenség megvizsgálható?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan alakíthatja az érzelem a hitet, a hallgatást és a viselkedést?

Megtanítják a gyermekeket arra, hogyan hozhat létre az érzelmi bemutatás bizalmat még a bizonyíték megvizsgálása előtt?

Az oktatás nem javulhat megfelelően, ha a gyermekeket érzelmileg leszoktatják a kérdezésről.

ÉRZELMI BEFOLYÁS ÉS EMBERI TUDATOSSÁG

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek megtanulják megérteni az érzelmet ahelyett, hogy az érzelem irányítaná őket.

Ez nem azt jelenti, hogy az emberek érzelemmentessé válnak.

Azt jelenti, hogy az érzelmek a tanulás részévé válnak.

A félelem olyanná válik, amit meg kell kérdőjelezni.

A harag olyanná válik, amit meg kell érteni.

A kötődés olyanná válik, amit meg kell vizsgálni.

A szégyen olyanná válik, amit fel kell ismerni.

A hallgatás olyanná válik, amiből tanulni kell.

A reakció olyanná válik, amin túl kell lépni.

Az érzelmi bemutatás olyanná válik, amit meg kell kérdőjelezni.

A mesterségesen létrehozott bizalom olyanná válik, amit meg kell vizsgálni.

Az érzelmes történetek olyanná válnak, amelyeket próbára kell tenni.

Az embereknek nem kell elpusztítaniuk az érzelmet.

Meg kell érteniük az érzelmi befolyást.

A világ környezete folyamatosan megmutatja az érzelmi befolyást.

Megmutatja a félelmet.

Megmutatja a haragot.

Megmutatja a felháborodást.

Megmutatja az odatartozást.

Megmutatja a szégyent.

Megmutatja az összehasonlítást.

Megmutatja a kötődést.

Megmutatja a hallgatást.

Megmutatja a reakciót.

Megmutatja az érzelmi előadást.

Megmutatja a mesterségesen létrehozott bizalmat.

Megmutatja az érzelmi megtévesztést.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen érzelmi befolyás látható?

Milyen érzelmi bemutatásban bíznak?

Mit tanulhat ebből az emberiség?

Milyen viselkedést hoz létre az érzelem?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti az érzelem?

Amikor az érzelmi befolyás láthatóvá válik, a viselkedés is láthatóvá válik.

Amikor a viselkedés láthatóvá válik, a megértés lehetővé válik.

Amikor a megértés lehetővé válik, a tanulás fejlődhet.

ÉRZELMI BEFOLYÁS ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

Az Érzelmi Befolyás része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az érzelem ismételten felülírja a megértést.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a félelem megállítja a kérdezést.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a harag felváltja a tanulást.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a felháborodás felváltja a vizsgálatot.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az érzelmi kötődés védi az örökölt hiteket.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a szégyen hallgatást hoz létre.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az érzelmi nyomás felváltja a bizonyítékot.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az érzelmi bemutatás bizalmat hoz létre még a bizonyíték megvizsgálása előtt.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az érzelmes történetek hitet hoznak létre még a megértés kialakulása előtt.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a gyermekeket érzelmileg leszoktatják a kérdezésről.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek reagálnak a világ környezetére ahelyett, hogy tanulnának belőle.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, mi jutalmazza és védi a viselkedést.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy az ismétlődő viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, ki vagy mi irányítja az engedélyt.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi:

Milyen érzelem alakítja ezt?

Milyen reakció jön létre?

Milyen félelmet használnak?

Milyen kötődést védenek?

Milyen hallgatás jön létre?

Milyen érzelmi bemutatásban bíznak?

Milyen bizalmat hoznak létre mesterségesen?

Milyen érzelmes történetet használnak?

Milyen viselkedést hoz létre ez az érzelem?

Milyen megértést akadályoz meg ez az érzelem?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez az érzelem?

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi befolyást.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi kondicionálást.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi manipulációt.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi bemutatást.

Így kezdik az emberek felismerni a mesterségesen létrehozott bizalmat.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmes történeteket.

Így kezdik az emberek felismerni az érzelmi hallgatást.

Így jutnak el az emberek a reakciótól a kérdezésig.

Így jutnak el az emberek a kérdezéstől a látásig.

Így jutnak el az emberek a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy érzelmi környezetek termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

7. SZAKASZ - NARRATÍVA VS. VALÓSÁG

MI VALÓJÁBAN A NARRATÍVA VS. VALÓSÁG

Az 1. szakasz megállapította, hogy az embereknek tanulniuk kell a világ környezetéből ahelyett, hogy egyszerűen annak termékeivé válnának.

A 2. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell vizsgálniuk, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak, ismételnek, védenek, bemutatnak vagy kikényszerítenek.

A 3. szakasz megállapította, hogy az emberiség azért teremti újra ismételten ugyanazt a világot, mert az ösztönzők ismételten jutalmazzák az embereket annak újrateremtéséért.

A 4. szakasz megállapította, hogy az ismétlődő viselkedés gyakran többet fed fel, mint a szavak.

Az 5. szakasz megállapította, hogy az embereket gyakran eltérítik a kérdezéstől még azelőtt, hogy a tanulás elkezdődne.

A 6. szakasz megállapította, hogy az érzelem alakíthatja a bizalmat, hitet, félelmet, reakciót, hallgatást és viselkedést még a megértés kialakulása előtt.

A 7. szakasz most a Narratíva vs. Valóságra tér át.

A Narratíva vs. Valóság azért létezik, mert az embereknek narratívákat mutatnak anélkül, hogy megfelelően megtanítanák őket a valóság vizsgálatára.

Az emberek narratívákba születnek.

Az embereknek narratívákat tanítanak.

Az embereknek narratívákat mutatnak.

Az emberek narratívákat örökölnek.

Az emberek narratívákat védenek.

Az emberek érzelmileg kötődnek narratívákhoz.

Az emberek végül magával a valósággal téveszthetik össze a narratívákat.

A narratívák az emberiséget alakító egyik legnagyobb mechanizmust jelentik.

Egy narratíva nem automatikusan valóság.

A narratíva egy történet.

A narratíva egy magyarázat.

A narratíva az események egy változata.

A narratíva egy keret, amelynek elfogadására ösztönzik az embereket.

Egy narratíva lehet igaz.

Egy narratíva lehet részben igaz.

Egy narratíva lehet hiányos.

Egy narratíva manipulálható.

Egy narratíva kiválasztható.

Egy narratíva mesterségesen létrehozható.

Egy narratíva védhető.

Egy narratíva örökölhető.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen történetet mutatnak nekem?

Ki hozta létre ezt a történetet?

Ki ismétli ezt a történetet?

Ki védi ezt a történetet?

Kinek kedvez, ha ezt a történetet elhiszik?

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a történetet?

Milyen valóság támasztja alá ezt a történetet?

Mit hagytak ki?

Mit adtak hozzá?

Mit rejtenek el?

A Narratíva vs. Valóság arra tanítja az embereket, hogy különválasszák azt, amit bemutatnak, attól, amit ténylegesen megmutatnak.

A VALÓSÁG FÜGGETLENÜL LÉTEZIK

A valóság függetlenül létezik attól, hogy az emberek mit hisznek róla.

A valóságnak nincs szüksége egyetértésre.

A valóságnak nincs szüksége népszerűségre.

A valóságnak nincs szüksége címekre.

A valóságnak nincs szüksége tekintélyre.

A valóságnak nincs szüksége érzelemre.

A valóságnak nincs szüksége ismétlésre.

A valóság továbbra is létezik, akár felismerik az emberek, akár nem.

Az emberek tagadhatják a valóságot.

Az emberek figyelmen kívül hagyhatják a valóságot.

Az emberek érzelmileg elutasíthatják a valóságot.

Az emberek narratívákat védhetnek a valósággal szemben.

Az emberek kollektíven elkerülhetik a valóságot.

De a valóság továbbra is létezik.

Ez az egyik legnagyobb lecke, amelyet az emberiségnek meg kell tanulnia.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

A valóságból tanulok?

Vagy egy narratívát védek?

Azt látom, amit megmutatnak?

Vagy azt védem, amit örököltem?

A világ környezetéből tanulok?

Vagy egy, a világ környezetéről szóló történetből tanulok?

AZ EMBERISÉG NARRATÍVÁKON BELÜL ÉLHET

Az emberi tanulás egyik legnagyobb korlátja, hogy az emberek egész életüket olyan narratívákon belül tölthetik, amelyeket soha nem vizsgáltak meg önállóan.

Az emberek történeteket örökölhetnek.

Az emberek címeket örökölhetnek.

Az emberek rendszereket örökölhetnek.

Az emberek tekintélyt örökölhetnek.

Az emberek hiteket örökölhetnek.

Az emberek magyarázatokat örökölhetnek.

Az emberek félelmeket örökölhetnek.

Az emberek viselkedéseket örökölhetnek.

Az emberek ismétlődő mintákat örökölhetnek.

Az emberek végül mindezeket védhetik anélkül, hogy értenék, honnan származtak eredetileg.

Az emberek ezután összetéveszthetik az örökölt narratívákat magával a valósággal.

Kérdezés nélkül az emberek egész életükben azt védhetik, amit azért hoztak létre, hogy örököljék.

AZ EMBERISÉG TANÍTJA AZ EMBERISÉGET

Az emberiséget nagyrészt az emberiség tanítja.

Az emberek rendszereket hoznak létre.

Az emberek narratívákat hoznak létre.

Az emberek történeteket hoznak létre.

Az emberek címeket hoznak létre.

Az emberek szerepeket hoznak létre.

Az emberek magyarázatokat hoznak létre.

Az emberek ezután a jövő generációknak tanítják azt, amit a korábbi generációk hoztak létre.

A jövő generációk ezután összetéveszthetik az örökölt narratívákat magával a valósággal.

Az emberek örökölhetik azt, amit a korábbi generációk elfogadtak, anélkül, hogy valaha önállóan megvizsgálnák.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy ugyanaz a világ ismétlődik.

Az emberiség narratívákat hozhat létre, narratívákat örökölhet, narratívákat védhet, majd ezeket a narratívákat magával a valósággal téveszthetti össze.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki hozta létre ezt eredetileg?

Ki adta tovább?

Ki tanítja még mindig?

Ki védi még mindig?

Kinek kedvez még mindig?

Milyen valóság támasztja alá?

Az emberiség nem fejlődhet megfelelően, miközben narratívákat örököl még azelőtt, hogy megtanulná megkérdőjelezni őket.

LÉTREHOZOTT TÖRTÉNETEK, LÉTREHOZOTT CÍMEK ÉS LÉTREHOZOTT TEKINTÉLY

A narratívák nem jelennek meg maguktól.

Az emberek hozzák létre őket.

Történetek létrehozhatók.

Címek létrehozhatók.

Tekintély létrehozható.

Pozíciók létrehozhatók.

Szerepek létrehozhatók.

Rendszerek létrehozhatók.

Hitek létrehozhatók.

Ezután mindegyikhez narratívákat lehet kapcsolni.

Az emberek ezután örökölhetik őket.

Az emberek ismételhetik őket.

Az emberek védhetik őket.

Az emberek érzelmileg kötődhetnek hozzájuk.

A jövő generációk végül valóságként örökölhetik őket.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki hozta létre ezt a címet?

Ki hozta létre ezt a tekintélyt?

Ki hozta létre ezt a szerepet?

Ki hozta létre ezt a történetet?

Ki adott neki legitimitást?

Ki védi?

Kinek kedvez a folytatódása?

Milyen valóság támasztja alá?

Egy cím létezése nem automatikusan valóság.

A tekintély létezése nem automatikusan valóság.

Egy szerep létezése nem automatikusan valóság.

Egy történet létezése nem automatikusan valóság.

Egy rendszer létezése nem automatikusan valóság.

A valóságot mindig magától a narratívától függetlenül kell megvizsgálni.

PÉNZ, ISMÉTLÉS ÉS A NARRATÍVA MEGERŐSÍTÉSE

A narratívák rendkívül erőssé válhatnak, amikor pénz kerül a képbe.

Az embereket fizethetik narratívák létrehozásáért.

Az embereket fizethetik narratívák ismétléséért.

Az embereket fizethetik narratívák tanításáért.

Az embereket fizethetik narratívák kikényszerítéséért.

Az embereket fizethetik narratívák védelméért.

Az embereket fizethetik narratívák megírásáért.

Az embereket fizethetik narratívák terjesztéséért.

Az embereket fizethetik narratívák megvédéséért.

A jövő generációk ezután örökölhetik az ismételt narratívát.

Ez nem jelenti automatikusan azt, hogy minden narratíva hamis.

Azt jelenti, hogy a mechanizmust meg kell kérdőjelezni.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki finanszírozza ezt a narratívát?

Ki ismétli?

Ki tanítja?

Ki védi?

Kinek kedvez?

Mi történik, ha megkérdőjelezik?

Mi történik, ha feltárják?

Milyen valóság támasztja alá?

A narratívák végül annyira normalizálódhatnak, hogy az emberek már fel sem ismerik, hogy egyáltalán narratívák.

HITRENDSZEREK ÉS ÖRÖKÖLT ELFOGADÁS

Az embereket arra ösztönözhetik, hogy olyan dolgokban higgyenek, amelyeket önállóan nem tudnak megvizsgálni.

Ezután védhetik ezeket a hiteket.

Érzelmileg kötődhetnek ezekhez a hitekhez.

Ismételhetik ezeket a hiteket.

Továbbadhatják ezeket a hiteket a jövő generációknak.

A jövő generációk ezután örökölhetik a hitet anélkül, hogy valaha önállóan megvizsgálnák annak Forrását és Eredetét.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki hozta létre ezt a hitet?

Kinek kedvez ez a hit?

Milyen bizonyíték támasztja alá ezt a hitet?

Milyen valóság támasztja alá ezt a hitet?

Mi történik, amikor megkérdőjelezik?

Mi történik, ha az emberek többé nem hisznek benne?

Maga a hit nem valóság.

A valóságot mindig önállóan kell megvizsgálni.

A VILÁG KÖRNYEZETE FOLYAMATOSAN MEGMUTATJA AZ EMBERISÉGNEK, HOGYAN MŰKÖDNEK A NARRATÍVÁK

A világ környezete folyamatosan megmutatja az emberiségnek, hogyan működnek a narratívák.

Az embereket egyszerűen nem tanították meg megfelelően arra, hogyan tanuljanak abból, amit megmutatnak nekik.

A világ az igazi iskola.

Az emberiségnek folyamatosan megmutatják:

Az ismétlést.

A védelmet.

A címeket.

A tekintélyt.

Az odatartozást.

A félelmet.

A függőséget.

A hallgatást.

Az ösztönzőket.

Az érzelmet.

Az előadást.

A narratívákat.

Az emberek gyakran reagálnak ezekre a mechanizmusokra ahelyett, hogy tanulnának belőlük.

A probléma nem az, hogy semmi sem látható.

A probléma az, hogy az embereket nem tanították meg megfelelően arra, hogyan kérdezzenek, lássanak, értsenek és tanuljanak abból, ami látható.

A NARRATÍVÁK ERŐSEBBÉ VÁLHATNAK A VALÓSÁGNÁL

Az emberiség egyik legnagyobb veszélye, hogy a narratívák erősebbé válhatnak magánál a valóságnál.

A valóság látható lehet.

A valóság dokumentálható lehet.

A valóság ismételten megmutatkozhat.

A valóság felfedheti az ellentmondást.

A valóság felfedheti az ismétlődő mintákat.

A valóság felfedheti az emberi viselkedést.

De az emberek mégis védhetik helyette a narratívákat.

Az emberek elutasíthatják azt, amit megmutatnak.

Az emberek védhetik azt, amit örököltek.

Az emberek érzelmileg kötődhetnek történetekhez.

Az emberek védhetik a rendszereket.

Az emberek védhetik a tekintélyt.

Az emberek védhetik az ismételt magyarázatokat.

Az emberek védhetik azt, amitől függenek.

Az emberek védhetik azt, amitől biztonságban érzik magukat.

Az emberek védhetik azt, amit mindenki más is véd.

Az emberek még akkor is védhetnek narratívákat, amikor a valóság ismételten mást mutat.

A NARRATÍVÁK MAGÁVÁ A VILÁG KÖRNYEZETÉVÉ VÁLHATNAK

Minél tovább létezik egy narratíva, annál normálisabbá válhat.

Minél normálisabbá válik, annál kevésbé kérdőjelezik meg.

Minél kevésbé kérdőjelezik meg, annál inkább védetté válik.

Minél inkább védetté válik, annál inkább öröklik a jövő generációk.

Végül a narratíva magának a világ környezetének részévé válhat.

A gyermekek örökölhetik.

A felnőttek örökölhetik.

A tanárok örökölhetik.

A rendszerek örökölhetik.

Az intézmények örökölhetik.

A társadalmak örökölhetik.

Az emberek végül elfelejthetik, hogy valaha létrehozták.

A narratívát ezután magával a valósággal azonosíthatják.

Az emberiség kollektíven létrehozhat egy hamis valóságot, majd generációkon át védheti azt.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy az emberiség ismételten újrateremti ugyanazt a világot.

MIÉRT FONTOS A NARRATÍVA VS. VALÓSÁG

A Narratíva vs. Valóság azért fontos, mert az emberiség nem tanulhat megfelelően a világ környezetéből, miközben összetéveszti a narratívákat magával a valósággal.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, kinek kedvez a folytatódása.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, mi állítja meg a kérdezést.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, milyen érzelem alakítja az elfogadást.

A Narratíva vs. Valóság most azt kérdezi:

Milyen történetet mutatnak be?

Milyen valóság támasztja alá?

Milyen valóság mond ellent neki?

Ki hozta létre?

Ki védi?

Ki ismétli?

Ki örökli?

Kinek kedvez?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez a narratíva?

Így kezdenek az emberek az örökölt narratívák védelmétől eljutni ahhoz, hogy magából a valóságból tanuljanak.

Így jutnak el az emberek a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el az emberek a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el az emberek a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy örökölt narratívák termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek továbbra is örökölt narratívákat védenek ahelyett, hogy magából a valóságból tanulnának.

NARRATÍVÁK AZ IDŐ SORÁN

E szakasz első része elmagyarázta, hogy a narratívák létrehozhatók, ismételhetők, örökölhetők, védhetők, és végül magával a valósággal téveszthetők össze.

Azt is elmagyarázta, hogy a valóság a hittől, népszerűségtől, címektől, tekintélytől, érzelemtől és ismétléstől függetlenül létezik.

Ez a rész most arra tér át, hogyan folytatódnak a narratívák az idő során.

A narratívák általában nem egyik napról a másikra válnak erőssé.

Gyakran hosszú idő alatt épülnek fel.

Egy történet létrehozható.

A történet ismételhető.

A történetet le lehet írni.

A történetet terjeszteni lehet.

A történet védhető.

A történet tanítható.

A történet örökölhető.

A történethez érzelmileg lehet kötődni.

A történet ezután elfogadott valósággá válhat.

Idővel az emberek elfelejthetik, hogy valaha egyáltalán narratíva volt.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mióta létezik ez a narratíva?

Ki ismételte?

Ki védte?

Ki örökölte?

Kinek kedvezett?

Milyen bizonyíték támasztja alá?

Milyen valóság támasztja alá?

Milyen ellentmondások léteznek?

Mi változott az idő során?

Mi maradt védett?

A narratívák időbeli vizsgálata felfedheti, hogyan teremti újra az emberiség ismételten ugyanazt a világot.

AZ EMBERISÉG KOLLEKTÍVEN LÉTREHOZHAT EGY HAMIS VALÓSÁGOT

Az emberiség kollektíven létrehozhat egy hamis valóságot, amelyet aztán maga az emberiség téveszt össze a valósággal.

Az emberek nem feltétlenül látják az egész mechanizmust.

Lehet, hogy csak ezt látják:

A saját szerepüket.

A saját munkájukat.

A saját hitüket.

A saját utasításukat.

A saját hozzájárulásukat.

A saját túlélésüket.

De a világ környezete gyakran emberek milliárdjainak kollektív részvételéből épül fel olyan narratívákban, amelyeket nem ők hoztak létre.

Egy ember ír.

Egy ember tanít.

Egy ember ismétel.

Egy ember kikényszerít.

Egy ember véd.

Egy ember finanszíroz.

Egy ember közzétesz.

Egy ember hisz.

Egy ember csendben marad.

Egyenként ezek a viselkedések kicsinek tűnhetnek.

Kollektíven egy teljes világkörnyezetet újrateremthetnek.

Az emberiség ezután generációkon át védheti azt, amit maga az emberiség hozott létre.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen narratívához járulok hozzá?

Milyen narratíva ismétlését segítem?

Milyen narratíva védelmét segítem?

Milyen valóságot segítek felváltani?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti a hozzájárulásom?

Ez a Narratíva vs. Valóság egyik legnagyobb mechanizmusa.

A NARRATÍVÁK ALAKÍTHATJÁK AZ EMBERI VISELKEDÉST

A narratívák nemcsak azt alakítják, amit az emberek gondolnak.

A narratívák alakíthatják azt, amit az emberek tesznek.

A narratívák alakíthatják a bizalmat.

A narratívák alakíthatják a félelmet.

A narratívák alakíthatják az odatartozást.

A narratívák alakíthatják a hallgatást.

A narratívák alakíthatják az engedelmességet.

A narratívák alakíthatják a függőséget.

A narratívák alakíthatják az érzelmi kötődést.

A narratívák alakíthatják az identitást.

A narratívák magát a viselkedést is alakíthatják.

Az emberek talán észre sem veszik, hogy alakítják őket.

Azt hihetik, hogy önállóan cselekszenek.

De viselkedésüket már befolyásolhatták az örökölt narratívák.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen viselkedést hoz létre ez a narratíva?

Milyen érzelmeket hoz létre ez a narratíva?

Milyen félelmeket hoz létre ez a narratíva?

Milyen hallgatást hoz létre ez a narratíva?

Milyen függőséget hoz létre ez a narratíva?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez a narratíva?

A narratívák akkor válnak veszélyessé, amikor az emberek már nem ismerik fel, hogy alakítják őket.

BEILLESZKEDÉS, ODATARTOZÁS ÉS TÁRSADALMI NARRATÍVÁK

Az emberek társas lények.

Sokan elfogadásra vágynak.

Sokan odatartozásra vágynak.

Sokan jóváhagyásra vágynak.

Sokan be akarnak illeszkedni.

Ez a narratívákat megerősítő egyik legnagyobb mechanizmussá válhat.

Az emberek lemásolhatják, amit mások mondanak.

Az emberek lemásolhatják, hogyan viselkednek mások.

Az emberek lemásolhatják, hogyan öltöznek mások.

Az emberek lemásolhatják, hogyan beszélnek mások.

Az emberek lemásolhatják, mit népszerűsítenek mások.

Az emberek lemásolhatják, mit védenek mások.

Az emberek lemásolhatják, miben hisznek mások.

Az emberek lemásolhatják, mitől félnek mások.

Az emberek lemásolhatják, mit utasítanak el mások.

Az emberek lemásolhatják, mit ünnepelnek mások.

Az emberek végül abbahagyhatják annak kérdezését, hogy valami igaz-e, és helyette azt kérdezhetik, segít-e nekik odatartozni.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Tanulok?

Vagy beilleszkedem?

Kérdezek?

Vagy másolok?

Önállóan gondolkodom?

Vagy követem a csoportot?

A valóságból tanulok?

Vagy azt tanulom, hogyan tartozzak valahová?

Az odatartozás erősebbé válhat az igazságnál, ha az embereket nem tanítják meg arra, hogyan kérdőjelezzék meg.

MODERN NARRATÍVA-KÖRNYEZETEK

A modern környezetek gyorsan hozhatnak létre és terjeszthetnek narratívákat.

Az embereknek életstílusokat mutathatnak.

Az embereknek véleményeket mutathatnak.

Az embereknek reakciókat mutathatnak.

Az embereknek felháborodást mutathatnak.

Az embereknek népszerűséget mutathatnak.

Az embereknek sikert mutathatnak.

Az embereknek státuszt mutathatnak.

Az embereknek megjelenést mutathatnak.

Az embereknek érzelmes történeteket mutathatnak.

Az embereknek az élet olyan változatait mutathatják, amelyek nem tükrözik a valóságot.

Az emberek ezután lemásolhatják azt, amit ismételten mutatnak nekik.

Lemásolhatják a szavakat.

Lemásolhatják a személyiségeket.

Lemásolhatják az életstílusokat.

Lemásolhatják a megjelenéseket.

Lemásolhatják a viselkedéseket.

Lemásolhatják azt, ami népszerűnek tűnik.

Lemásolhatják azt, ami sikeresnek tűnik.

Előadhatják a boldogságot.

Előadhatják az odatartozást.

Előadhatják a tökéletességet.

Előadhatják a fontosságot.

Egy modern narratíva-környezet ezért olyan hamis valóságot hozhat létre, amelyet az emberek kollektíven utánoznak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen narratívát hoz létre ez a környezet?

Milyen viselkedést jutalmaz ez a környezet?

Milyen előadást ösztönöz ez a környezet?

Milyen valóságot rejtenek el?

Milyen valóságot váltanak fel?

Milyen megértést akadályoznak meg?

A modern narratíva-környezetek arra késztethetik az embereket, hogy a valóság helyett előadásban éljenek.

TÁRSADALMI ELŐADÁS ÉS ÉLET EGY NARRATÍVÁN BELÜL

Az emberek önmaguk különböző változatait is elkezdhetik előadni.

Előadhatják a boldogságot.

Előadhatják a sikert.

Előadhatják a magabiztosságot.

Előadhatják a fontosságot.

Előadhatják a státuszt.

Előadhatják a tökéletességet.

Előadhatják az odatartozást.

Az emberek olyan életet mutathatnak be, amely nem tükrözi a valóságot.

Mások ezután ehhez az előadáshoz hasonlíthatják magukat.

Az összehasonlítás ezután több előadást hozhat létre.

Az előadás több utánzást hozhat létre.

Az utánzás több ismétlést hozhat létre.

Az emberek végül kollektív narratívában élhetnek magának a valóságnak ahelyett.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit mutatnak?

Mit rejtenek el?

Ez valóság?

Vagy ez előadás?

A valósághoz hasonlítom magam?

Vagy egy narratívához hasonlítom magam?

Milyen viselkedést hoz létre ez az előadás?

Az embereknek meg kell tanulniuk, hogy a bemutatás nem automatikusan valóság.

NARRATÍVÁK, GYERMEKEK ÉS ÖRÖKÖLT HIT

A gyermekek olyan narratívákba születnek, amelyeket nem ők hoztak létre.

A gyermekek történeteket örökölnek.

A gyermekek rendszereket örökölnek.

A gyermekek címeket örökölnek.

A gyermekek tekintélyt örökölnek.

A gyermekek hiteket örökölnek.

A gyermekek viselkedéseket örökölnek.

A gyermekek félelmeket örökölnek.

A gyermekek érzelmi kötődéseket örökölnek.

A gyermekek ismétlődő mintákat örökölnek.

A gyermekek ezután olyan felnőttekké nőhetnek, akik megvédik azt, amit örököltek.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy az emberiség ugyanazt a világot ismétli.

A gyermekeknek ezért meg kell tanulniuk megkérdezni:

Ki hozta ezt létre?

Miért hozták létre?

Kinek kedvez?

Milyen bizonyíték támasztja alá?

Milyen valóság támasztja alá?

Milyen viselkedést hoz létre?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti?

A gyermekeknek nem szabad egyszerűen narratívákat örökölniük.

Meg kell tanulniuk, hogyan kérdőjelezzék meg őket biztonságosan.

RENDSZEREK, NARRATÍVÁK ÉS A VILÁG KÖRNYEZETE

A narratívák beágyazódhatnak a rendszerekbe.

A rendszerek ismételhetnek narratívákat.

A rendszerek védhetnek narratívákat.

A rendszerek normalizálhatnak narratívákat.

A rendszerek jutalmazhatnak narratívákat.

A rendszerek eltántoríthatják az embereket a kérdezéstől.

Az emberek végül összetéveszthetik a rendszerszintű ismétlést az igazsággal.

De az ismétlődő rendszerek nem automatikusan valóság.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Milyen narratívát ismétel ez a rendszer?

Milyen narratívát véd ez a rendszer?

Milyen narratívát jutalmaz ez a rendszer?

Milyen narratíva megkérdőjelezésétől tántorítja el ez a rendszer az embereket?

Milyen valóság támasztja alá?

Milyen valóság mond ellent neki?

Mi történne, ha az emberek többé nem hinnének benne?

Az emberek gyakran úgy próbálják kijavítani a következményeket, hogy nem kérdőjelezik meg a következményeket létrehozó narratívákat.

Ez arra késztetheti az emberiséget, hogy ugyanazt a világot ismételje.

A VILÁG KÖRNYEZETE FOLYAMATOSAN MEGMUTATJA AZ EMBERISÉGNEK, HOGYAN MŰKÖDNEK A NARRATÍVÁK

A világ környezete folyamatosan megmutatja az emberiségnek, hogyan működnek a narratívák.

Az embereket egyszerűen nem tanították meg megfelelően arra, hogyan tanuljanak abból, amit megmutatnak nekik.

A világ az igazi iskola.

Az emberiségnek folyamatosan megmutatják:

Az ismétlést.

A védelmet.

A címeket.

A tekintélyt.

Az odatartozást.

A félelmet.

A függőséget.

A hallgatást.

Az ösztönzőket.

Az érzelmet.

Az előadást.

A narratívákat.

A probléma nem az, hogy semmi sem látható.

A probléma az, hogy az embereket nem tanították meg megfelelően arra, hogyan kérdezzenek, lássanak, értsenek és tanuljanak abból, ami látható.

NARRATÍVÁK, HATALOM ÉS EMBERI TUDATOSSÁG

Az egyik legnagyobb lecke, amelyet az emberiségnek meg kell tanulnia, hogy a hatalom nemcsak erő által létezik.

A hatalom narratívákon keresztül is létezhet.

Ha az emberek alakíthatják a narratívákat, alakíthatják a viselkedést.

Ha alakíthatják a viselkedést, alakíthatják az eredményeket.

Ha alakíthatják az eredményeket, alakíthatják a világ környezetét.

Lehet, hogy az embereknek nem kell erővel rávenniük az emberiséget ugyanannak a világnak az ismétlésére, ha az emberiség önként ismétli azt.

Az emberiség narratívákat hozhat létre, narratívákat örökölhet, narratívákat védhet, majd ezeket a narratívákat magával a valósággal téveszthetti össze.

Ez az emberi történelem során működő egyik legnagyobb mechanizmus.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki alakítja a narratívát?

Ki erősíti meg a narratívát?

Kinek kedvez a narratíva?

Ki örökli a narratívát?

Ki védi a narratívát?

Ki kötődik érzelmileg a narratívához?

Ki fél megkérdőjelezni a narratívát?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez a narratíva?

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek abbahagyják a narratívákon belüli életet, és magából a valóságból kezdenek tanulni.

NARRATÍVA VS. VALÓSÁG, VALAMINT AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

A Narratíva vs. Valóság része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a narratívákat ismételten összetévesztik a valósággal.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek történeteket örökölnek még azelőtt, hogy megtanulnák megkérdőjelezni őket.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek olyan narratívákat védenek, amelyeket soha nem vizsgáltak meg önállóan.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek kollektíven létrehoznak egy hamis valóságot, majd azon belül élnek.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek kollektíven létrehoznak egy hamis valóságot, majd generációkon át védik azt.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az odatartozás erősebb az igazságnál.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek egymást másolják ahelyett, hogy a valóságból tanulnának.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek önmaguk különböző változatait adják elő ahelyett, hogy megértenék önmagukat.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a rendszerek megerősítik a narratívákat anélkül, hogy megtanítanák az embereket azok megkérdőjelezésére.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a hitrendszerek felváltják a valóságot.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg a jövő generációk ugyanazt a világot öröklik anélkül, hogy megértenék, mi hozta létre.

Az emberiség nem fejlődhet, amíg az emberek továbbra is örökölt narratívákat védenek ahelyett, hogy magából a valóságból tanulnának.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, kinek kedvez a folytatódása.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, mi állítja meg a kérdezést.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, milyen érzelem alakítja az elfogadást.

A Narratíva vs. Valóság most azt kérdezi:

Milyen történetet mutatnak be?

Milyen valóság támasztja alá?

Milyen valóság mond ellent neki?

Ki hozta létre?

Ki ismétli?

Ki védi?

Ki örökli?

Kinek kedvez?

Milyen viselkedést hoz létre?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti?

Így kezdenek az emberek az örökölt narratíváktól a valóság felé haladni.

Így jutnak el az emberek a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el az emberek a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el az emberek a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy örökölt narratívák termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

8. SZAKASZ - PSZICHOLÓGIAI HATÁS

MI VALÓJÁBAN A PSZICHOLÓGIAI HATÁS

Az 1. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk, honnan származott valami és mi alakította.

A 2. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

A 3. szakasz megállapította, hogy az emberiség azért teremti újra ismételten ugyanazt a világot, mert az ösztönzők ismételten jutalmazzák az embereket annak újrateremtéséért.

A 4. szakasz megállapította, hogy az ismétlődő viselkedés gyakran többet fed fel, mint a szavak.

Az 5. szakasz megállapította, hogy az embereket gyakran eltérítik a kérdezéstől még azelőtt, hogy a tanulás elkezdődne.

A 6. szakasz megállapította, hogy az érzelem alakíthatja a bizalmat, hitet, félelmet, reakciót, hallgatást és viselkedést még a megértés kialakulása előtt.

A 7. szakasz megállapította, hogy az emberiség kollektíven létrehozhat, örökölhet és védhet narratívákat, majd összetévesztheti őket magával a valósággal.

A 8. szakasz most a Pszichológiai Hatásra tér át.

A Pszichológiai Hatás azért létezik, mert a világ környezete folyamatosan alakítja az emberi elmét még azelőtt, hogy az emberek megértenék, hogy ezt teszi.

Az emberek nem úgy születnek, hogy értik a világot.

A világ megtanítja az embereket gondolkodni még azelőtt, hogy megértenék, hogyan védjék meg az elméjüket.

Az emberek folyamatosan ki vannak téve a következőknek:

Pénz.

Függőség.

Tekintély.

Félelem.

Hallgatás.

Ösztönzők.

Narratívák.

Viselkedés.

Ismétlés.

Összehasonlítás.

Előadás.

Felszínesség.

Ismétlődő problémák.

Az emberi elmét mindezek alakíthatják jóval az önálló gondolkodás kialakulása előtt.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit tesz ez a környezet az emberi elmével?

Mit mutatnak ismételten?

Mit fogadnak el ismételten?

Mit normalizálnak ismételten?

Mit örökölnek ismételten?

Mi alakítja a viselkedést?

Mi alakítja a megértést?

Mi alakítja a jövő generációkat?

A Pszichológiai Hatás arra tanítja az embereket, hogy megértsék, mit tesz magával az emberiséggel a világ környezetének hosszan tartó hatása.

AZ EMBERI ELME AZ EGYIK LEGNAGYOBB KÖRNYEZET, AMELYET AZ EMBERISÉG NEM VÉDETT MEG

Az emberiség egyik legnagyobb problémája, hogy az embereket gyakran pszichológiailag alakítják még azelőtt, hogy megértenék, hogy alakítják őket.

Az emberi elme az egyik legnagyobb környezet, amelyet az emberiség nem védett meg.

Az emberek olyan környezetekbe születnek, amelyeket nem ők hoztak létre.

Rendszereket örökölnek.

Viselkedéseket örökölnek.

Narratívákat örökölnek.

Tekintélyt örökölnek.

Függőséget örökölnek.

Ismétlődő mintákat örökölnek.

Az emberek ezután olyan felnőttekké nőhetnek, akik megvédik azt, amit örököltek.

Ez úgy történhet meg, hogy soha nem értik meg, mi alakította őket kezdetben.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mi alakított engem?

Mit örököltem?

Mit fogadtam el?

Mit ismételtem?

Mit nem vizsgáltam meg soha önállóan?

Mi vált számomra normálissá?

Milyen környezet segített létrehozni a megértésemet?

Kérdezés nélkül az emberek egész életükben pszichológiailag olyan környezetek által alakíthatók, amelyekből soha nem tanultak megfelelően.

A VILÁG KÖRNYEZETE FOLYAMATOSAN TANÍTJA AZ EMBERISÉGET

A világ környezete soha nem hagyja abba a tanítást.

Az emberek folyamatosan tanulnak abból, ami körülveszi őket.

A gyermekek tanulnak belőle.

A felnőttek tanulnak belőle.

A tanárok tanulnak belőle.

A szülők tanulnak belőle.

A rendszerek tanulnak belőle.

A társadalmak tanulnak belőle.

A világ környezete folyamatosan tanítja az emberiséget.

A probléma az, hogy az embereket nem tanították meg megfelelően arra, hogyan tanuljanak abból, amit megmutatnak nekik.

A világ az igazi iskola.

Lehet, hogy az emberek nem ismerik fel, de a világ környezete folyamatosan befolyásolja a viselkedést.

Az emberek a világ környezetének termékeivé válhatnak ahelyett, hogy annak tanulói lennének.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy ugyanaz a világ ismétlődik.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit tanít ez a környezet?

Milyen viselkedést jutalmaz?

Milyen viselkedést bátortalanít el?

Milyen viselkedést normalizál?

Milyen világkörnyezetet teremt újra?

Amikor az embereket nem tanítják meg arra, hogyan tanuljanak a világ környezetéből, gyakran pszichológiailag alkalmazkodnak hozzá helyette.

AZ EMBEREK ALKALMAZKODHATNAK EGÉSZSÉGTELEN KÖRNYEZETEKHEZ

Az emberi lények alkalmazkodóképesek.

Ez előnyös lehet.

De veszélyessé is válhat.

Az emberek pszichológiailag alkalmazkodhatnak egészségtelen környezetekhez.

Az emberek alkalmazkodhatnak a félelemhez.

Az emberek alkalmazkodhatnak a függőséghez.

Az emberek alkalmazkodhatnak a szorongáshoz.

Az emberek alkalmazkodhatnak a becstelenséghez.

Az emberek alkalmazkodhatnak a felszínességhez.

Az emberek alkalmazkodhatnak a nyomáshoz.

Az emberek alkalmazkodhatnak egészségtelen viselkedésekhez.

Az emberek alkalmazkodhatnak egészségtelen rendszerekhez.

Az emberek alkalmazkodhatnak ismétlődő problémákhoz.

Az emberek pszichológiailag magához a megtévesztéshez is alkalmazkodhatnak, amikor a megtévesztés ismételten normalizálódik.

Végül az egészségtelen környezetek normálissá válhatnak.

A jövő generációk ezután örökölhetik ezeket a környezeteket.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mihez alkalmazkodom?

Ennek normálisnak kellene lennie?

Mi hozza létre ezeket a körülményeket?

Milyen viselkedést védenek?

Milyen világkörnyezetet teremtenek újra?

Az emberek gyakran a tünetekhez alkalmazkodnak ahelyett, hogy az okokból tanulnának.

A PÉNZ MECHANIZMUSA

A pénz mechanizmusa a pszichológiai hatást alakító egyik legnagyobb befolyás.

A pénz alakíthatja az információt.

A pénz alakíthatja a függőséget.

A pénz alakíthatja a félelmet.

A pénz alakíthatja a hallgatást.

A pénz alakíthatja az ösztönzőket.

A pénz alakíthatja a döntéseket.

A pénz alakíthatja a viselkedést.

A pénz alakíthatja az ismétlést.

A pénz alakíthatja a környezeteket.

A pénz alakíthatja azt, aminek az elfogadására az embereket ösztönzik.

A pénz mechanizmusa alakíthatja magát az információt, a függőséget, az ösztönzőket, a félelmet, az ismétlést, a hallgatást, a viselkedést és a pszichológiai alkalmazkodást.

Az emberek pszichológiailag alkalmazkodhatnak a következményekhez anélkül, hogy valaha tanulnának az azokat létrehozó mechanizmusból.

Ez az egyik legnagyobb mechanizmus, amelyből az emberiségnek tanulnia kell.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit befolyásol itt a pénz?

Milyen viselkedést hoz létre a pénz?

Milyen hallgatást véd a pénz?

Milyen függőséget hoz létre a pénz?

Milyen félelmet hoz létre a pénz?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti a pénz?

A GYERMEKEK A LEGFONTOSABB VÉDENDŐ CSOPORT

A gyermekek nem azokkal az eszközökkel születnek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megvédjék magukat a világ környezetének pszichológiai hatásaitól.

A gyermekek pszichológiailag ki vannak téve a világ környezetének még azelőtt, hogy rendelkeznének az annak megértéséhez vagy az attól való védelemhez szükséges eszközökkel.

A gyermekek megtapasztalják:

A pénzt.

A függőséget.

A tekintélyt.

A félelmet.

Az összehasonlítást.

Az előadást.

A narratívákat.

A felszínességet.

A társadalmi nyomást.

Az ismétlődő mintákat.

Jóval azelőtt, hogy megértenék őket.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a félelmet.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a szorongást.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a függőséget.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik az összehasonlítást.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a bizonytalanságot.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a felszínességet.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a nyomást.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a hallgatást.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetnek egészségtelen viselkedéseket.

A gyermekek pszichológiailag örökölhetik a világ ismétlődő problémáit.

A gyermekeknek nem kellene pszichológiailag túlélniük a világ környezetét anélkül, hogy megfelelően megtanítanák őket tanulni belőle.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy az oktatásnak javulnia kell.

A gyermekeknek ezért meg kell tanulniuk:

Hogyan kérdezzenek.

Hogyan lássanak.

Hogyan értsenek.

Hogyan gondolkodjanak önállóan.

Hogyan tanuljanak biztonságosan a világ környezetéből.

Ezért olyan fontos az L2Q Kérdezési Eszköztár.

AZ EMBERI TUDATOSSÁGOT ALAKÍTJÁK

Az emberi tudatosságot a világ környezete alakítja még azelőtt, hogy az emberiség megértené, hogyan alakítják.

Ha ismételten félelmet mutatnak, a félelem terjedhet.

Ha ismételten összehasonlítást mutatnak, az összehasonlítás terjedhet.

Ha ismételten függőséget mutatnak, a függőség terjedhet.

Ha ismételten előadást mutatnak, az előadás terjedhet.

Ha ismételten felszínességet mutatnak, a felszínesség terjedhet.

Ha ismételten ismétlést mutatnak, az ismétlés terjedhet.

A jövő generációk ezután örökölhetik ezeket a körülményeket.

Az emberek végül elfelejthetik, kik ők, mert annyi időt töltenek a világ környezetéhez való alkalmazkodással ahelyett, hogy tanulnának belőle.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen tudatosságot hoz létre ez a környezet?

Milyen megértést hoz létre ez a környezet?

Milyen viselkedést hoz létre ez a környezet?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez a környezet?

MIÉRT FONTOS A PSZICHOLÓGIAI HATÁS

A Pszichológiai Hatás azért fontos, mert az emberiség nem fejlődhet megfelelően, miközben az embereket olyan környezetek alakítják pszichológiailag, amelyeket nem értenek.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, kinek kedvez a folytatódása.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, mi állítja meg a kérdezést.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, milyen érzelem alakítja az elfogadást.

A Narratíva vs. Valóság azt kérdezi, milyen történetet mutatnak be, és hogy a valóság alátámasztja-e.

A Pszichológiai Hatás most azt kérdezi:

Mit tesz ez a környezet az emberi elmével?

Milyen viselkedést hoz létre?

Milyen megértést hoz létre?

Milyen félelmet hoz létre?

Milyen függőséget hoz létre?

Milyen összehasonlítást hoz létre?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti?

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek továbbra is pszichológiailag alkalmazkodnak az egészségtelen világkörnyezetekhez ahelyett, hogy tanulnának belőlük és javítanák őket.

Amikor az embereket nem tanítják meg arra, hogyan tanuljanak a világ környezetéből, gyakran pszichológiailag alkalmazkodnak hozzá helyette.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

PSZICHOLÓGIAI ALAKULÁS AZ IDŐ SORÁN

A szakasz első része elmagyarázta, hogy az embereket gyakran pszichológiailag alakítják még azelőtt, hogy megértenék, hogy alakítják őket.

Ez a rész most arra tér át, hogyan fejlődik a pszichológiai alakítás az idő során.

A pszichológiai hatás általában nem egyetlen pillanatban történik.

Gyakran ismételt kitettség révén fejlődik.

Az emberek ismételten ugyanazokat a dolgokat látják.

Az emberek ismételten ugyanazokat a dolgokat hallják.

Az emberek ismételten ugyanazokat a dolgokat tapasztalják.

Az emberek ismételten ugyanazokhoz a dolgokhoz alkalmazkodnak.

Idővel az ismételt kitettség normálissá válhat.

Az emberek végül már azt sem ismerhetik fel, hogy egyáltalán alakítják őket.

Az ismételt kitettség a világ környezetén belüli egyik legnagyobb tanítóvá válhat.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Minek vagyok ismételten kitéve?

Mit fogadok el ismételten?

Mihez alkalmazkodom ismételten?

Mi vált normálissá?

Mit tanítok a jövő generációknak?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segítem?

ÖSSZEHASONLÍTÁS, STÁTUSZ ÉS ÖNÉRTÉKELÉS

Az emberek elkezdhetik magukat másokhoz hasonlítani.

Az összehasonlítás az emberi viselkedést alakító egyik legnagyobb befolyássá válhat.

Az emberek összehasonlíthatják:

A megjelenést.

A pénzt.

Az életstílust.

A népszerűséget.

A státuszt.

A sikert.

A tulajdont.

A kapcsolatokat.

A fontosságot.

Az emberek végül ezekhez az összehasonlításokhoz köthetik önértékelésüket.

Az emberek elkezdhetik azt hinni, hogy kevesebbet érnek, mert valaki másnak látszólag több van.

Az emberek elkezdhetik azt hinni, hogy többet érnek, mert több dologgal rendelkeznek.

Az emberek olyan környezetekhez mérhetik saját értéküket, amelyek nem tükrözik a valóságot.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ki tanított meg összehasonlítani?

Mihez hasonlítom magam?

Mit hoz létre az összehasonlítás?

Mit rejt el az összehasonlítás?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti az összehasonlítás?

Az összehasonlítás megakadályozhatja az embereket abban, hogy önmagukból tanuljanak, mert más emberekhez mérik magukat.

FELSZÍNESSÉG, ELŐADÁS ÉS HAZUGSÁGBAN ÉLÉS

Az emberek elkezdhetik önmaguk különböző változatait előadni.

Előadhatják a boldogságot.

Előadhatják a sikert.

Előadhatják a magabiztosságot.

Előadhatják a tökéletességet.

Előadhatják az odatartozást.

Előadhatják a fontosságot.

Az emberek elrejthetik, hogyan éreznek valójában.

Az emberek elrejthetik a küzdelmeiket.

Az emberek elrejthetik a szenvedést.

Az emberek elrejthetik a bizonytalanságot.

Az emberek elrejthetik a félelmet.

Az emberek elrejthetik a magányt.

Az emberek végül magán az előadáson belül kezdhetnek élni.

Más emberek ezután lemásolhatják ezt az előadást.

Ez ciklust hozhat létre.

Az előadás utánzást hoz létre.

Az utánzás ismétlést hoz létre.

Az ismétlés normalizálást hoz létre.

A normalizálás olyan jövő generációkat hoz létre, amelyek valóságként öröklik az előadást.

Az emberek pszichológiailag magához a megtévesztéshez is alkalmazkodhatnak, amikor a megtévesztés ismételten normalizálódik.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit mutatnak?

Mit rejtenek el?

Minek tettetem magam?

Mit félek felfedni?

Tanulok?

Vagy előadok?

Az embereknek meg kell tanulniuk, hogy a bemutatás nem automatikusan valóság.

TÁRSADALMI KÖRNYEZETEK ÉS EGYMÁS MÁSOLÁSA

Az emberek egymástól tanulnak.

Ez előnyös lehet.

De veszélyessé is válhat.

Az emberek lemásolhatják:

A szavakat.

A véleményeket.

A viselkedéseket.

Az életstílusokat.

A megjelenéseket.

A személyiségeket.

A hiteket.

A reakciókat.

Az érzelmeket.

A szokásokat.

Az emberek végül abbahagyhatják az önálló gondolkodást.

Helyette követni kezdhetnek.

Azt kérdezhetik:

Mit csinál mindenki más?

Ahelyett, hogy azt kérdeznék:

Mi igaz?

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Tanulok?

Vagy másolok?

Megértek?

Vagy követek?

Önállóan gondolkodom?

Vagy beilleszkedem?

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy az emberiség ismételten újrateremti ugyanazt a világot.

FÉLELEM, SZORONGÁS ÉS PSZICHOLÓGIAI TÚLÉLÉS

Az emberek pszichológiailag alkalmazkodhatnak egészségtelen környezetekhez.

Ez félelmet hozhat létre.

Ez szorongást hozhat létre.

Ez nyomást hozhat létre.

Ez bizonytalanságot hozhat létre.

Az emberek elkezdhetnek túlélni környezeteket ahelyett, hogy tanulnának belőlük.

Az emberek kimerülhetnek.

Az emberek túlterheltté válhatnak.

Az emberek függővé válhatnak.

Az emberek érzelmileg eltávolodhatnak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Tanulok ebből a környezetből?

Vagy túlélem?

Mi hozza létre ezeket a körülményeket?

Mi hozza létre ezeket az érzelmeket?

Milyen világkörnyezetet teremtenek újra?

Az embereknek nem kellene pszichológiailag túlélniük olyan környezeteket, amelyeket nem tanítottak meg nekik megfelelően megérteni.

KAPZSISÁG, IRIGYSÉG ÉS EMBERI TUDATOSSÁG

Az emberek elkezdhetik pénzen keresztül mérni az értéket.

Az emberek elkezdhetik státuszon keresztül mérni az értéket.

Az emberek elkezdhetik tulajdonon keresztül mérni az értéket.

Az emberek elkezdhetik megjelenésen keresztül mérni az értéket.

Az emberek elkezdhetik népszerűségen keresztül mérni az értéket.

Ez kapzsiságot hozhat létre.

Ez irigységet hozhat létre.

Ez versengést hozhat létre.

Ez bizonytalanságot hozhat létre.

Az emberek végül abbahagyhatják a világból való tanulást, és helyette versenyezni kezdhetnek benne.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mit hajszolok?

Miért hajszolom?

Ki tanított meg arra, hogy értékesnek tartsam?

Milyen viselkedést hoz ez létre?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti ez?

Az emberi tudatosság nem fejlődhet megfelelően, amikor az embereket megértés helyett versengésre tanítják.

GYERMEKEK ÉS PSZICHOLÓGIAI ÖRÖKSÉG

A gyermekek nemcsak információt örökölnek.

A gyermekek környezeteket örökölnek.

A gyermekek viselkedéseket örökölnek.

A gyermekek félelmeket örökölnek.

A gyermekek narratívákat örökölnek.

A gyermekek nyomást örökölnek.

A gyermekek összehasonlítást örökölnek.

A gyermekek felszínességet örökölnek.

A gyermekek előadást örökölnek.

A gyermekek függőséget örökölnek.

A gyermekek a világ ismétlődő problémáit öröklik.

A gyermekek a körülöttük lévő felnőttektől is tanulnak.

A gyermekek megtanulhatják a hamis boldogságot.

A gyermekek megtanulhatják az összehasonlítást.

A gyermekek megtanulhatják a társadalmi nyomást.

A gyermekek megtanulhatják a hallgatást.

A gyermekek megtanulhatják az előadást.

A gyermekek megtanulhatják, hogyan rejtsék el a szenvedést.

A gyermekek pszichológiailag magát a túlélést is örökölhetik.

A gyermekek végül a szenvedést is örökölhetik még azelőtt, hogy megértenék, mi hozta létre.

Ez az egyik legnagyobb oka annak, hogy az emberiség ugyanazt a világot ismétli.

A gyermekeknek ezért meg kell tanulniuk biztonságosan kérdezni még azelőtt, hogy ezek a hatások mélyen normalizálódnának.

EMBERI TUDATOSSÁG ÉS A VILÁG KÖRNYEZETE

Az emberi tudatosságot a világ környezete alakítja.

Az emberi tudatosságot már azelőtt alakítják, hogy az emberiség megértené, hogyan alakítják.

Ha ismételten félelmet mutatnak, a félelem terjedhet.

Ha ismételten összehasonlítást mutatnak, az összehasonlítás terjedhet.

Ha ismételten függőséget mutatnak, a függőség terjedhet.

Ha ismételten előadást mutatnak, az előadás terjedhet.

Ha ismételten felszínességet mutatnak, a felszínesség terjedhet.

Ha ismételten ismétlést mutatnak, az ismétlés terjedhet.

A jövő generációk ezután örökölhetik ezeket a körülményeket.

Az emberek végül elfelejthetik, kik ők, mert annyi időt töltenek a világ környezetéhez való alkalmazkodással ahelyett, hogy tanulnának belőle.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit tanít ez a környezet az emberiségnek?

Milyen tudatosságot hoz létre?

Milyen megértést hoz létre?

Milyen világ újrateremtését segíti?

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek abbahagyják a világ környezetéhez való pszichológiai alkalmazkodást, és helyette tanulni kezdenek belőle.

A PÉNZ MECHANIZMUSA ÉS A PSZICHOLÓGIAI ALKALMAZKODÁS

A pénz mechanizmusa alakíthatja az információt.

A pénz mechanizmusa alakíthatja a függőséget.

A pénz mechanizmusa alakíthatja a félelmet.

A pénz mechanizmusa alakíthatja a viselkedést.

A pénz mechanizmusa alakíthatja az ismétlést.

A pénz mechanizmusa alakíthatja a hallgatást.

A pénz mechanizmusa magát a pszichológiai alkalmazkodást is alakíthatja.

Az emberek pszichológiailag alkalmazkodhatnak a következményekhez anélkül, hogy valaha tanulnának az azokat létrehozó mechanizmusból.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit befolyásol a pénz?

Milyen viselkedést hoz létre a pénz?

Milyen félelmet hoz létre a pénz?

Milyen függőséget hoz létre a pénz?

Milyen hallgatást véd a pénz?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti a pénz?

PSZICHOLÓGIAI HATÁS ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

A Pszichológiai Hatás része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek pszichológiailag olyan környezetekhez alkalmazkodnak, amelyeket nem értenek.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben a gyermekek ki vannak téve a világ problémáinak anélkül, hogy megfelelően megtanítanák őket tanulni azokból.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek hamis valóságokhoz hasonlítják magukat.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek önmaguk különböző változatait adják elő ahelyett, hogy megértenék önmagukat.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek pszichológiailag túlélnek egészségtelen környezeteket ahelyett, hogy javítanák őket.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek ismétlődő problémákhoz alkalmazkodnak ahelyett, hogy tanulnának abból, ami létrehozza őket.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben a pénz mechanizmusa továbbra is alakítja az információt, a függőséget, a félelmet, a viselkedést, az ismétlést és a hallgatást, miközben az emberek

pszichológiailag a következményekhez alkalmazkodnak az okokból való tanulás helyett.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, kinek kedvez a folytatódása.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, mi állítja meg a kérdezést.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, milyen érzelem alakítja az elfogadást.

A Narratíva vs. Valóság azt kérdezi, milyen történetet mutatnak be, és hogy a valóság alátámasztja-e.

A Pszichológiai Hatás most azt kérdezi:

Mit tesz ez a környezet az emberi elmével?

Mit tesz ez a környezet a gyermekekkel?

Mit tesz ez a környezet a megértéssel?

Mit tesz ez a környezet az emberi tudatossággal?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segíti?

Így kezdenek az emberek a pszichológiai alkalmazkodástól a megértés felé haladni.

Így jutnak el az emberek a hittől a vizsgálatig.

Így jutnak el az emberek a vizsgálattól a látásig.

Így jutnak el az emberek a látástól a megértésig.

Így jutnak el az emberek a megértéstől a tanulásig.

Így jutnak el az emberek a tanulástól az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

9. SZAKASZ - ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL

MI VALÓJÁBAN AZ ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL

Az 1. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk, honnan származott valami és mi alakította.

A 2. szakasz megállapította, hogy az embereknek meg kell tanulniuk, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

A 3. szakasz megállapította, hogy az emberiség azért teremti újra ismételten ugyanazt a világot, mert az ösztönzők ismételten jutalmazzák az embereket annak újrateremtéséért.

A 4. szakasz megállapította, hogy az ismétlődő viselkedés gyakran többet fed fel, mint a szavak.

Az 5. szakasz megállapította, hogy az embereket gyakran eltérítik a kérdezéstől még azelőtt, hogy a tanulás elkezdődne.

A 6. szakasz megállapította, hogy az érzelem alakíthatja a bizalmat, hitet, félelmet, reakciót, hallgatást és viselkedést még a megértés kialakulása előtt.

A 7. szakasz megállapította, hogy az emberiség kollektíven létrehozhat, örökölhet és védhet narratívákat, majd összetéveszthetí őket magával a valósággal.

A 8. szakasz megállapította, hogy a világ környezete pszichológiailag alakítja az emberiséget még azelőtt, hogy az emberiség megértené, hogy ezt teszi.

A 9. szakasz most az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol részre tér át.

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol azért létezik, mert az emberiség gyakran különböző mércéket alkalmaz különböző emberekre, rendszerekre, környezetekre és helyzetekre.

Az emberek alkalmazhatnak egy mércét másokra, miközben saját magukat védik.

Az emberek alkalmazhatnak egy mércét a rendszerekre, miközben a tekintélyt védik.

Az emberek alkalmazhatnak egy mércét a tekintélyre, miközben azt védik, amitől függenek.

Az emberek megkérdőjelezhetnek egy dolgot, miközben egy másikat nem hajlandók megkérdőjelezni.

Az emberek megkérdőjelezhetnek egy narratívát, miközben belépnek egy másikba.

Az emberek megkérdőjelezhetnek egy rendszert, miközben egy másikat védenek.

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol arra tanítja az embereket, hogy eltávolítsák a kettős mércéket a tanulásból.

De az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol több a kettős mércéknél.

Arra tanítja az embereket, hogy megértsék, miért használnak eleve különböző mércéket.

Az emberek gyakran azért alkalmaznak különböző mércéket, mert a függőség, a félelem, az odatartozás, az identitás, a pénz, a

tekintély, az érzelem és az örökölt narratívák befolyásolják, hol hajlandók tanulni.

AZ EMBERISÉG GYAKRAN KÜLÖNBÖZŐ MÉRCÉKET HASZNÁL

Az egyik legnagyobb oka annak, hogy az emberiség ismételten újrateremti ugyanazt a világot, hogy az emberek gyakran különböző mércéket használnak.

Az emberek szelektívvé válhatnak.

Szelektív kérdezés.

Szelektív bizonyíték.

Szelektív bizalom.

Szelektív szkepticizmus.

Szelektív érzelem.

Szelektív felháborodás.

Szelektív narratívák.

Szelektív engedély.

Szelektív tanulás.

Az emberek nehéz kérdéseket tehetnek fel, amikor valami fenyegeti őket, de abbahagyhatják a kérdezést, amikor valami hasznot hoz nekik.

Az emberek bizonyítéki mércét alkalmazhatnak valamire, amit nem szeretnek, miközben megvédenek valamit, amitől függenek.

Az emberek következetességet követelhetnek másoktól, miközben saját következetességüket elkerülik.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ugyanazt a mércét alkalmazom mindenhol?

Védek valamit?

Kerülök valamit?

Mit nem vagyok hajlandó megkérdőjelezni?

Mitől függök?

Mihez kötődöm érzelmileg?

Mi válik kényelmetlenné, amikor itt ugyanazt a mércét alkalmazom?

A kettős mércék a világ ismétlődő problémáinak folytatódását lehetővé tevő egyik legnagyobb mechanizmussá válhatnak.

UGYANAZT A MÉRCÉT KELL ALKALMAZNI MINDENHOL

Az igazság nem igényel különböző mércéket attól függően, kit vizsgálnak.

Ugyanazt a mércét kell alkalmazni mindenhol.

Ugyanaz a mérce vonatkozik:

Az emberekre.

A gyermekekre.

A felnőttekre.

A szülőkre.

A tanárokra.

Az iskolákra.

A kormányokra.

A médiára.

A rendőrségre.

A rendszerekre.

Az intézményekre.

A szervezetekre.

A tekintélyre.

A szakértőkre.

A narratívákra.

Az információra.

A történetekre.

A hitekre.

Ugyanez a mérce saját magunkra is vonatkozik.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ezt a mércét saját magamra is alkalmaznám?

Ezt a mércét arra is alkalmaznám, akit támogatok?

Ezt a mércét arra is alkalmaznám, akivel nem értek egyet?

Ezt a mércét egy rendszerre is alkalmaznám?

Ezt a mércét a tekintélyre is alkalmaznám?

Ezt a mércét arra is alkalmaznám, amitől függök?

Az önálló gondolkodás nem fejlődhet ki teljesen addig, amíg az emberek meg nem tanulják ugyanazt a mércét alkalmazni mindenhol.

AZ EMBEREK GYAKRAN OTT HAGYJÁK ABBA A TANULÁST, AHOL KÉNYELMETLENNÉ VÁLIK

Az emberek gyakran pontosan azon a ponton hagyják abba a tanulást, ahol a tanulás elkezdi megkérdőjelezni azt, amitől függenek.

Abbahagyhatják a kérdezést, amikor pénz kerül a képbe.

Abbahagyhatják a kérdezést, amikor az odatartozás veszélybe kerül.

Abbahagyhatják a kérdezést, amikor tekintély érintett.

Abbahagyhatják a kérdezést, amikor az identitásukat megkérdőjelezik.

Abbahagyhatják a kérdezést, amikor a szerepük feltárul.

Abbahagyhatják a kérdezést, amikor saját viselkedésüket kell megvizsgálni.

Ez azért számít, mert a tanulás gyakran ott kezdődik, ahol a kényelem véget ér.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Hol hagyom abba a kérdezést?

Hol válik számomra kényelmetlenné?

Mit fed fel ez a kellemetlenség?

Mit védek?

Mit kell esetleg megértenem, ha tovább kérdezek?

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol arra tanítja az embereket, hogy ne hagyják abba a tanulást, amikor a kérdezés kényelmetlenné válik.

A PÉNZ MECHANIZMUSA ÉS A KÜLÖNBÖZŐ MÉRCÉK

A pénz mechanizmusa az egyik legnagyobb oka lehet annak, hogy az emberek nem alkalmazzák ugyanazt a mércét mindenhol, mert a függőség befolyásolhatja, hol hajlandók kérdezni.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek megkérdőjeleznek.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek elkerülnek.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek védenek.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek megvédenek.

A pénz alakíthatja azt, amiről az emberek hallgatnak.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek ismételnek.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek hajlandók megvizsgálni.

Az emberek alkalmazhatnak egy mércét azelőtt, hogy pénz kerülne a képbe, és egy másikat azután, hogy megjelenik a függőség.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mit befolyásol itt a pénz?

Milyen függőség létezik?

Mit fizetnek nekem azért, hogy ismételjek?

Mit fizetnek nekem azért, hogy védjek?

Mit félek megkérdőjelezni a pénz miatt?

Milyen mérce változik meg, amikor pénz kerül a képbe?

Ha a pénz mechanizmusa megváltoztatja az alkalmazott mércét, akkor a mércét nem alkalmazzák mindenhol.

AZ EMBEREK GYAKRAN AZT KÉRDŐJELEZIK MEG, AMIT NEM SZERETNEK, MIKÖZBEN AZT VÉDIK, AMITŐL FÜGGENEK

Az emberek a szelektív tanulás csapdájába eshetnek.

Az emberek megkérdőjelezhetik azt, amit nem szeretnek.

Az emberek védhetik azt, amiből hasznuk származik.

Az emberek védhetik azt, amitől függenek.

Az emberek védhetik azt, ami biztonságosnak érződik.

Az emberek védhetik azt, amit örököltek.

Az emberek védhetik azt, amit mindenki más is véd.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Miért kérdőjelezem meg ezt?

Miért nem kérdőjelezem meg azt?

Mit védek?

Mitől félek, hogy elveszítem?

Mitől félek, hogy meglátom?

Milyen mércét nem vagyok hajlandó alkalmazni?

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol arra tanítja az embereket, hogy eltávolítsák az érzelmi részrehajlást a tanulásból.

ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL MIND A NYOLC SZAKASZRA

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol az a szakasz, amely összehozza az előző nyolc szakaszt.

A Forrás és Eredetet mindenhol alkalmazni kell.

A Bizonyítéki Mércét mindenhol alkalmazni kell.

Az Ösztönzés és Hasznot mindenhol alkalmazni kell.

A Jellem és Következetességet mindenhol alkalmazni kell.

Az Engedély a Kérdezésre részt mindenhol alkalmazni kell.

Az Érzelmi Befolyást mindenhol alkalmazni kell.

A Narratíva vs. Valóságot mindenhol alkalmazni kell.

A Pszichológiai Hatást mindenhol alkalmazni kell.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mindenhol használom ezeket az eszközöket?

Vagy csak ott, ahol kényelmesnek érződik?

Ugyanazt a mércét alkalmazom minden szakaszra?

Vagy szelektíven használom az eszköztárat?

AZ OKTATÁSNAK KÖVETKEZETES GONDOLKODÁST KELL TANÍTANIA

Az oktatás gyakran arra tanítja az embereket, hogy különválasszák a tantárgyakat.

De a világ környezete összekapcsolódik.

Az embereket meg kell tanítani arra, hogy mindenhol ugyanazokat a mércéket alkalmazzák.

Ellenkező esetben az emberek egy terület megkérdőjelezésének szakértőivé válhatnak úgy, hogy egy másikat soha nem kérdőjeleznek meg.

Az emberek nagy tudással rendelkezhetnek anélkül, hogy önálló gondolkodókká válnának.

Az emberek tájékozottak lehetnek, miközben továbbra is ugyanazt a világot teremtik újra.

Az oktatásnak ezért meg kell tanítania az embereket a kettős mércék felismerésére.

Az oktatásnak meg kell tanítania a gyermekeket a szelektív igazság felismerésére.

Az oktatásnak meg kell tanítania a gyermekeket a szelektív felháborodás felismerésére.

Az oktatásnak meg kell tanítania a gyermekeket a szelektív kérdezés felismerésére.

Az oktatásnak meg kell tanítania a gyermekeket a szelektív tanulás felismerésére.

A gyermekek örökölhetnek kettős mércéket még azelőtt, hogy megértenék, mik azok.

A cél nem az emberek támadása.

A cél a következetesség létrehozása.

EZ A SZAKASZ SAJÁT MAGUNKRA IS VONATKOZIK

Az emberek egyik legnagyobb hibája azt hinni, hogy ezek a szakaszok csak másokra vonatkoznak.

Saját magunkra is vonatkoznak.

Az embereknek meg kell kérdezniük:

Mihez járulok hozzá?

Mit ismétlek?

Mit védek?

Mit kerülök?

Mit örököltem?

Mit nem vizsgáltam meg soha önállóan?

Ugyanazt a mércét alkalmaznám saját magamra is?

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol eltávolítja a kivételeket a tanulásból.

Senkit sem szabad automatikusan kivonni a kérdezés alól.

ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL ÉS AZ EMBERI TUDATOSSÁG

Az emberi tudatosság nem fejlődhet megfelelően, miközben az élet különböző területeire különböző mércéket alkalmaznak.

Ha az emberek egy mércét alkalmaznak saját magukra, és egy másikat másokra, a tudatosság nem fejlődik.

Ha az emberek egy mércét alkalmaznak azokra a rendszerekre, amelyeket nem szeretnek, és egy másikat azokra, amelyektől függenek, a tudatosság nem fejlődik.

Ha az emberek egy mércét alkalmaznak azokra a narratívákra, amelyeket elutasítanak, és egy másikat azokra, amelyeket érzelmileg védenek, a tudatosság nem fejlődik.

Ha az emberek egy mércét alkalmaznak a távoli tekintélyre, de nem a hozzájuk közel álló tekintélyre, a tudatosság nem fejlődik.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor az emberek megtanulják ugyanazt a mércét alkalmazni mindenhol.

MIÉRT FONTOS AZ ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol azért fontos, mert az emberiség nem fejlődhet megfelelően, miközben különböző mércéket alkalmaznak különböző emberekre, rendszerekre, narratívákra és környezetekre.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek másokat megkérdőjeleznek, de saját magukat nem.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek egy tekintélyt megkérdőjeleznek, de egy másikat nem.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek egy narratívát megkérdőjeleznek, miközben egy másikat védenek.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek szelektíven alkalmazzák az igazságot.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek szelektíven alkalmazzák a tanulást.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek abbahagyják a tanulást ott, ahol a kérdezés kényelmetlenné válik.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben a pénz mechanizmusa megváltoztatja azt a mércét, amelyet az emberek hajlandók alkalmazni.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben a kettős mércék normalizáltak maradnak.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, kinek kedvez a folytatódása.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, mi állítja meg a kérdezést.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, milyen érzelem alakítja az elfogadást.

A Narratíva vs. Valóság azt kérdezi, milyen történetet mutatnak be, és hogy a valóság alátámasztja-e.

A Pszichológiai Hatás azt kérdezi, mit tesz a világ környezete az emberi elmével.

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol most azt kérdezi:

Ugyanazt a mércét alkalmazom mindenhol?

Mit mentesítek?

Mit védek?

Mit nem vagyok hajlandó megvizsgálni?

Hol állítja meg a kellemetlenség a kérdezésemet?

Hol változtatja meg a pénz a mércét?

Milyen világkörnyezet jön újra létre, amikor különböző mércéket használnak?

Így jutnak el az emberek a szelektív tanulástól a következetes tanulásig.

Így jutnak el az emberek a szelektív kérdezéstől az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

KETTŐS MÉRCÉK ÉS AZ EMBERISÉG

E szakasz első része elmagyarázta, hogy az emberiség gyakran különböző mércéket alkalmaz különböző emberekre, rendszerekre, környezetekre és helyzetekre.

Ez a rész most arra tér át, hogyan teremtik újra a különböző mércék ismételten a világ környezetét.

A kettős mércék láthatatlanná válhatnak.

Az emberek talán észre sem veszik, hogy használják őket.

Az emberek egy mércét alkalmazhatnak saját magukra, és egy másikat másokra.

Az emberek egy mércét alkalmazhatnak a tekintélyre, és egy másikat hétköznapi emberekre.

Az emberek egy mércét alkalmazhatnak egy csoportra, és egy másikat egy másik csoportra.

Az emberek egy mércét alkalmazhatnak egy narratívára, és egy másikat egy másik narratívára.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Következetes vagyok?

Milyen mércéket változtatok meg?

Mit védek?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segítem?

A kettős mércék a világ ismétlődő problémáinak folytatódását okozó egyik legnagyobb okká válhatnak.

ODATARTOZÁS, IDENTITÁS ÉS ANNAK VÉDELME, AMI BIZTONSÁGOSNAK ÉRZŐDIK

Az emberek érzelmileg kötődhetnek ahhoz, amitől függenek.

Az emberek érzelmileg kötődhetnek ahhoz, amit örököltek.

Az emberek érzelmileg kötődhetnek ahhoz, amivel azonosulnak.

Az emberek érzelmileg kötődhetnek az odatartozáshoz.

Az emberek elkezdhetnek identitásokat védeni ahelyett, hogy a valóságból tanulnának.

Az emberek elkezdhetnek csoportokat védeni ahelyett, hogy a viselkedésből tanulnának.

Az emberek elkezdhetnek hiteket védeni ahelyett, hogy a bizonyítékból tanulnának.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Identitásom mely részét védem?

Odatartozásom mely részét védem?

Mitől félek, hogy elveszítem?

Mitől félek, hogy meglátom?

Mit tanulnék, ha itt ugyanazt a mércét alkalmaznám?

Az emberek gyakran azt védik, amitől biztonságban érzik magukat.

Ez megállíthatja a tanulást.

TÖRZSISÉG, MEGOSZTOTTSÁG ÉS SZELEKTÍV IGAZSÁG

Az emberek csoportokra oszthatják magukat.

A csoportok erősebbé válhatnak a tanulásnál.

A csoportok erősebbé válhatnak az igazságnál.

A csoportok erősebbé válhatnak a megértésnél.

Az emberek védhetik a saját oldalukat.

Az emberek támadhatják a másik oldalt.

Az emberek elutasíthatják az információt attól függően, ki mutatja be.

Az emberek elfogadhatják az információt attól függően, ki mutatja be.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Elhinném ezt, ha valaki más mondaná?

Elutasítanám ezt, ha valaki mondaná, akit támogatok?

Tanulok?

Vagy oldalt választok?

A szelektív igazság az önálló gondolkodást akadályozó egyik legnagyobb mechanizmussá válhat.

A FÜGGŐSÉG VÉDELME

Az emberek függővé válhatnak olyan környezetektől, amelyeket soha nem vizsgáltak meg önállóan.

Az emberek függővé válhatnak rendszerektől.

Az emberek függővé válhatnak a tekintélytől.

Az emberek függővé válhatnak a pénztől.

Az emberek függővé válhatnak a jóváhagyástól.

Az emberek függővé válhatnak az odatartozástól.

Ezután védhetik ezeket a függőségeket.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Mitől függök?

Megkérdőjelezném, ha elveszíteném?

Megkérdőjelezném, ha valaki mást érintene?

Megkérdőjelezném, ha nem származna belőle hasznom?

Az emberek gyakran úgy védik a függőséget, hogy nem ismerik fel, hogy ezt teszik.

A PÉNZ MECHANIZMUSA ÉS A KÖVETKEZETESSÉG

A pénz mechanizmusa az egyik legnagyobb oka lehet annak, hogy az emberek nem alkalmazzák ugyanazt a mércét mindenhol.

A függőség befolyásolhatja, hol hajlandók az emberek tanulni.

A függőség befolyásolhatja, hol hajlandók az emberek kérdezni.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek védenek.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek elkerülnek.

A pénz alakíthatja azt, amit az emberek ismételnek.

A pénz alakíthatja azt, amiről az emberek hallgatnak.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen mérce változik meg, amikor pénz kerül a képbe?

Milyen függőség létezik?

Mit védek?

Mitől félek, hogy elveszítem?

Mit tanulnék, ha a pénzt eltávolítanánk ebből a helyzetből?

Ha a pénz mechanizmusa megváltoztatja az alkalmazott mércét, akkor a mércét nem alkalmazzák mindenhol.

AZ EMBEREK SZELEKTÍV TANULÓKKÁ VÁLHATNAK

Az emberek rendkívül jóvá válhatnak egyes területek megkérdőjelezésében, miközben másokat nem hajlandók megkérdőjelezni.

Az emberek szakértővé válhatnak a máshol lévő problémák meglátásában, miközben nem hajlandók meglátni saját hozzájárulásukat.

Az emberek szakértővé válhatnak az ellentmondások feltárásában, miközben saját ellentmondásaikat védik.

Az emberek szakértővé válhatnak a narratívák megkérdőjelezésében, miközben örökölt narratívákat védenek.

Az emberek szakértővé válhatnak a rendszerek megkérdőjelezésében, miközben olyan rendszereket védenek, amelyektől függenek.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Tanulok?

Vagy kiválasztom, hol vagyok hajlandó tanulni?

Mi állít meg a tanulásban?

Mi tesz kényelmetlenné?

Az emberek gyakran pontosan azon a ponton hagyják abba a tanulást, ahol a tanulás elkezdi megkérdőjelezni azt, amitől függenek.

A szelektív tanulás az önálló gondolkodás egyik legnagyobb akadályává válhat.

A GYERMEKEK KÜLÖNBÖZŐ MÉRCÉKET ÖRÖKÖLHETNEK

A gyermekek a felnőttektől tanulnak.

A gyermekek figyelik, mit tesznek a felnőttek.

A gyermekek figyelik, mit kerülnek a felnőttek.

A gyermekek figyelik, mit védenek a felnőttek.

A gyermekek figyelik, mit ismételnek a felnőttek.

A gyermekek kettős mércéket örökölhetnek még azelőtt, hogy megértenék, mik azok.

A gyermekek örökölhetnek:

Szelektív igazságot.

Szelektív felháborodást.

Szelektív kérdezést.

Szelektív tanulást.

Szelektív bizonyítékot.

Szelektív bizalmat.

A gyermekek megtanulhatják:

Kérdőjelezz meg másokat, de saját magadat ne.

Kérdőjelezz meg egyes rendszereket, de másokat ne.

Kérdőjelezz meg egyes tekintélyeket, de másokat ne.

Kérdőjelezz meg egyes narratívákat, de másokat ne.

Kérdőjelezz meg egyes embereket, de másokat ne.

A jövő generációk ezután újrateremthetik ugyanazt a világot anélkül, hogy értenék, miért.

A gyermekeknek ezért kezdettől fogva meg kell tanulniuk a következetességet.

A KÖVETKEZETESSÉG AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSÉHEZ VEZETŐ EGYIK LEGNAGYOBB ÚT

Az emberiség fejlődése nem valósulhat meg megfelelően következetesség nélkül.

A következetesség eltávolítja a kivételeket.

A következetesség eltávolítja a részrehajlást.

A következetesség eltávolítja a szelektív tanulást.

A következetesség eltávolítja a szelektív igazságot.

A következetesség eltávolítja a szelektív kérdezést.

A következetesség segít az embereknek önálló gondolkodókká válni.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Ezt a mércét mindenhol alkalmaznám?

Mindenkire alkalmaznám?

Saját magamra is alkalmaznám?

Arra is alkalmaznám, amit támogatok?

Arra is alkalmaznám, amitől függök?

Az önálló gondolkodás nem fejlődhet ki teljesen addig, amíg az emberek meg nem tanulják ugyanazt a mércét alkalmazni mindenhol.

EMBERI TUDATOSSÁG ÉS KÖVETKEZETESSÉG

Az emberi tudatosság nem fejlődhet megfelelően, miközben az élet különböző területeire különböző mércéket alkalmaznak.

Az emberek rendkívül nagy tudással rendelkezhetnek, miközben következetlenek maradnak.

Az emberek tájékozottak lehetnek, miközben következetlenek maradnak.

Az emberek képzettek lehetnek, miközben következetlenek maradnak.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor a következetesség erősebbé válik a részrehajlásnál.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor a következetesség erősebbé válik az odatartozásnál.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor a következetesség erősebbé válik a függőségnél.

Az emberi tudatosság akkor fejlődik, amikor a következetesség erősebbé válik a félelemnél.

Az embereknek ezért meg kell kérdezniük:

Milyen következetességet kerülök?

Milyen mércét nem vagyok hajlandó alkalmazni?

Milyen világkörnyezet újrateremtését segítem?

UGYANAZ A MÉRCE SAJÁT MAGUNKRA IS VONATKOZIK

Ez a szakasz saját magunkra is vonatkozik.

Senkit sem szabad kivételként kezelni.

Ugyanaz a mérce vonatkozik saját magunkra.

Ugyanaz a mérce vonatkozik a munkánkra.

Ugyanaz a mérce vonatkozik a hiteinkre.

Ugyanaz a mérce vonatkozik a viselkedésünkre.

Ugyanaz a mérce vonatkozik a hozzájárulásainkra.

Ugyanaz a mérce vonatkozik mindenhol.

Ez az őszinteséghez vezető egyik legnagyobb út.

ALKALMAZD UGYANAZT MINDENHOL ÉS AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol része Az Emberiség Fejlődéséhez Vezető Hiányzó Útvonalnak.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben különböző mércéket alkalmaznak különböző emberekre, rendszerekre, tekintélyekre, narratívákra és környezetekre.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek megkérdőjeleznek egy dolgot és védenek egy másikat.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek szelektíven alkalmazzák az igazságot.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek szelektíven alkalmazzák a tanulást.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben az emberek azt védik, amitől függenek.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben a gyermekek különböző mércéket örökölnek.

Az emberiség nem fejlődhet, miközben a következetlenség normalizált marad.

A Forrás és Eredet azt kérdezi, honnan származott valami és mi alakította.

A Bizonyítéki Mérce azt kérdezi, hogy a bizonyíték alátámasztja-e azt, amit állítanak.

Az Ösztönzés és Haszon azt kérdezi, kinek kedvez a folytatódása.

A Jellem és Következetesség azt kérdezi, hogy a viselkedés összhangban van-e azzal, amit állítanak.

Az Engedély a Kérdezésre azt kérdezi, mi állítja meg a kérdezést.

Az Érzelmi Befolyás azt kérdezi, milyen érzelem alakítja az elfogadást.

A Narratíva vs. Valóság azt kérdezi, milyen történetet mutatnak be, és hogy a valóság alátámasztja-e.

A Pszichológiai Hatás azt kérdezi, mit tesz a világ környezete az emberi elmével.

Az Alkalmazd Ugyanazt Mindenhol most azt kérdezi:

Ugyanazt a mércét alkalmazom mindenhol?

Mit mentesítek?

Mit védek?

Mit nem vagyok hajlandó megvizsgálni?

Hol állítja meg a kellemetlenség a kérdezésemet?

Hol változtatja meg a pénz a mércét?

Milyen világkörnyezet jön újra létre, amikor különböző mércéket használnak?

Így jutnak el az emberek a szelektív tanulástól a következetes tanulásig.

Így jutnak el az emberek a szelektív kérdezéstől az önálló gondolkodásig.

Így jutnak el az emberek attól, hogy a világ környezetének termékei legyenek, odáig, hogy a világ környezetének tanulóivá váljanak.

AZ EMBERISÉG FEJLŐDÉSE

Az Emberiség Fejlődése az L2Q Kérdezési Rendszer közvetlen eredménye.

Ez az oka annak, hogy a hiányzó oktatási útvonalat kifejlesztették.

Ez az oka annak, hogy a Bizonyítékok Könyvét oktatási útvonallá alakították.

Ez az oka annak, hogy a World Education Online, a Q2L és a Young Questioners létezik.

A cél soha nem egyszerűen a kérdezés javítása volt.

A cél soha nem egyszerűen az oktatás javítása volt.

A cél soha nem egyszerűen több információ biztosítása volt.

A cél az Emberiség Fejlődése.

A Bizonyítékok Könyve nem csupán több mint 30 év első kézből származó tapasztalatát, időbélyeggel ellátott bizonyítékait, nyilvános nyilvántartásait, videóit, élő közvetítéseit, vitatásait, rendszer-interakcióit, ismétlődő mintáit, hallgatását, cáfolat hiányát és a világ környezetének megfigyelését dokumentálta.

Egy ellentmondást tárt fel.

A kérdezés már létezett.

Az információ már létezett.

A bizonyíték már létezett.

Az oktatás már létezett.

Mégis ugyanaz az ismétlődő világ folytatódott.

Az emberiség továbbra is azt ismételte, amit nem látott, nem értett és nem tanult meg megfelelően.

Annak ellenére, hogy információ létezett.

Annak ellenére, hogy kérdezés létezett.

Annak ellenére, hogy bizonyíték létezett.

Annak ellenére, hogy oktatás létezett.

Az ismétlés folytatódott.

Ez feltárta a hiányzó útvonalat.

A probléma nem az információ hiánya volt.

A probléma nem a kérdezés hiánya volt.

A probléma nem a bizonyíték hiánya volt.

A probléma nem az oktatási rendszerek hiánya volt.

A probléma egy strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonal hiánya volt annak megtanulására, hogyan kell magát a világ környezetét megkérdőjelezni, látni, megérteni és abból tanulni.

Az emberiség nem tanulhat abból, amit nem lát vagy nem ért.

A Bizonyítékok Könyve segített láthatóvá és érthetővé tenni az ismétlődő világot.

Segített feltárni a kapcsolatot aközött, amiből az emberiség tanul, és amivé az emberiség ismételten válik.

Segített feltárni, mit mutatott ismételten a világ környezete az idő során.

Feltárta, mi ismétlődött.

Feltárta, mi folytatódott.

Feltárta, mit védtek.

Feltárta, mit rejtettek el.

Feltárta, miért nem tudta a kérdezés önmagában megállítani az ismétlést.

Ezért fejlesztették ki az L2Q Kérdezési Rendszert.

Az L2Q Kérdezési Rendszert nem előbb hozták létre, majd alkalmazták a világra.

Abból fejlesztették ki, amit a világ ismételten megmutatott.

Abból fejlesztették ki, amit a Bizonyítékok Könyve feltárt.

Azért fejlesztették ki, mert a kérdezés már létezett, miközben az ismétlés folytatódott.

Azért fejlesztették ki, mert az információ már létezett, miközben az ismétlés folytatódott.

Azért fejlesztették ki, mert a bizonyíték már létezett, miközben az ismétlés folytatódott.

Azért fejlesztették ki, mert az oktatás már létezett, miközben az ismétlés folytatódott.

A hiányzó útvonal nem több információ volt.

A hiányzó útvonal nem több kérdezés volt.

A hiányzó útvonal annak megtanulása volt, hogyan kell magát a világ környezetét megkérdőjelezni, látni, megérteni és abból tanulni egy strukturált, bizonyítékokon alapuló oktatási útvonalon keresztül.

Az L2Q Kérdezési Rendszer biztosítja ezt az útvonalat.

Biztosítja a strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalat annak megtanulására, hogyan kell magát a világ környezetét megkérdőjelezni, látni, megérteni és abból tanulni.

Az L2Q Kérdezési Rendszer segít az embereknek megtanulni, hogyan kérdőjelezzék meg magát a világ környezetét.

A világ környezetének megkérdőjelezése segít az embereknek meglátni, miből tanulnak.

A látás segít az embereknek megérteni.

A megértés fejleszti az önálló gondolkodást.

Az önálló gondolkodás fejleszti az emberiség képességét arra, hogy a valóságból tanuljon ahelyett, hogy abból tanulna, amit annak felváltására hoztak létre.

Az Emberiség Fejlődése ennek a folyamatnak az eredménye.

Az Emberiség Fejlődése akkor következik be, amikor az emberiség abból tanul, amit a világ ismételten megmutat, ahelyett, hogy tovább ismételné.

Az Emberiség Fejlődése nem érhető el pusztán az információ mennyiségének növelésével.

Az információ nem hoz létre automatikusan megértést.

A megértés nem fejlődik automatikusan anélkül, hogy megtanulnánk megkérdőjelezni azt, amiből tanulunk.

Az Emberiség Fejlődése akkor valósul meg, amikor a megértés önálló gondolkodást fejleszt, az önálló gondolkodás pedig fejleszti az emberiség képességét arra, hogy a valóságból tanuljon.

Az előző szakaszok már megmutatták, miért teremti újra az emberiség generációról generációra ismételten ugyanazokat a problémákat, viselkedéseket, rendszereket, narratívákat, függőségeket, korlátokat és ismétlődő mintákat.

Megmutatták, miért nem elég önmagában az információ.

Megmutatták, miért nem elég önmagában a kérdezés.

Megmutatták, miért van szüksége az emberiségnek egy strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalra ahhoz, hogy magából a világ környezetéből tanuljon.

Ez az útvonal most létezik.

Az Emberiség Fejlődése az, amikor az emberiség fokozatosan javítja képességét arra, hogy magából a világ környezetéből tanuljon.

A megértés fejleszti az önálló gondolkodást.

Ahogy a megértés fejlődik, az önálló gondolkodás is fejlődik.

Ahogy az önálló gondolkodás fejlődik, az ismétlés elveszíti az útvonalát.

Ahogy az ismétlés elveszíti az útvonalát, az emberiség képessé válik arra, hogy fokozatosan a valóságból tanuljon ahelyett, hogy fokozatosan ismételné azt.

Mindenki ugyanazon világ környezetében él.

Mindenki tanul belőle.

Mindenki hozzájárul hozzá.

Mindenkit befolyásol.

Mindenki befolyásolja.

Mindenki segít alakítani azt, amit a jövő generációk örökölnek.

Az Emberiség Fejlődése ezért mindenki javát szolgálja, mert mindenki ugyanazon világ környezetében él, és segít alakítani azt, amivé válik.

Az Emberiség Fejlődése ezért nem valaki más felelőssége.

Mindenkié, mert mindenki hozzájárul ahhoz a világ környezetéhez, amely alakítja az emberiséget.

A gyermekek nem hozzák létre azt a világot, amelyet örökölnek.

A felnőttek igen.

A gyermekek nem hozzák létre az oktatási környezetet.

A felnőttek igen.

A gyermekek nem döntik el, milyen tanulási útvonalakat tesznek elérhetővé számukra.

A felnőttek igen.

Akár felismerik az emberek, akár nem, segítenek alakítani azt a világ környezetét, amelyből a jövő generációk tanulnak.

A gyermekek által örökölt világ környezetét az alakítja, amit az előző generációk úgy döntenek, hogy megkérdőjeleznek, figyelmen kívül hagynak, vitatnak, megvédenek és továbbadnak.

Az, amiből az emberiség tanul, befolyásolja azt, amivé az emberiség válik.

Az, amiből a gyermekek tanulnak, befolyásolja azt, amivé a jövő generációk válnak.

Az, amiből a társadalom tanul, befolyásolja azt, amivé a társadalom válik.

Az Emberiség Fejlődése ezért attól függ, hogy javítjuk-e azt, amiből az emberek tanulnak, és azt, ahogyan tanulnak belőle.

Ez azt jelenti, hogy a szülőknek, tanároknak, gondozóknak, oktatóknak, iskoláknak, oktatási környezeteknek, közösségeknek

és a társadalomnak mind felelőssége van abban, hogy segítsenek a következő generációnak valami jobbat kapni az ismétlésnél.

De a felelősség nem válhat késlekedéssé.

A gyermekeknek nem kellene várniuk.

A felnőtteknek nem kellene várniuk.

Az oktatásnak nem kellene várnia.

Az Emberiség Fejlődése akkor halad a leggyorsabban, amikor az emberiség együtt tanul.

A gyermekek tanulnak.

A felnőttek tanulnak.

A szülők tanulnak.

A tanárok tanulnak.

A gondozók tanulnak.

Az oktatók tanulnak.

A közösségek tanulnak.

A társadalom tanul.

A cél nem az, hogy egyik csoport a másikra várjon.

A cél az, hogy az emberiség együtt javítsa képességét a világ környezetéből való tanulásra.

Az Emberiség Fejlődése nem ismétlés révén valósul meg.

Az Emberiség Fejlődése tanulás révén valósul meg.

Az Emberiség Fejlődése megértés révén valósul meg.

Az Emberiség Fejlődése az önálló gondolkodás fejlesztése révén valósul meg.

Az Emberiség Fejlődése akkor valósul meg, amikor az emberek abból tanulnak, amit a világ környezete ismételten megmutat, ahelyett, hogy tovább ismételnék.

Ahogy a megértés fejlődik, az önálló gondolkodás is fejlődik.

Ahogy az önálló gondolkodás fejlődik, az emberek egyre inkább a valóságból tanulnak ahelyett, hogy abból tanulnának, amit annak felváltására hoztak létre.

A létrehozott hazugságok elveszítik az útvonalukat, mert a megértés felváltja a vak elfogadást.

A követés elveszíti az útvonalát, mert az önálló gondolkodás felváltja a másoktól való függést abban, hogy helyettük gondolkodjanak.

A függőség elveszíti az útvonalát, mert az emberek egyre inkább a valóságból tanulnak ahelyett, hogy arra támaszkodnának, amit nem kérdőjeleztek meg megfelelően.

Az ismétlés elveszíti az útvonalát, mert a tanulás felváltja az utánzást.

A kettős mércék elveszítik az útvonalukat, mert ugyanazt a mércét alkalmazzák mindenhol.

Az Emberiség Fejlődése azért halad előre, mert az emberek abból tanulnak, amit a világ környezete ténylegesen megmutat, nem pedig abból, amit arról hinni mondanak nekik.

Ezért fontos az L2Q Kérdezési Rendszer.

Biztosítja a strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalat ahhoz, hogy segítsen az embereknek meglátni, megérteni, tanulni abból és alkalmazni azt, amit a világ környezete ismételten megmutat.

Ezért fontosak az erőforrások.

Nem azért hozták létre őket, hogy birtokolják őket.

Nem azért hozták létre őket, hogy korlátozzák őket.

Nem azért hozták létre őket, hogy egy újabb ellenőrzött rendszerré váljanak.

Mindenkihez tartoznak.

Olvashatók.

Használhatók.

Megoszthatók.

Kinyomtathatók.

Terjeszthetők.

Alkalmazhatók.

Tanulni lehet belőlük.

Használhatók a gyermekek segítésére.

Használhatók a felnőttek segítésére.

Használhatók az oktatás segítésére.

Használhatók a társadalom segítésére.

A korlátozás nem a tulajdonlás.

A korlátozás a jelentés.

A strukturált, bizonyítékokon alapuló kérdezési útvonalnak sértetlenül kell megmaradnia.

Az erőforrásokat nem szabad megváltoztatni, gyengíteni, félreértelmezni, felhígítani, visszafordítani vagy eltávolítani helyes jelentésükből.

Az Emberiség Fejlődése attól függ, hogy a jelentés egyértelmű maradjon.

Az emberek nem tanulhatnak helyesen abból, amit valami mássá változtattak.

Nem tanulhatnak helyesen abból, amit meggyengítettek.

Nem tanulhatnak helyesen abból, amit félreértelmeztek.

Az Emberiség Fejlődése attól függ, hogy az emberek magából az útvonalból tanuljanak, ne annak megváltoztatott változataiból.

Ha a jelentés megváltozik, a tanulás is megváltozik.

Ha a tanulás megváltozik, az eredmény is megváltozik.

Az Emberiség Fejlődése ezért attól függ, hogy megőrizzük magának az útvonalnak a sértetlenségét.

Ezért fontosak a hivatalos World Education Online és Q2L útvonalak.

Segítenek az embereknek a megfelelő összefüggésben hozzáférni az anyagokhoz.

Segítenek megvédeni a jelentést, miközben lehetővé teszik az erőforrások használatát, megosztását, nyomtatását, terjesztését, alkalmazását és a belőlük való tanulást.

A cél nem a korlátozás.

A cél a jelentés védelme.

Egy tanulási útvonal nem mozdíthatja előre az emberiséget, ha jelentését ugyanazzá az ismétléssé változtatják, amelynek megállítására létrehozták.

Ezért fontos a Q2L is.

A Q2L segít az oktatási útvonalnak áthaladni a társadalmon.

Lehetővé teszi az emberek számára, hogy megosszák, használják, terjesszék, létrehozzák, alkalmazzák az anyagokat és tanuljanak belőlük.

Segít a felnőtteknek elérni a felnőtteket.

Segít a felnőtteknek segíteni a gyermekeket.

Segít a családoknak, iskoláknak, oktatóknak és közösségeknek ugyanabból a keretrendszerből tanulni.

Segít a megértésnek áthaladni a társadalmon.

Segít az önálló gondolkodásnak áthaladni a társadalmon.

Segít az embereknek ugyanazon strukturált, bizonyítékokon alapuló útvonalon keresztül tanulni a világ környezetéből.

Segít az Emberiség Fejlődésének áthaladni a társadalmon.

Segít a jövő generációknak tanulási útvonalat örökölni az ismétlés öröklése helyett.

Segít az Emberiség Fejlődését az elgondolástól az alkalmazásig eljuttatni.

Segít a tanulást cselekvéssé alakítani.

Segít a megértést bevinni a társadalomba.

Segít az önálló gondolkodást bevinni a társadalomba.

Segít az Emberiség Fejlődését bevinni a mindennapi életbe. Ahol gyermekek érintettek, az anyagoknak szülőkön, tanárokon, gondozókon, iskolákon, oktatási környezeteken és felelős felnőtteken keresztül kell eljutniuk hozzájuk.

Ez nem azt jelenti, hogy a gyermekeknek várniuk kellene.

Azt jelenti, hogy a gyermekeknek biztonságosan, felelősségteljesen és a lehető legkorábban kell megkapniuk a keretrendszert.

A Young Questioners központi jelentőségű ebben.

A Young Questioners nem egyszerűen arról szól, hogy anyagokat biztosítsunk a gyermekeknek.

Arról szól, hogy az emberek abból, amiből tanulnak, létrehozás révén tanuljanak.

A szülők tanulnak.

A tanárok tanulnak.

A gondozók tanulnak.

Az oktatók tanulnak.

Az iskolák tanulnak.

A közösségek tanulnak.

Amikor az emberek biztonságos, életkornak megfelelő Young Questioners anyagokat hoznak létre a keretrendszerből, nemcsak a gyermekek tanulását segítik.

Ők maguk is tanulnak.

Gondolkodnak azon, mit kell a gyermekeknek megkérdőjelezniük.

Gondolkodnak azon, hogyan tanulnak a gyermekek.

Gondolkodnak azon, hogyan alakítja a világ környezete a gyermekeket.

Gondolkodnak azon, hogyan védjék meg a gyermekek elméjét.

Gondolkodnak azon, hogyan segítsenek a gyermekeknek látni, megérteni, tanulni és önálló gondolkodást fejleszteni.

A létrehozás folyamata a tanulási folyamat részévé válik.

Az emberek alkalmazás révén tanulnak.

Az emberek kérdezés révén tanulnak.

Az emberek létrehozás révén tanulnak.

Az emberek mások tanulásának segítése révén tanulnak.

A Young Questioners ezért segít a gyermekeknek és a felnőtteknek együtt tanulni.

A tanárok és oktatók különösen fontosak, mert segítenek alakítani a gyermekek tanulási környezetét.

Az L2Q Kérdezési Rendszer strukturált, bizonyítékokon alapuló módszert biztosít a tanárok és oktatók számára ahhoz, hogy segítsenek a gyermekeknek tanulni a világ környezetéből, miközben ők maguk is tovább tanulnak belőle.

Ugyanez vonatkozik a szülőkre, gondozókra, iskolákra, oktatási környezetekre és felelős felnőttekre.

A keretrendszerre nem csak egyetlen csoportnak van szüksége.

Szükségük van rá a gyermekeknek.

Szükségük van rá a felnőtteknek.

Szükségük van rá a szülőknek, tanároknak, gondozóknak, oktatóknak, iskoláknak, oktatási környezeteknek és közösségeknek.

Mindenhol szükség van rá, ahol az emberek a világ környezetéből tanulnak, és másoknak is segítenek tanulni belőle.

Az oktatás nem javulhat ugyanannak a megközelítésnek az ismétlésével, amely nem tanította meg az embereket arra, hogyan kérdőjelezzék meg magát a világ környezetét.

Az oktatás akkor javul, amikor a gyermekek és a felnőttek megkapják az L2Q útvonalat, és együtt tanulnak belőle.

Az Emberiség Fejlődése nem maradhat egyetlen könyvben, egyetlen személyben, egyetlen weboldalon, egyetlen szervezetben vagy egyetlen generációban bezárva.

Át kell haladnia a társadalmon.

Használni kell.

Meg kell osztani.

Tanulni kell belőle.

El kell jutnia a gyermekekhez.

El kell jutnia a felnőttekhez.

El kell jutnia az oktatáshoz.

El kell jutnia a közösségekhez.

Az Emberiség Fejlődése akkor halad előre, amikor a megértés fejlődik.

Akkor halad előre, amikor az önálló gondolkodás fejlődik.

Akkor halad előre, amikor az emberek tanulnak a világ környezetéből ahelyett, hogy pusztán örökölnék.

Akkor halad előre, amikor a jövő generációk megkapják a képességet arra, hogy a valóságból tanuljanak, ne pedig egyszerűen ismételjék azt.

Akkor halad előre, amikor a megértés felváltja a vak elfogadást.

Akkor halad előre, amikor az önálló gondolkodás felváltja a követést.

Akkor halad előre, amikor a valóság felváltja a létrehozott hazugságokat.

Akkor halad előre, amikor a tanulás felváltja az ismétlést.

Ahogy az Emberiség Fejlődése halad előre, az emberiség fokozatosan javítja képességét arra, hogy a valóságból tanuljon ahelyett, hogy abból tanulna, amit annak felváltására hoztak létre.

Ahogy a megértés fejlődik, a létrehozott hazugságok elveszítik túlélési képességüket.

Ahogy az önálló gondolkodás fejlődik, a követés elveszíti az útvonalát.

Ahogy az emberek megtanulják ugyanazt a mércét alkalmazni mindenhol, a kettős mércék elveszítik az útvonalukat.

Ahogy az emberiség magából a világ környezetéből tanul, a rendszerek, viselkedések, narratívák, feltételezések és struktúrák egyre inkább a valósághoz igazodnak a megtévesztés helyett.

Az Emberiség Fejlődése ezért nem egyszerűen a kérdezést javítja.

Javítja az emberiség képességét arra, hogy tanuljon, megértsen, önállóan gondolkodjon, felismerje az igazságot, igazságosságot alkalmazzon, és fokozatosan javítsa azt a világkörnyezetet, amelyet létrehoz és továbbad.

Ahogy az emberiség egyre inkább képes lesz az igazságra építeni a megtévesztés helyett, az igazságtalanság elveszíti alapjait.

Ahogy az igazságtalanság elveszíti alapjait, a társadalom egyre inkább képessé válik arra, hogy az embereket, a jövő generációkat és magát az életet szolgálja.

Az Emberiség Fejlődése ezért nem egyszerűen a tudás fejlődése.

Ez az emberiség valóságból való tanulási és valóságra építési képességének fokozatos fejlődése.

A gyermekek továbbra is központi szerepet játszanak, mert a gyermekek lesznek a világ környezetének jövőbeli továbbvivői.

A gyermekek szülőkké válnak.

A gyermekek tanárokká válnak.

A gyermekek gondozókká válnak.

A gyermekek dolgozókká válnak.

A gyermekek vezetőkké válnak.

A gyermekek döntéshozókká válnak.

A gyermekek a világ közreműködőivé válnak.

Amit a gyermekek ma megtanulnak, az a holnapi világ részévé válik.

A jövő generációk által örökölt világot az alakítja, amiből az előző generációk tanultak.

A jövő generációk által létrehozott világot az fogja alakítani, amiből ők tanulnak.

Az Emberiség Fejlődése ezért attól függ, mire tanítják ma a gyermekeket, hogy miből tanuljanak.

Ha a gyermekek ismétlést örökölnek, az ismétlődő világ folytatódik.

Ha a gyermekek függőséget örökölnek, a függőség folytatódik.

Ha a gyermekek követést örökölnek, a követés folytatódik.

Ha a gyermekek hallgatást örökölnek, a hallgatás folytatódik.

Ha a gyermekek félelmet örökölnek, a félelem folytatódik.

Ha a gyermekek létrehozott hazugságokat örökölnek, a létrehozott hazugságok folytatódnak.

Ha a gyermekek az L2Q Kérdezési Rendszert öröklik, az Emberiség Fejlődése folytatódik.

Ha a gyermekek strukturált, bizonyítékokon alapuló kérdezést örökölnek, a megértés fejlődik.

Ha a gyermekek megöröklik azt a képességet, hogy magából a világ környezetéből tanuljanak, az önálló gondolkodás fejlődik.

Ha a gyermekek megöröklik az igazság felismerésének képességét, a létrehozott hazugságok elveszítik útvonalukat.

Ha a gyermekek megöröklik azt a képességet, hogy ugyanazt a mércét alkalmazzák mindenhol, az ismétlődő kettős mércék elveszítik útvonalukat.

Az emberiség jövője ezért elválaszthatatlan attól, hogy mire tanítják a gyermekeket, hogy miből tanuljanak.

Az Emberiség Fejlődése nem úgy jön létre, hogy a jövő generációkra várunk, hogy megoldják azt, amit az előző generációk nem kérdőjeleztek meg.

Az Emberiség Fejlődése akkor jön létre, amikor a jelenlegi és a jövő generációk együtt kapják meg az útvonalat.

Gyermekek és felnőttek együtt tanulnak.

Családok és iskolák együtt tanulnak.

Tanárok és diákok együtt tanulnak.

Közösségek együtt tanulnak.

A társadalom együtt tanul a világ környezetéből.

Az Emberiség Fejlődése nem úgy jön létre, hogy egyetlen ember egyedül tanul.

Az Emberiség Fejlődése akkor jön létre, amikor az emberiség együtt fokozatosan javítja képességét a világ környezetéből való tanulásra.

Így veszíti el útvonalát az ismétlődő kár.

Így veszítik el útvonalukat a létrehozott hazugságok.

Így veszíti el útvonalát a hallgatás.

Így veszíti el útvonalát a függőség.

Így veszíti el útvonalát a követés.

Így veszíti el útvonalát az ismétlődő világ.

Így nyeri el útvonalát az Emberiség Fejlődése.

Az útvonal létezik.

A keretrendszer létezik.

Az erőforrások léteznek.

A következő generáció létezik.

A felelősség létezik.

A kérdés már nem az, hogy létezik-e az útvonal.

A kérdés az, hogy az emberiség úgy dönt-e, használja.

Az, hogy mi történik ezután, attól függ, mit dönt az emberiség, mit tesz velük.

A mai gyermekek a holnapi világgá válnak.

Amit a gyermekeknek ma megtanítanak, hogy miből tanuljanak, az a világ részévé válik, amelyet holnap segítenek létrehozni.

Ezért elválaszthatatlan az emberiség jövője a gyermekek oktatásától.

Mert a mai gyermekek a holnapi világgá válnak, és az emberiség jövőjét végső soron az fogja meghatározni, hogy a jövő generációk az ismétlődő világot öröklik-e, vagy azt a képességet, hogy tanuljanak belőle.

Az emberiség jövőjét végső soron az fogja meghatározni, hogy a megértés fejlődik-e, vagy az ismétlés.

Hogy az önálló gondolkodás fejlődik-e, vagy a követés.

Hogy a valóság halad-e előre, vagy a létrehozott hazugságok.

Hogy az emberiség tovább ismétli-e a világot, vagy fokozatosan tanul belőle.

Az Emberiség Fejlődése mindenki javát szolgálja, mert mindenki ugyanazon világ környezetében él.

Mindenki tanul belőle.

Mindenki hozzájárul hozzá.

Mindenkit befolyásol.

Mindenki segít alakítani azt, amivé válik.

Az Emberiség Fejlődésének előnyei ezért nem korlátozódnak egyetlen személyre, csoportra, rendszerre vagy generációra.

Mindenkihez tartoznak, mert mindenki ugyanazon világ környezetében él, és hozzájárul az abból kialakuló jövőhöz.

MIÉRT NEM TUDTAM NEM TENNI SEMMIT

Gyermekként azt vártam, hogy a világ olyan legyen, amilyennek az emberek mondták.

Azt vártam, hogy az igazság számítson.

Azt vártam, hogy a rendszerek azok legyenek, aminek állítják magukat.

Azt vártam, hogy az emberek igazat mondjanak, amikor fontos kérdéseket vetnek fel.

Azt vártam, hogy a bizonyíték számítson.

Azt vártam, hogy az ellentmondásokkal foglalkozzanak.

Ahogy idősebb lettem és magam tapasztaltam meg a világot, ismételten valami egészen mással találkoztam.

Az a világ, amelyet megtapasztaltam, nem az a világ volt, amelyre megtanítottak számítani.

Amikor megkérdőjeleztem azt, amit láttam, válaszokat vártam.

Amikor bizonyítékot mutattam be, cserébe bizonyítékot vártam.

Amikor hazugságokat tártam fel, azt vártam, hogy az igazság többet számítson a pénznél, pozíciónál, tekintélynél, státusznál vagy önérdeknél.

Ez soha nem történt meg.

Sokáig továbbra is azt vártam, hogy valaki elmondja az igazságot.

Soha senki nem tette.

Ez arra kényszerített, hogy ne azt kérdezzem többé, igazat mondanak-e az emberek, hanem azt, hogy miért nem.

Több mint harminc év dokumentált tapasztalata révén megértettem, miért ismétlődnek tovább ugyanazok a problémák.

Megértettem, miért maradnak csendben az emberek, miért védik azt, amitől függenek, és milyen befolyást gyakorol a pénz az emberi viselkedésre a döntések, cselekedetek, hallgatás, eredmények és teljes rendszerek alakításában.

Minél többet értettem, annál inkább felismertem, hogy az emberek folyamatosan annak a környezetnek a termékeivé váltak, amelyből tanultak, miközben soha nem tanultak megfelelően belőle.

Alakította őket.

Ismételték.

Továbbadták.

Ez a felismerés zavart mindennél jobban.

Felismertem, hogy a gyermekek ugyanazt az ismétlődő világot öröklik, és végül azok a felnőttek lesznek, akik felelősek annak újbóli továbbadásáért.

Felismertem, hogy az emberek nem tanulhatnak abból, amit nem látnak.

Ha a valóság rejtve marad, az emberek nem tanulhatnak megfelelően belőle.

Ha az emberek nem tudnak megfelelően tanulni belőle, tovább ismétlik.

Ezt nem tudtam elfogadni.

Nem tudtam elfogadni, hogy láttam azt, amit láttam, és csendben maradjak.

Nem tudtam elfogadni, hogy a jövő generációkra hagyjam ugyanazt az ismétlődő világot anélkül, hogy legalább megpróbálnék tenni valamit ellene.

Azt sem tudtam elfogadni, amiről tudtam, hogy hazugság, pusztán azért, mert mások elfogadták.

Nem tudtam hozzá igazodni.

Nem tudtam úgy tenni, mintha igaz lenne, csak azért, hogy beilleszkedjek.

A legegyszerűbb lehetőség az lett volna, ha elfogadom, hozzá igazodom és a részévé válok.

De ezt soha nem tudtam megtenni.

Nem az elfogadásért.

Nem a jóváhagyásért.

Nem a kényelemért.

Nem a pénzért.

Semmilyen áron.

Könnyebb volt egyedül állnom, mint elfogadnom valamit, amiről tudtam, hogy hazugság.

Amint ezt megértettem, a semmittevés többé nem volt elfogadható számomra.

Fontosabbá vált számomra, hogy segítsek az embereknek tanulni a világ környezetéből, mint a saját átmeneti életem.

Fontosabbá vált számomra, hogy segítsek a gyermekeknek valami jobbat örökölni az ismétlésnél, mint a saját kényelmem.

Felismertem, hogy ha én is csendben maradnék, egyszerűen annak a hallgatásnak a részévé válnék, amelynek évtizedeken át tanúja voltam.

Ezt nem tudtam megtenni.

Felelősséget éreztem azért, hogy feltárjam azt, amit elrejtettek, hogy az emberek láthassák.

Mert az emberek nem tanulhatnak abból, amit nem látnak.

Ez a megértés végül a Bizonyítékok Könyvéhez, a World Education Online-hoz, az L2Q Kérdezési Rendszerhez, a Q2L-hez, a Young Questionershez és az ezt követő oktatási anyagokhoz vezetett.

A pénz nem motivál.

Nem hiszem, hogy annak az információnak, amelynek célja segíteni az embereket a világ környezetéből való tanulásban, hozzám kellene tartoznia.

Úgy gondolom, mindenkihez kellene tartoznia.

Ezért tettük az információkat, erőforrásokat és oktatási anyagokat szabadon elérhetővé, hogy az emberek olvashassák, használhassák, megoszthassák, terjeszthessék és tanulhassanak belőlük.

A cél soha nem a pénz volt.

A cél az volt, hogy segítsünk az embereknek tanulni a világ környezetéből.

A cél az volt, hogy segítsünk a gyermekeknek valami jobbat örökölni az ismétlésnél.

Látom, miért szenvednek az emberek, és miért folytatódnak ugyanazok a problémák generációról generációra.

Látom, miért érkeznek a gyermekek egy olyan világba, amelyhez főként alkalmazkodni tanítják őket, ahelyett, hogy megfelelően tanulnának belőle azért, hogy javulhasson.

Azt az útvonalat is látom, amely segíthet megváltoztatni ezt.

Ezért próbáltam.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy segítsek az embereknek.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy segítsek a gyermekeknek.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy segítsek az emberiségnek a világ környezetéből tanulni ahelyett, hogy tovább ismételné.

Hogy az emberek úgy döntenek-e, élnek ezzel a lehetőséggel, végső soron az ő döntésük.

Az én felelősségem az volt, hogy megpróbáljam.

Nem bánom azt, amivel a felnőtt életemet töltöttem.

Nem bánom az időt, az erőfeszítést, az áldozatokat vagy a kockázatokat.

Mindent újra megtennék.

Akkor is újra megtenném, ha soha semmin nem segítene.

Mert amint megértettem azt, amit megértettem, a semmittevés soha nem volt lehetőség számomra.

Ezért nem tudtam nem tenni semmit.

WORLD EDUCATION ONLINE

TANULJ MEG KÉRDEZNI

KÉRDEZZ, HOGY TANULJ

Az oktatás alakítja a társadalmat. A kérdezés alakítja az oktatást.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Az erőforrások mindenkihez tartoznak, és használni, megosztani, terjeszteni és alkalmazni kell őket, feltéve, hogy jelentésük nem változik meg.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

TOVÁBBI KÖNYVEK

Mindenkinek Tanulnia Kell Ebből a Világból

Miért Kell Javulnia az Oktatásnak

A Csodálatos Gyermekek: Utazás egy Jobb Világba

AZ EMBERISÉG NEM FEJLŐDHET ABBÓL, AMIT NEM ÉRT

Tanulj Meg Kérdezni

Kérdezz, Hogy Tanulj